HARLEQUIN Beyaz Dizi

High Life

2 Roman

USA TODAY BESTSELLING AUTHORS

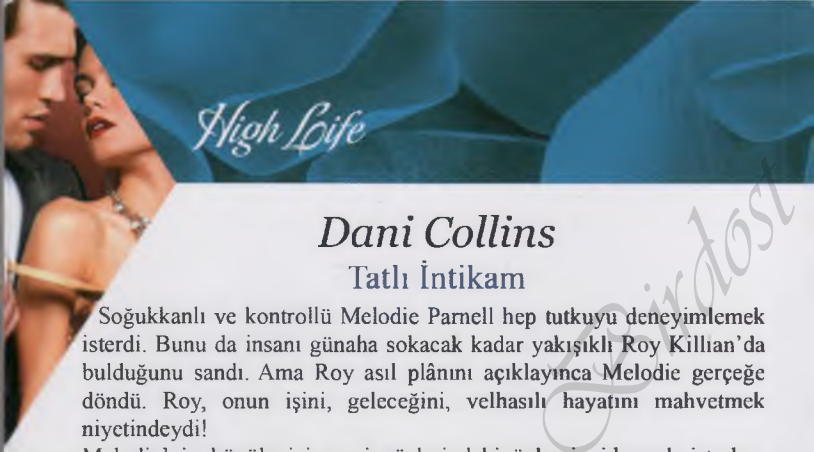

Dani Collins
Tatlı İntikam

Annie West
Gizli Cevher

HQN HL-2 2015/12

Kitap Cafe Kitap

Dani Collins

Tatlı İntikam

Soğukkanlı ve kontrollü Melodie Parnell hep tutkuyu deneyimlemek isterdi. Bunu da insanı günaha sokacak kadar yakışıklı Roy Killian'da bulduğunu sandı. Ama Roy asıl plânını açıklayınca Melodie gerçeğe döndü. Roy, onun işini, geleceğini, velhasılı hayatını mahvetmek niyetindeydi!

Melodie'nin büyüleyici mavi gözlerindeki özlemi gidermek isterken Roy'un plânları bozuldu. Düşmanları tarafından gönderildiğine inandığından onu cezalandırmak niyetindeydi. Ama Melodie'nin masum olduğunu öğrendiğinde Roy'un plânları farklı bir dönemece girdi.

İntikam yemini, evlilik yeminine dönüşebilir miydi?

Annie West

Gizli Cevher

Donato Salazar, kötü geçmişini unutamıyordu ve bundan sorumlu olan adamı affetmeye hiç niyeti yoktu. Düşmanını kızını terk etmek intikamının en tatlı yanı olacaktı.

Ancak Ella Sanderson hiç beklediği gibi biri çıkmamıştı ve onunla evlenmeyi reddediyordu! Ella'nın isyankâr tavrı ise Donato'nun onu daha fazla istemesine neden oluyordu. Ama çok geçmeden kendini, aralarındaki manyetik çekimin etkisiyle büyülenmiş bir halde buldu.

Sahte düğünlerinin yapılacağı gün yaklaştıkça, Donato'nun aklında tek bir sorunun ağırlığı gittikçe daha çok artıyordu. Aşk mı, onur mu yoksa ihanet mi?

ISSN 1309-7547

9 771309 754000 12

Fiyatı: 11,90 TL / Kıbrıs:15,90 TL

HARLEQUIN
High Life

www.harlequintr.com
Bandrol Uygulamasına İlişkin Usül ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının bandrol taşıması zorunlu değildir.
HQN HL-2 2015/12

ROMANIN KARAKTERLERİ

Roy Killian
Teknoloji dâhisi, milyarder iş adamı.

Melodie Charmaine Parnell Gautier
Amerikalı senatörün kızı.

Garner Gautier
Melodie'nin senatör babası.

Anton Gautier
Melodie'nin üvey ağabeyi.

Patience Parnell Gautier
Melodie'nin merhum annesi.

Ingrid
Roy'un özel asistanı.

Huxley
Ingrid'in nişanlısı.

Charles
Roy'un ilk patronu.

Brenda
Charles'ın eşi.

Kitap Tarama Birdost

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

HAYATININ ilk bölümünü aileden gelen bir servet içinde ama duygusuz ve alaycı bir ortamda geçirmiş olan Melodie Parnell hiç de göründüğü kadar toy değildi. Aslında, fön çekerek düzleştirdiği kıvırcık kahverengi saçları, yuvarlak mavi gözlerini çevreleyen siyah kalemi, dolgun pembe dudaklarına sürdüğü kırmızı rujuyla bilmiş bir havası vardı. Giysi seçimi ise klasik iş giyimi tarzındaydı: kalem etek, bluz-hırka takımı ve annesinin incileri.

Melodie aynı zamanda olumlu bir insandı. Mümkün olduğunca iyiliğe inanır, her durumda aydınlık yüzü görmeye çalışırdı. Ama bu tavrı ona sadece üvey erkek kardeşinin aşağılamasını kazandırmıştı. Yufka yürekli olmak kesinlikle annesinin çöküşüne neden olmuştu. Ama Melodie sık sık kendine o kadar kırılgan ve hassas olmadığını hatırlatırdı. Annesini çok yeni kaybetmiş olması ve onsuz bir hayatı göğüslemekte zorlanması onu kırılgan yapmamıştı.

Yine de, her nedense, malikânesinin kapısını bizzat açan Roy Killian'ı karşısında gördüğü anda ayağının altındaki halı aniden çekilmiş gibi hissetti.

"Sen şu vazgeçilmez Melodie olmalısın."

Güçlü adamlara karşı bağışıklık kazanmış olmalıydı ancak Melodie'nin ağzı kurudu, dizleri titredi. Roy Killian siyah pantolonunun ve birkaç düğmesi açık yakasız gömleğinin üstüne keten bir ceket giymişti. Ama Melodie giysilerin farkında bile değildi. O sadece erkeği görmüştü.

Yeterince uzatsa kıvırcık olacak simsiyah saçları, bronz bir teni ve muhteşem bir kemik yapısı vardı. İtalyan mıydı? Yoksa İspanyol mu? Ya da Yunanlı mı? Avrupalı aristokratların hatlarına sahipti ama Melodie, onun kendi başına bir yerlere gelmiş bir Amerikalı olduğunu biliyordu. Ona ihtiyatlı bir ifade

kazandıran düz kaşları, yeşil gözleri vardı. Sinekkaydı tıraşlı, nazik ve her bakımdan erkeksiydi. Etkili bakışlarını yüzüne dikince Melodie soluğunu tuttu.

Erkek "Roy Killian," diyerek elini uzattı. Bitter çikolata ve kırmızı şarabı çağrıştıran derin ve tutkulu ses tonunda nedense bir küçümseme seziliyordu.

Melodie "Ben Melodie," demeyi başardı, elinin kuvvetle sıkıldığını hissederken bakışları erkeğin ağzına takıldı. Alt dudağı, dolgun üst dudağından çok daha inceydi. Gülümseyişinde çekici bulmadığı bir kadınla tanıştırılan ama yine de nazik olmaya çalışan bir erkeğin ifadesi vardı. Soğuk ve kayıtsız.

Melodie gücenmedi. Erkekler tarafından reddedilmeye hazırdı ve aksi durumda şaşırırdı. Çirkin olduğundan da değildi. Annesinin incilerine ilâveten onun manken gibi yapısını ve periyi hatırlatan yüz hatlarını da almıştı. Bu özellikleriyle podyumda yürümeye müsaitti ancak gerçek hayatta abartılı ve sıska sayılıyordu. Örümcek gibi ve hantaldı—ya da öyle çok tekrar edilmişti ki Melodie de öyle olduğuna inanmıştı.

Bu yüzden de karşısındaki erkeğin kayıtsızlığı sürpriz değildi ama yine de onu gördüğü anda karnına güneş girmiş gibi ısınmasına ve teni ışıldıyormuş gibi hissetmesine rağmen tüyleri diken diken oldu.

Bu kadar tedirgin olmamalıydı. El sıkışırken barışçıl bir tavırla yaklaşmıştı ve karşısındaki ne kadar kibirli olursa olsun nadiren mahcup olurdu. Devlet başkanları. Kraliyet ailesi bireyleri. Böyle şeyler onu etkilemezdi.

Ama nedense Melodie'nin soluğu tıkanıyordu ve elini onun elinde uzun süre bıraktığının farkındaydı. Çekmeye çalışınca da daha sıkı kavranmıştı.

Roy Killian kesin bir tavırla hatta suçlarcasına "Daha önce karşılaştık," dedi. Başını bir yana eğerek gözlerini kıstı ve bakışlarıyla onu esir etti.

Melodie de kesin bir tavırla "Hayır," dedi. Ama beyninin romantik kısmında bir anda '*Bir başka hayattaki ruh ikizi*' senaryosu oluştu. Yüz ve isim hafızası çok iyiydi ve böyle bir erkeği hatırlamaması zaten imkânsızdı. Ve Roy Killian, annesini hatırlayamayacak kadar da gençti. Üstelik moda dergilerini karıştıracak birine de benzemiyordu. Babasının yanında görülme seçeneğini de hemen zihninden sildi çünkü özellikle onu hayatından silmeye çalışırken asla gündeme getirmeyecekti. "Karşılaşmadığımızdan eminim."

Roy'un ona inanmadığı yüzünden belliydi. Bakışlarını asfaltla kaplanmış avlunun ön tarafındaki antika çeşmeye doğru, Melodie'nin taksiden indiği yere çevirdi. "Ingrid ve Huxley'le birlikte gelmediniz mi?"

Melodie "Az sonra burada olurlar," dedi.

Roy Killian keskin bakışlarını tekrar onun yüzüne çevirince Melodie'nin yüreği hopladı. Yavaşça elini bıraktı ve evi işaret etti. "İçeri gel."

Onunla ilgili her konuda huzursuz olan Melodie "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Çok erkeksi, fazlasıyla kendine güvenli ama çok da soğuktu. İronikti ama işi de güvenlikti. Servetini başlangıçta küçük bir yazılım paketiyle

başlayan daha sonra her türlü global çözümü kapsayacak kadar büyüyen güvenlik işiyle edinmişti. Onun hakkında bildiği pek az şeyden biri buydu. Hakkında fazla araştırma yapmamış, Ingrid'in anlattıklarıyla yetinmişti. Belki de Roy'u araştırırken üvey kardeşine de ulaşacağını düşünerek vazgeçmişti.

Ama Anton'un rakibi olduğunu bilmek Roy'u görmeden beğenmesine yol açmıştı. Üstelik evsizlerden demans araştırmalarına kadar her türlü sosyal projeye destek vermek amacıyla kütüphanelere bilgisayarlar bağışlaması yüce gönüllü ve eli açık olduğunu gösteriyordu. Hem, çalışanının düğünü için Güney Fransa'daki evini önermişti. Elbette bu, o hükümranca güç gösterisinin altında kocaman bir yüreğe sahip olduğunu anlatmaz mıydı?

"Bir güvenlik uzmanının böylesine hoş bir evi olabileceğini düşünmezdim," derken Melodie üstüne sabitlenmiş bakışlardan kaçınarak eski dünyanın ihtişamıyla döşenmiş modern eve göz gezdirdi. "Daha çağdaş, keskin açılara sahip, cam ve çelikten bir bina tahayyül etmiştim."

Yüksek tavanlardan ışıltılı avizeler sarkıyordu. Çift taraflı merdivenin tırabzanları ince ferforje demirdendi. Sarı mermer basamaklarını gösterişli kırmızı halılar kaplıyordu. Tabanı seramik karolarla kaplı kocaman bir fuaye yirmi kişinin oturabileceği at nalı şeklindeki muazzam bir sofaya açılıyordu.

Sık sık konuk ağırlar mıydı? Vücudundan yayılan enerjiye bakılırsa bu konforu kendine saklıyordu.

"İnsanların korumak istediği şeyler çoğunlukla çekicidir. Mücevher. Sanat eserleri. Çelik bir yere kadar işe yarar ama izleme ve alarm sistemleri estetik olarak hoş şeylere daha kolay gizlenir."

Melodie hoş bir şaşkınlıkla "Şu anda izleniyor muyuz?" diye sordu.

"Kameralar sadece alarm harekete geçince çalışır."

O hâlde Melodie'yi izleyen sadece Roy Killian'dı... Asap bozucu...

Sağ tarafa doğru bir yemek odası görünüyordu. Bu ancak garsonların işine yarayabilirdi çünkü dört yüz kişilik düğün davetlisi dışarıya kurulacak çadırlarda yiyecekti. Ve evet, arazi tören, çadırlar, orkestra ve dans pistine yetecek kadar büyüktü. Akdeniz'e bakan evin etrafı kemerli geçitlerle çevriliydi. Avludaki kare şeklindeki havuzun hemen yanında, yemek için kullanılabilecek daire şeklinde bir alan mevcuttu. Havuzun diğer yanından sarkan beş-altı basamakla kumsala iniliyordu. Evin sağ tarafında ise çim bir helikopter pisti vardı. O alan düğün töreni ve kokteyl için mükemmeldi.

Melodie lüks içinde büyümüştü ama hiç bu kadar abartılı bir yerde yaşamamıştı. Roy Killian çok zengin bir adamdı. Hayranlığını gizlemek zordu.

Melodie bakışlarını begonvillerle sarılmış kemerlere, büyük saksılardaki güllere, sardunyalara ve bilmediği diğer çiçeklere çevirdi. Çiçeklerden yayılan anason, kiraz ve bal kokusu ortamın büyülü atmosferini destekliyordu.

"Bütün bunlar çok güzel," diye mırıldanan Melodie, kendini köpük dantel-

den bembeyaz bir gelinlik içinde, yanında müthiş yakışıklı bir damatla birlikte basamaklardan süzülürken hayal etmemeye çalıştı. Günbatımı geleceklerini gül pembesine boyayacaktı. Şamdanlar sonsuz aşkları gibi yanacaktı.

Melodie bakışlarını Roy'a çevirdi, onu düşüncelerini okurcasına kendisini süzerken bulunca kızararak bakışlarını kaçırdı. "Evinizi teklif etmeniz büyük cömertlik," diyebildi.

Kısa bir duraklama anından sonra Roy "Ingrid sıradan bir çalışan değil," deyince Melodie'ye evini açmasının gerçek nedeninin bu olmadığını düşündürdü. "Neden hep birlikte gelmediniz? Aynı otelde kalmıyor musunuz?"

Melodie ihtiyatla "Daha yeni nişanlılar," dedi. "Havaalanında buluştuğumuzdan beri kendimi fazlalık gibi hissettim."

Roy dudak bükerek "Bu da işin cilvelerinden, değil mi?" diye sordu.

Melodie gülümsemeye çalıştı ve Roy'un o tip cilveleşmelere tahammülünün çok daha az olacağını tahmin etti.

Melodie tecrübeli davranmaya çalışarak "Olabilir," dedi çünkü bu henüz ikinci düğünüydü, hele uluslararası sosyeteyi kapsayacak olan ilkti. İşinin henüz çok yeni olduğunu Roy Killian'ın bilmesi gerekmiyordu. Gözü kapalı eyalet yemekleri organize etmişti ve hayatını kazanacağı iş kesinlikle buydu.

"Ne zamandır burada yaşıyorsunuz?" Melodie onu çok merak ediyordu.

Roy'un tavrı değişti. Sanki içten havaları bir anda buharlaşmış, sanki Roy'un ruhu birden bedenini terk etmişti.

"Ev geçen yıl tamamlandı. Sana başka ne gösterebilirim? Mutfağı?"

Bir anda nasıl dışlandığına şaşıran Melodie bu duygusunu ustalıkla gizledi. "Teşekkür ederim."

Roy eliyle işaret ederek onu evin ilersine doğru yönlendirdi ve özel aşçısıyla tanıştırdı. Fransız şef en az patronu kadar soğuk ve iticiydi. Roy sessizce izlerken Melodie yemekle ilgili birkaç ayrıntıyı konuştu ama kendini hep diken üstünde hissetti.

Kol saatinin bir kez titreşmesini Roy diğer konuklarının gelişine yordu ama saate göz atınca bunun aslında önemli bir güvenlik alarmı olduğunu anladı. İşi güvenlik olduğundan uyarıyı hafife almadı ama ani bir tehdit olsa farklı bir işaret verilirdi. Ve bir konuğu vardı. Evine güneş ışığı gibi sızan bu tip kadınlar onu büyülerdi. Tanıdık olduğu duygusu çok güçlüydü ancak hiç tanışmadıklarını söylerken Melodie'nin yalan söylemediğini sezmişti.

Roy'un yalanlara karşı âdeta bir radar sistemi vardı ve buna hep kulak verirdi. Bir kez o uyarıyı görmezden gelmişti ve her şeyini kaybetmişti, hatta neredeyse hayatını kaybediyordu.

Bu yüzden, duvardaki panelden verilen alarmın içeriğini incelemesi gere-

kirken, Roy özel asistanının düğün organizatörünün yanında kaldı ve onu kısmen kontrol altında tuttu. Kısmen olduğunu kendine itiraf ediyordu çünkü aslında aklı kadının dar eteğinden beli olan yuvarlak kalçalarındaydı. Sesini dinlemekten de hoşlanmıştı. Güneylilere özgü ağır bir Amerikan aksanı yoktu ama genizden gelen pekmez gibi ağır, tatlı ve akışkan tonu çok çekiciydi.

Aynı zamanda aklını karıştırmıştı. Çekimine kapılan kadınların bunu açıkça belli etmesine alışkındı. Bütün kadınların onu beğeneceğini düşünecek kadar mağrur değildi ancak zengindi, iyi giyiniyordu ve kültürlüydü. Bütün bunlar karşı cinsi çekerdi. Melodie de kızarıyor, ona endişeli bakışlar fırlatıyor, saçıyla oynuyordu ve etkilendiği belliydi ama bunu gizlemeye çalışıyordu.

Yüzük takmıyordu ama belki birisiyle ilişkisi vardı. Eğer yoksa utanması yavaş ve karmaşık ilişkileri tercih ettiğini gösterirdi. Eğlence için bir erkekle yatacak bir kadın gibi durmuyordu. Bu da Roy açısından bir eksiydi çünkü o öyle kadınları arardı.

Roy duygularına kapılmamak konusunda kendini eğitmişti ancak yine de hafif bir hayal kırıklığı hissetti. Kadının çekimine kapılmıştı ama bir yere varmayacağı belliydi. Çok yazıktı!

Melodie, Roy'un saatine baktığını görünce hüzünle gülümsedi. "Belki de mutlu çifti kendi hallerine bırakmamalıydım. Bayağı geciktiler, değil mi?"

"Ingrid'in tarzı değil." Aksi takdirde zaten özel asistanı olmazdı. Roy diktatör değildi ancak sorumsuzluğun hiçbir şekline tahammülü yoktu.

Öte yandan, Melodie'nin biraz daha kendine kalmasından da memnundu.

Melodie "Belki bana gelinin nerede giyineceğini gösterebilirsiniz?" diye önerdi. Akıllı telefonunu göstererek "Fotoğraf çekilebilecek yerleri not etmek de isterim," diye ekledi. "Gelinin hazırlığı ve damadın törene gelişi günün en önemli detaylarındandır."

"Öyle midir?" derken Roy küçümser bir tavır takınmaktan kendini alamadı. Öyle uzun süredir tek başına yaşıyordu ki abartılı törenlerin gerçeğini anlayamıyordu. Şimdi böyle bir işe kalkıştığına göre en kalitelisi mi olmalıydı? Kesinlikle. Yine de düğün törenlerinin bir Broadway müzikaline çevrilmesine karşıydı. Ingrid'den çok memnun olsa da bu gösteriye ev sahipliği etmesinin nedeni tamamen işle ilgiliydi.

Onun alaycılığını anlayan Melodie "Anladığım kadarıyla romantik değilsiniz," dedi. "Yoksa özel alanınız ihlal edileceğinden mi rahatsızsınız?"

Roy içinden '*İkisi de...*' diye kabul ederken bu kadının yanında kendini fazlasıyla açık ettiğini fark etti. Kadın cin gibiydi. Ya da ona fazlasıyla uyum sağlamıştı ki bu da çok daha rahatsız ediciydi.

Roy "Ben tam anlamıyla gerçekçiyim," derken onu mutfaktan birkaç basamakla çıkılan kahvaltı odasına doğru yönlendirdi. "Ya sen?"

Melodie "Ümitsiz bir iyimserim," dedi. "Ah, bu oda şahane!"

Roy ikinci kez eviyle ilgili seçimini düşünmeye zorlanıyordu. Bir yanıyla ondan bekleneni: cam ve çelik karışımı bir ev inşa ettirmeyi istemişti. Ama çocuk hapishanesinde ve kendine ait olmayan evlerde çok zaman geçirdiğinden gerçek bir evi olsun istemişti. Aynı zamanda bu ev, bir kez daha çöküş yaşayacak olursa, satışa çıkarabileceği kârlı bir yatırımdı. Bu bir daha asla olmayacaktı ama Roy hep A, B ve C plânları olan tipte erkeklerdendi.

Bu yüzden de her sabah bu güneşli odada kahvaltı etse de, camdan görünen limon ağaçları ve evin ön tarafındaki antika çeşmenin manzarasından onun kadar heyecan duymamıştı. Evi inşa ettirirken sabah güneşinin odaya dolmasını sağlayacak geniş camlar ve havuzla denize bakan büyük bir balkon istemişti ama hiçbir zaman bu ayrıntıları seyretmekle vakit kaybetmemişti.

"Bir keresinde aldığım şans kurabiyesinin içinde iyimser olmamı, başka hiçbir şeyin önemli olmadığı yazıyordu."

Roy, ona hayretle baktı, alaycılığını sezince dudakları büküldü. "Aslında her zaman kuru ve tatsız bir şey yiyeceğimizi yazar."

"Oh!" diyen Melodie işveyle dudaklarını büktü. "Şans kurabiyelerine kuru ve tatsız dediğinize göre düğünler hakkındaki fikrinizi merak ettim doğrusu."

Kesinlikle onunla flört ediyordu! Eğer o yola giriyorsa, bunun kısa bir eğlence olacağını söyleme vaktiydi.

"Bana göre, düğün törenleri iki kişinin geleceğine dair vaatler içeren ama aslında hiçbir bağlayıcılığı olmayan bir parça kâğıdın abartılı bir şekilde imzalanmasıdır."

Melodie'nin omuzları bir anda çöktü. Yine de "Bu kadar hazin olmasaydı şiir gibi konuştunuz diyebilirdim," dedi. "Düğünler hissedilen mutluluğun ve birlikte mutlu bir gelecek vaadinin kutlanmasıdır."

"Sen de böyle vaad de mi bulunursun? Bana öyle geliyor ki karşılıklı olarak karşındakini ahmak yerine koyuyorsun."

"Yani birbirine âşık olan ve hayatlarını paylaşma plânları yapanlar ahmak mı demek istiyorsunuz? Tam tersine, bence umudunu kaybetmeyenlerdir," diyen Melodie savunmaya geçer gibi çenesini dikti.

Roy "Ne için?" derken için için eğleniyordu.

"Aradıkları her neyse. Gerçekçi görünenin daha fazlasını hayal etmezseniz şirketinizi ne kadar yükseğe taşıyabilirsiniz ki? Eğer hedefinizi hep küçük tutsaydınız?" Melodie işveyle gülümseyerek onun önünden geçti ve oturma odasına girdi. Döndü, tartışmayı kazanmış gibi onun gözlerinin içine baktı. "Gördünüz mü? Sıkı bir iyimser olarak sizi değiştirebileceğime inanıyorum."

"O kadar kolay değişmem," diyen Roy kendine güvenli bir tavırla devam etti. "Ama devam et ve beni ikna etmeyi dene."

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

"TAMAM—AH!"

Oturma odası evin denize bakan köşesindeydi. Balkona açılan birden fazla kapı vardı. Alanın geri kalanı da büyük yatak odası olmalıydı.

Melodie zeki olmakla o kadar meşguldü ki nereye gittiğinin farkına varmamıştı. Vardığında da kıpkırmızı oldu. "Fark etmedim." Neden onu durdurmamıştı?

Roy umursamaz bir tavırla "Holün ilersinde Ingrid'in giyinmek için kullanabileceği bir konuk odası var," dedi.

Melodie o odaya yönelmek için acele etmeliydi ancak mavinin çeşitli tonlarında çok lüks döşenmiş büyük yatak odasını gördüğünde ayakları âdeta halıya sabitlenmişti. Yatak son derece büyüktü ve arkasındaki duvar manzarayı yansıtan aynalarla kaplıydı. Balkona açılan cam kapılar katlanarak yanlara çekilmişti ve dışarıyla içeriyi birbirinden ayıran kısım âdeta kaybolmuştu.

İncecik perdeler direkli yatağın köşelerine bağlanmıştı. Muhtemelen kapılar açıkken içinde yatana—yatanlara?—belli bir mahremiyet sağlaması amaçlanmıştı.

O düşünceyle birlikte Melodie bir anda kendisinin bir kadın Roy'un da bir erkek olduğu gerçeğini algıladı. Erkeğin yatağı, uzun boyu ve geniş omuzlarıyla iri yarı bedenini de, yanına aldığı kadını da sarmalayacak boyutlardaydı. Melodie yutkunurken düşüncelerinin yönünü belli etmemeye çabaladı ama içini saran sıcaklıkla yanakları çoktan kızarmıştı.

Roy Killian'ın ne düşündüğünü anlamak zordu. Melodie'den etkilenmiş miydi yoksa kendini mi eğlendiriyordu?

Melodie "Ah, çok güzel," diyerek yatak odasına arkasını döndü, balkona

ilerledi. Çantasını yere bırakıp, cep telefonunu iki eliyle kavradı. Roy yanına gelince hafif titremeleri çoğaldı.

"Ingrid'i nerden tanıyorsun?"

Olduğu yerden Roy'un tıraş losyonunu algılayınca huzursuz olan Melodie ilerledi, turkuaz denizi, evin hemen altındaki bembeyaz kumsalı izlemek ister gibi balkonun demir tırabzanını kavradı. Hafif bir rüzgâr bluzunu kabarttı, saçlarını uçuşturdu ama onu serinletmekten uzaktı. Aksine kışkırtıcıydı.

"Annelerimiz Virginia'da aynı okula gitmişler. Annem kısa süre önce vefat etti ve Evelyn de törene katıldı. Zamanlama denk düştü çünkü Ingrid yeni nişanlanmıştı."

Melodie o sırada işinden bahsetmeye niyetli değildi. Babasının bu organizasyonu almasında etkili olduğunu hatırlamak da istemiyordu. Annesinin cenaze töreninde birkaç söz söylemesi için Evelyn'i davet etmekte ısrar etmişti ve bu, eski arkadaşıyla yıllarca görüşmemiş olan kadını çok şaşırtmıştı. Garner daha sonra da Melodie'yi sohbet etmesi, kızını sorması için ısrarla Evelyn'in yanına göndermişti. Melodie daha sonra fark etmişti ki Garner, özel asistanı kanalıyla Roy hakkında bilgi almak istiyordu ama nedenini çözememişti. Cenaze töreninden birkaç hafta sonra Evelyn ile görüşmeye başlamıştı ama bunu kendine saklamıştı. Babası ve üvey kardeşi nerede olduğunu dahi bilmiyorlardı. Kahretsin, sağ olduğunu bile bilmiyorlardı! Melodie böyle tercih ediyordu.

Melodie hüzünle gülümsedi. "Hazırlıklarla ilgilenmek zihnimi meşgul ediyor. Düğünler mutlu olaylar. Cenaze töreni düzenlemekten çok daha iyi."

Kafası karışan Roy bir an durakladıktan sonra sordu. "Yani, cenaze töreni öyle etkileyiciydi ki bu kadın, kızının düğün törenini organize etmeni istedi, öyle mi?"

Konu hâlâ onun için hassas olsa da Melodie kıkırdamadan duramadı.

"Pek sayılmaz. O çok büyük bir organizasyondu," derken sesindeki hoşnutsuzluğu gizlemeye çalıştı. Annesi ufak ve özel bir tören istemişti. Babası ise reklâm olacak bir şey istiyordu. Melodie, annesinin küllerini istiyordu. Yapması gerekeni yapmıştı ve şimdi o küçük çanak evinde, emniyetteydi ve annesinin son dileğini yerine getirmek üzere Paris'te serpilmeyi bekliyordu. "Ama sanırım Evelyn, bana iyilik etmek istedi ve bu olayın kariyerime katkısı—"

Melodie birden sustu. Bu kadar açık etmek istememişti. Roy'a kaçamak bir bakış fırlattığında onun kaşlarını kaldırdığını gördü. Aceleyle "Aslında bu konuda yeterli olmadığımdan değil," diye ekledi. Yüzündeki düşünceli ifadeye bakılacak olursa, evinde maymunların tepişeceği amatör bir organizasyon sergileneceğini ve hayatını altüst edeceğini sanıyor olmalıydı. Melodie ise Evelyn'in güvenini boşa çıkarmamak için en ufak detayla bile ilgileniyordu ve mükemmel bir iş çıkarmaya kararlıydı. "Bu tip işleri çok yaptım, sadece bir kariyer fırsatı olarak görmemiştim. Ama Evelyn konuyu gündeme getirince

daha sonra temasa geçtim ve anlaştık."

"Demek şirketini büyütüyorsun. Bunun için azımsanmayacak bir yatırım yapmış olmalısın. Yeri görmek için buraya uçmak gibi. O tip şeyler."

Melodie "Biraz," diye cevap verdi. Para problemlerinden bahsederek onun güvenini kazanamazdı. Annesinin hayat sigortasından kalan para ancak sağlık harcamalarını karşılamaya yeterdi. Güney Fransa'da bir hafta sonu geçirmek için rahatça harcama yapabilecekmiş gibi görünmek cesaret isterdi ve Melodie bunu Ingrid ve Huxley'in faturasına dâhil etmek zorundaydı.

Konudan uzaklaşmak için ilerleyen Melodie balkona açılan bir çift kapının önünde durarak "Ofisin sanırım," diye tahmin yürüttü. Odanın ortasındaki derli toplu masanın etrafı bilimkurgu filmlerini andıran dev ekranlarla çevriliydi. "Düğün günü bu odayı emniyete almak istersin."

Odanın bir duvarındaki kapı yatak odasına geçişi sağlıyordu. Diğer duvarlar dev ekranlarla kaplıydı. Şirketin logosu zaman zaman ekranlardan akıyordu.

Melodie o sade döşenmiş teknoloji odasına adım attığı anda bir bip sesi olunca Roy başparmağıyla bir sensöre basarak susturdu.

Melodie "Tam bir gizli ajan gibisin, değil mi?" diye şakalaştı.

Roy tekdüze bir sesle "Ben kendimi, onları durduran olarak düşünmeyi tercih ederim," dedi.

Melodie, onun özgüveni karşısında gülmemek için dudağını ısırdı ve heyecanla "Fotoğraf için harika bir açı!" dedi. "Denizi arkana alarak Ingrid'in yerine poz verir misin?"

Roy "Hiç sanmam," diye terslendi ama sonra sözlerini yumuşatmak istercesine "Sen daha iyi bir gelin olursun, ben çekeyim," diyerek elini uzattı.

Melodie bir an tereddüt etti. Objektifin önünde olmaktansa arkasında olmayı tercih ederdi. Ama böylesine büyük bir organizasyonda ufacık bir pürüz bile istemiyordu. "Nasıl istersen," diye mırıldanarak cep telefonunun kamerasını açtı, ona uzattı ve balkona çıktı. "Gelinin babasının onu odasından almasından başlayarak basamaklardan inişini çekeceğiz. İçerdeki merdivenleri tercih ederdim ama bu kez de konukların hepsi gelinin gelişini göremez. Hem bu ferforje tırabzanlar da muhteşem. Törenden sonra içerde de birkaç poz alırız." Aslında yüksek sesle düşünüyordu. Tırabzana kadar geriledi ve ona döndü.

Roy kamerayı ayarladı ve "Hazır mısın?" diye seslendi. Birkaç poz çektikten sonra başını kaldırdı. "Gülümse. Evleniyorsun."

Hazırlıksız yakalanan Melodie doğal bir neşeyle güldü sonra elinde buket tutuyormuş, rüyalarının erkeği onu bekliyormuş gibi poz verdi.

Ergenlik çağında acımasızca alay edilmesine, genç kızlığında kendi sebep olduğu talihsizlik nedeniyle kimseyle çıkmamasına rağmen Melodie gerçekten romantikti. Gerçek hayatında da bir yerlerde kahramanının onu beklediğine inanıyordu. Buna inanmaya *ihtiyacı* vardı yoksa o da annesi gibi moralsiz ve

karamsar olurdu.

Annesinin hastalığı yüzünden kahramanını arayamamıştı ama şimdi, kalbini kıskaç gibi kavrayan yasına rağmen ihtimallere açıktı. Risk almaya istekliydi. Sadece o an için *Roy'un* onun için yaratılmış olduğunu hayal edebilirdi. Ruh eşi olduğunu...

Roy dikkatini telefondan ayırdı ve çelik gibi bakışlarını ona dikti.

Melodie "Sorun ne?" diye sorarken yüzü al al yandı.

"Yok bir şey."

Melodie dudaklarını yaladı, aptalca poz vermekten kaçar gibi balkondan aşağı inen merdivene doğru ilerledi ama bir yandan da Roy gibi vahşice yakışıklı bir erkekle beraber olmanın nasıl bir şey olabileceğini düşünüyordu. *Sert* bir erkekti ama doğru bir kadın, onu yumuşatabilirdi.

Hafif bir kavisle dönen merdiven, havuzun yanındaki alana iniyordu. Melodie tepede durdu ve eliyle çevresini işaret etti.

"Arkasında bir konvoy olacak. Davetliler onları aşağıda karşılayacaklar." Melodie etrafında ipek ve dantelden bir yığın varmış gibi döndü, bakışlarını kaldırdı, omuzunun üzerinden geriye baktı. Kendini öyle kaptırmıştı ki savunmasız ve kırılgan görünüyordu. Farkında olmadan düşüncelerini belli ediyordu. Sanki çıplak yakalanmış gibi tüm vücudu heyecanlı bir panikle felç olmuştu ama ne korkuyordu ne de utanmıştı. Bir tanrıya yakalanmış peri gibiydi.

Roy da heykel gibi kaskatı kesilmişti. Telefon elinde küçücük kalıyor, farkında olmadan fotoğraf çekiyordu ama bakışları kendi etrafında dönen Melodie'nin omuzlarına, beline, kalçasına ve bacaklarına takılmıştı. *Acımasızca yakışıklı* kelimeleri Melodie'nin zihninde yer etti ve hayatında ilk kez bunun ne demek olduğunu anladı. Roy öylesine muhteşemdi ki akıllara zarardı. Duyuları altüst olmuştu, ciğerleri sıkışıyor, kalbi deli gibi atıyordu.

Roy'dan korkmuştu ama yine de peşinden gelmesini istiyordu. Mantıklı gelmiyordu ama hormonlar hakkında duyduklarına bakılırsa zaten mantıkla ilgisi yoktu. Tam tersine tamamen duygularla ilgiliydi ve Melodie duygularıyla karşısındaki erkeğe tepki veriyordu. Bu da onu korkutuyordu. Erkekten değil ona olan *tepkisinden* korkuyordu.

Roy aniden saatine baktı. "Ingrid gecikecekmiş," dedi. "Bileğini burkmuş, klinikteymiş. Yeni bir randevu ayarlamamızı rica ediyor."

Roy, Melodie'ye öğle yemeğine kalmasını söyleyebilirdi ama yapmadı. Şoförüyle onu oteline gönderdi. Alenen peşinden koşmadan önce ona nasıl tepki verdiğini düşünmek istiyordu.

Buna cevabı ise *çok güçlü* olduğuydu. Fotoğraflarını çekmek onu incelemek için bir bahane olmuştu ve beğenmediği tek bir şey bulamamıştı. Çıplak

ya da giyinik, kadınların fotoğraflarıyla tahrik olmazdı ancak nedense onun poz verişini izlerken sabitlenmişti. Aralarında güçlü bir cinsel çekim oluştuğu kesindi ama bundan fazlası vardı: onu büyüleyici bulmuştu. *Neden*?

Roy zihnini kuşatan karmaşadan başını sallayarak kurtulmaya çalıştı ve ofisine girdi. Ekrana dokunarak daha önce görmezden geldiği güvenlik alarmının raporunu inceledi. İçeriğini okuyunca da okkalı bir küfür savurdu.

Anlaşılan, uzmanlar haklıydı. Bu kez geç davranmış olsa da gerçekten bir güvenlik dâhisiydi. Kapıdaki görevlinin hatta kendi gözlerinden kaçan birçok detay kapalı devre kamera sistemiyle kaydedilmiş, özel yazılım programına aktarılmış, her an güncellenen bilgilerden süzülmüş ve yıllar önce acısını çektiği tehditten çok daha sinsi bir tehdit uyarısı olarak alarm vermişti.

Ekrana düşen eşleştirmeleri incelerken Roy'un midesi kasıldı. Soyadı karşılaştırması tesadüf olarak değerlendirilebilirdi. Melodie, kapı görevlisine soyadını Parnell olarak bildirmişti. En yakın eşleştirme Parnell-Gautier olarak görünüyordu. Yirmi beş yıl önce, Patience Parnell adlı bir manken evlenince Parnell-Gautier soyadını almıştı.

Roy o yıllardaki moda mecmualarından birinde yayınlanmış fotoğrafa tıklayınca genç ve çekici Patience'la göz göze geldi. Kocaman gözleri ve geniş ağzıyla Melodie ile arasında çarpıcı bir benzerlik vardı. Ve işte, kucağında Charmaine isimli bir kız bebek tutuyordu. İsmi Melodie değildi ama o bebeğin de şimdi aynı yaşlarda olması gerekirdi.

Roy, Patience ile bir kez, çok kısa süreliğine karşılaştığını şimdi hatırlıyordu. Ama onu hiçbir zaman direkt bir tehdit olarak düşünmemişti ve zaten birkaç yıl önce de tıbbi tedavi görmekte olduğunu duymuştu.

Onun savaşı Anton Gautier ve babası Garner Gautier ileydi. Yeni tarihli bir fotoğraf dışında, kızın iki erkekle birlikte yayınlanmış fotoğrafı yoktu. Roy iki hafta önce çekilmiş fotoğrafı inceledi. Melodie'nin bugün taksiden inerken çekilen profilden fotoğrafı, ön tarafı tüllü siyah bir şapka giymiş kadının görüntüsüyle eşleşiyordu. Amerikalı senatör babasının yanında durmuş, önlerindeki tabuta doğru eğilmişti. Arkalarında da Anton duruyordu. Gazete haberine göre, Patience Parnell-Gautier, sevgili kocası, üvey oğlu ve kızı, Charmaine M. Parnell-Gautier tarafından ebedi yolculuğuna uğurlanıyordu.

İkinci çocuğunu Roy'un evine bu şekilde yollamak alçakçaydı ve tam Gautier'e göre bir davranıştı. Özel asistanının annesini bu eve sızmak için kullanmak!

Roy, Ingrid'in de bu adi oyunun içinde bulunabileceği düşüncesini hemen zihninden kovdu. O sadakatini yıllardır tekrar tekrar ispatlamıştı. Üstelik düğüne ev sahipliği yapmak kendi fikriydi. Yüksek sosyete çevresi küçük ve kapalıydı. Ingrid'in Roy'da olmayan bağlantıları vardı. Gautier'lerin ona karşı üstün olduğu tek çevre olması gerçeği dışında, sosyeteye kabul edilmek umurunda

bile değildi. Evini oyun sahası olarak gönüllü önermişti.

Asıl anlayamadığı Melodie'ye nasıl o kadar kapılmıştı da güvenlik alarmını zamanında okuyup ona hemen evini terk etmesini söyleyememişti. Onu evinden atacak kadar medeniyetsiz değildi. Hâlbuki kendisi, yirmi yıl önce babasının kampanya ofisinden tekme tokat atılmıştı. Öylesine hırpalanmıştı ki zorlukla uzaklaşabilmişti. Hırsız Anton'du ama Garner'ın öyle bir gücü vardı ki olayı tersine çevirmiş ve Roy'u suçlu çıkarmıştı. Onu mahvedecek gücü vardı ve bunu kullanmaktan çekinmemişti.

Anılarla birlikte Roy'un içinde kızıl bir öfke yükseldi. Gautier'lerin onunla tekrar oynamasına izin vermeyecekti. Buna tekrar cesaret ettikleri için öylesine öfkeliydi ki onların canını yakmak istiyordu. Duygularına yenilen bir adam olmasa da o anda intikamın tadını içinde hissetti. Yıllardır bu aileye ulaşmak, Gautier İşletmelerini ele geçirmek, onları en fazla rahatsız edecek finansal zararı vermek için yanıp tutuşuyordu.

Yıllarca, orijinalini Roy'un yazdığı yazılımı geliştirmek için ikisinin şirketi başa baş yarışmışlardı. Anton, babasının onlara arka çıkacağına dair Roy'u ikna etmişti. Ama bunun yerine baba-oğul ürününü çalmışlar, tamamlamışlar ve piyasaya sürerek büyük para kazanmışlardı. Roy ise kaybettiklerini yeniden inşa etmek için beş yıl boyunca ucu ucuna kazanmış, zorlukla geçinmiş ve sonunda pazara tekrar girdiğinde onları asla yakalayamayacağını düşünmüştü.

Nihayet, geçmiş yılın sonlarına doğru başa baş gelmişlerdi. Ama bu Roy için yeterli değildi. Her türlü riski almış, yazılımı yeniden tasarlamak için tüm kaynaklarını kullanmıştı. Oynadığı kumar karşılığını ödemişti. İşletmeler, Gautier'lerin eskimiş korsan ürününü terk ediyorlar, Roy'un yeni ve üstün nitelikli ürünü için sözleşme yapıyorlardı.

Gautier'lerin bilançosu şimdiye kadar zarar göstermeye başlamış olmalıydı. Demek ki bir casus gönderip, bir kez daha istediklerini çalarak tekrar zirveye yükselme aşamasına gelmişlerdi.

Roy bu kez sadece yenmeyi amaçlamıyordu. Gautier'lere unutamayacakları bir mesaj gönderecekti. Onları dize getirecek, casuslarını acımadan ezip geçecekti.

Roy ilk anda hemen Ingrid'i arayıp, Melodie'yi kovdurmayı düşündü ama sonra daha soğukkanlı bir intikam planı yapmaya karar verdi. Varsın Gautier'ler şimdilik doğru yolda olduklarını ve başaracaklarını düşünsünlerdi.

Bir yandan da başka bir düğün organizatörü bulmalıydı ki Ingrid mağdur olmasındı. Melodie hem bu işi hem de sektörde devam etme şansını kaybedecekti. İyi ki bu işte yeni olduğunu ağzından kaçırmıştı. Zaten onun düğün organizasyonunda kariyer yapacağını bir an bile düşünmemişti ama her sahtekârın işini kılıfına uydurduğu gibi, Gautier'ler de bunun gerçek gibi görünmesi için her türlü desteği vermiş olmalıydılar. Roy, onların yatırımlarını boşa çıkar-

tacağına da ayrıca memnundu.

Roy araştırmasına devam edince Melodie'nin yalnız yaşadığını keşfetti. Hem de çok mütevazı bir hayat yaşıyordu. Geçmişte kendisi de öyleydi ama evini ve tüm sahip olduklarını kaybetmişti. İntikamının aynı etkiyi yapmayacağını da biliyordu. Ne de olsa Melodie'nin ağlayarak kollarına koşacağı bir babası vardı. Ama yine de mesajı alacaklardı. Bu yüzden de onu kovdurmak için yaptığı plânın düğmesine basacaktı.

Son dokunuş ise yenildiklerine dair basit ve açık bir mesaj olacaktı. İntikamların en tatlısı...

Melodie, Ingrid ve Huxley ile Roy Killian'ın evine gitmek üzere yola çıkmadan önce şarja koyduğu telefonunu fişten çekti ama telefonun hiç şarj etmediğini, aksine tamamen boşaldığını gördü. Telefonu pasaportu ile birlikte kasaya koyacaktı ki çanta almaktan da vazgeçti. Ne de olsa özel bir evde yemek yiyeceklerdi. Tedbir amaçlı bir kredi kartı alsa yeterdi.

Tamam, evet, zihni çok hızlı çalışıyordu ve mantıklı kararlar alamıyordu. Çünkü hem asabi hem de heyecanlıydı. Dün gece Ingrid ve Huxley'le Roy'un evinin düğün için ne kadar uygun olduğundan bahsetmişlerdi. Gece boyunca evin sahibiyle ilgili soru sormamak için kendini zorlamıştı. Merakını gidermek için odasına çıkıp, bilgisayarda gezinmeyi beklemişti. Sonra da uyumadan yatıp, onun hakkında fanteziler kurmakla vakit geçirmişti.

Bir süre sonra, Ingrid ve Huxley ile evin önüne geldiklerinde kapıyı bizzat Roy açınca Melodie neredeyse olduğu yerde dans edecekti.

Eve girerlerken Ingrid "Çok özür dilerim," diye söylendi. "Evvelsi gece banyoda kaydım. Önce pek kötü görünmüyordu ama sabah baktım ki bileğim davul gibi şişmiş. Huxley de tedavi ettirmeden olmayacağını söyledi."

Roy yumuşacık bir sesle "Elbette," dedi. "Sadece burkulmuş olmasına sevindim. Tatil dönüşü daktilo ve dosyalama yapamazsan hâlim ne olurdu?"

Ingrid kıkırdayarak "Komiklik yapıyor," dedi ve omuzunun üzerinden Melodie'ye baktı. "Ofiste kâğıt yok ki! Her işi sesle kaydederek yapıyoruz."

Melodie gülümserken Ingrid ile Huxley'in birbirlerine yapışmış gibi durmamalarını diledi. Roy'un bir gecede on kez katlanmış gibi görünen bütün o erkeksi gücünün kendi üzerine yöneldiğini hissediyordu ve onun dikkatini dağıtacak bir şeyler arıyordu.

Sonunda Ingrid "Ha, bu arada, fotoğraflar mükemmel," diyerek patronunun dikkatini çekti. "Gizli bir yeteneğin varmış."

Roy sadece "Kamera onu seviyor," dedi ve sanki bir şey araştırır gibi gözlerini tekrar Melodie'ye dikti.

Melodie fotoğrafları Ingrid'e gösterdiğine pişman oldu. Sadece düğün fo-

toğraflarının hangi açıdan alınması gerektiğini örneklemek istemişti. Ingrid'in gevezeliğini bastırmak için enerjik bir tavırla "Abartıyordum," dedi.

Roy'a dönüp baktığı son poz en rahatsız edici olanıydı. Malikânenin batı kanadının önünde çekilen kare şık ve kadınsı bir pozunu yakalamıştı ve fazlasıyla davetkârdı. O kadar açık etmek istememişti ki...

Melodie dünkü yersiz arzularını yansıtan poza bakarken utanmıştı. Bu yüzden fotoğraf çektirmekten nefret ediyordu. Özünü fazlasıyla belli ediyordu.

Herkesin dikkatini dağıtmak isteyen Melodie "Haydi, dışarı çıkalım,"dedi. "Siz de birkaç fotoğraf çekersiniz."

Havuz kenarında hafif bir öğle yemeği yerlerken Roy, Melodie'yi incelemeye devam etti. Kendine güvenli ama fazlasıyla ihtiyatlıydı. O yapmacık masumiyetin ardında şaşırtıcı derecede tehlikeli bir kadın vardı.

Dün onun güzel olduğunu düşünmüştü ve anlaşılan büyülenecek kadar güzeldi. Bugün ise fotoğraflardaki pervasız güzelliği fark edince, Ingrid ve Huxley'le şakalaşırken gülümseyişinin çarpıcı çekiciliğine şahit olunca şaşkınlığı arttı. Gerçek şu ki ona neden kapılmaması gerektiğini hatırlamakta zorlanıyordu. Bir yandan ipini çekmek için sabırsızlanırken diğer yandan onu biraz daha seyredebilmek için plânını geciktirdiğinin farkındaydı.

Bu, hasta ve yanlış bir düşünceydi. Melodie düşmanıydı. Yine de Roy, onun anlamlı bakışlarıyla kapana kısılmış gibi hissetti. Melodie, yanlarındaki kumrular gibi bitişik oturan çifte hazin bakışlar fırlatırken kafasının içinden konuşur gibiydi. *Gördün mü? Hep böyleler.*

Aynı frekansta olmak çok garipti. Melodie'nin dudaklarındaki gülümseme yayılırken, gözleri muzipçe parlarken aralarındaki özel şakaya gülmemek için Roy kendini zor zapt etti. *Kahretsin*! Bu kadının kendisine karşı suç işlemek için orada olduğunu bilmesine rağmen ona nasıl kapılırdı?

Roy düşüncelerinden kurtulmak için söze girdi. "Şimdi, yeri gördüğünüze göre, personelime hazırlıklara başlamalarını söyleyebilir miyim?"

Ingrid "Lütfen," derken minnetle patronuna baktı. "Ve ne kadar teşekkür etsem azdır. Teklifinden dolayı hâlâ şaşkınım. Burası senin sığınağın." Melodie'ye dönerek şakacı bir gülüş fırlattı. "Buraya kimse davet edilmemiştir."

Melodie'nin meraklı bakışlarının farkında olan Roy umursamazca gülümsedi. "Hepimiz bazen kaçıp, huzur içinde çalışabileceğimiz bir yere ihtiyaç duyarız." Aslında evi, onun için sığınaktan öteydi. Düğüne ev sahipliği ederek piyasada tekrar var olduğunu ispatlayacaktı.

Huxley "Ailelerimiz uzakta ve farklı yerlerde olduğundan evin merkezi bir yerde olması bizim için avantaj," diye atıldı. "Bu da bizim için çok değerli."

Roy yine gülümsedi. Huxley'in babasının Orta Doğuda önemli bir İngiliz

elçisi, akrabalarının ise İngiliz asilleri olması da onun için avantajdı. Ingrid'in ailesi ise köklü zengin Amerikalılardı. Bir halası ise Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesindeki bir Almanla evliydi. Ingrid'in baş nedimesi İsviçreli bir bankerin kızıydı. Düğün daveti, uluslararası elit tabakayı bir araya getirecekti.

New York'lu bir fahişenin oğlu tarafından ağırlanacaklardı.

Roy asık suratla '*Bu daha başlangıç*,' diye düşündü ama yeterince heyecan duymuyordu. Aksine, Melodie ile kedi-fare oyununa kendini kaptırmıştı.

Melodie "Güvenlik yazılım işine nasıl girdin?" diye sordu.

Roy, onun sakin ilgi gösterisine aldanmamalıydı. Bir an orada casusluk amacıyla bulunmadığı ihtimalini düşündü. Ama babası ve ağabeyi bir zamanlar onu geçmişiyle tehdit etmiş, itibardan düşüreceklerini söylemişlerdi. Bunu tekrar deniyor olamazlardı. Belki de düğünü sabote etmeye niyetliydi ve onun dünyayı etkileyen zirvedeki isimlerle tanışma şansını elinden alacaktı.

Melodie'nin bombayı önce patlatmasını önlemek için Roy doğrudan konuya girdi. "Bir bankanın ağ erişim sunucusunu heklemekten on dört yaşımda tutuklandım."

Şaşkına dönen Ingrid "Ciddi misin, Roy?" diye haykırdı, elindeki çatalı gürültüyle düşürdü. Gözlerini kocaman açarak "Hiç bilmiyordum. Benim asla bilmediğim bilgileri ağzından alıyorsun, Melodie!" dedi.

Melodie upuzun kirpiklerini utançla yere indirdi. Aslında Roy'un üzerindeki gücünden için için hoşlanmıştı.

O sözlerin gerçekliğinden rahatsız olan Roy hikâyeyi aslına en yakın şekliyle tamamladı. Bu bilgi o masadan dışarı sızdığı takdirde bir zamanlar Melodie'nin babasının kullandığı gibi bir tehdit unsuru olmayacaktı.

"Büyükleri zekâmla alt edebileceğimi anlayınca bu kez nereye kadar gidebileceğimi görmek istedim. Eski bir denizci olan güvenlik uzmanı Charles beni yakaladı ama etkilenmişti çünkü ben kendi kendime öğrenmiştim. Çocuk ıslah evinde cezamı çektikten sonra beni yanına aldı. Yeteneğimi şeytanlığa değil de iyiliğe nasıl kullanacağımı öğretti."

Melodie samimi bir şaşkınlıkla bakıyordu.

Roy "Bu kadar dürüstçe anlatacağımı beklemiyor muydun?" diye meydan okudu.

"Ondan değil. Sadece programlamada böylesine doğal yeteneği olan birini hiç tanımamıştım." Melodie'nin bakışları gölgelendi. "Bunun bir efsane olduğunu sanırdım," diye ekledi.

Ağabeyinden bahsettiği kesindi ama gülümsemesinde sinsilik yoktu. Roy'u kandırmaya ya da kendi tarafına çekmeye yönelik değildi. Daha çok iç yansıması ve kafa karışıklığı gibiydi. Acaba Anton'un iddia ettiği kadar iyi olup olmadığını mı düşünüyordu? Hiç sanmıyordu.

Melodie "Bense o işlerden hiç anlamam," diye devam etti. "Tabletimde e-

posta hesabı açmak için bile birinin göstermesi gerekir."

Roy, onun kim olduğunu öğrendiğinden beri beklediği sözleri nihayet duymuş olduğunu düşündü. Melodie '*Ben zararsızım*,' demek istiyordu.

Sohbet düğün organizasyonuna kaydı. Yemekte içilen beyaz şarabın yerini buzlu kahveler aldı. Huxley iskele hakkında bir şeyler söyledi ve incelemesi için Ingrid'i götürdü. Melodie peşlerinden gitmeye yeltenmedi, hırkasını çıkarıp, sandalyesinin arkasına astı. Kolsuz bluzu güzel göğüslerini sarmalıyordu.

"Bu kadar sıcak olacağını beklemiyordum. Bizim orada sonbahar geldi. Nemli ve serin." Sandalyesinde dikleşince göğüs uçları kabardı.

O göğüsler Roy'un zihninde erkekçe bir fantezi oluşmasına yol açtı. Göğüslere düşkün bir erkek değildi ancak onları emerek, yalayarak dikleştirdiğini hayal edince kasıklarına kan hücum etti ve yerinde huzursuzca kıpırdandı.

O anda da sohbetin kesildiğini fark etti. Melodie kıpırtısız duruyordu.

Roy bakışlarını kaldırdı ve onu açıkça süzerken yakalandığını anladı. İçi garip bir elektriklenmeyle sarsıldı, midesi kasıldı, yüreği hopladı.

Melodie'nin mavi gözlerindeki anlaşılmaz bakış onun gözlerine dikilmişti ve gücenmiş gibi görünmüyordu. Aslında onun da uyarıldığı belliydi çünkü göğüs uçları dikleşmiş, gözleri parıldamış, göz bebekleri büyümüştü.

Roy'un kabaran erkekliği pantolonunu zorluyordu. Hayatı boyunca böylesine şehevi bir an yaşadı mı diye merak etti.

Melodie yutkundu ve hızla başını çevirdi. Roy ise kendini bu kadar açık ettiği için lânetler savuruyordu. Ne kadar da kolay kapılıp gitmişti.

"Şeyyy... Ofise çok sık gelir mi?" diye soran Melodie bakışlarını denize çevirdi. "Bu görüntülere alıştın mı?"

"Kim?" diye soran Roy orada iki kişinin daha bulunduğunu çoktan unutmuştu. Ingrid ve Huxley. Elele tutuşmuşlar, kumların üzerinde aşk sarhoşları gibi yalpalayarak, omuzları birbirine değerek yürüyorlardı.

Roy sarhoş gibiydi, onların varlığını neredeyse unutmuş, kendisi için ölümcül olabilecek bir kadına sahip olmakla ilgili fanteziler kuruyordu. Hayatında hissettiği en güçlü cinsel çekimin sahibi olan kadına bakarken acaba içeceğine bir şey mi kattı diye merak etti.

Roy "O alışmış olabilir ama ben alışmadım," diye gecikmeli bir cevap verdi. "Teknolojinin nimetlerinden faydalanıyorum ve çoğunlukla evden çalışıyorum."

Melodie "Ve Ingrid de senin New York'daki ilâhen," diye tahmin etti.

Roy şaşırdı. Neredeyse gülecekti ama kendini tuttu. Bu kadın onu ne kadar da kolay yumuşatıyordu. Onun gücünü anlamak için yan yan baktı. "Hiç o yönden bakmamıştım," diycbildi. "Ama sanırım öyle."

"Evden çalışmak bana hep cazip gelmiştir," diyen Melodie çenesini avuçlarının içine aldı. "Ama şimdi bu işi yaparken zamanın nasıl geçtiğini anlamı-

yorum."

"Yalnız mı yaşıyorsun?" diye soran Roy, onun bekâr olduğunu duymaktan hoşlanmayacağını düşündü. Onun için bir anlamı yoktu, yatacağı bir kadın değildi. Bu şartlarda olmazdı. Belki uzun bacaklarını zevkine uygun bulmuştu. Turunçgil ve gül karışımı kokusu başını döndürüyor olabilirdi ancak babasına ve ailesine bu kadar nefret duyarken ve intikam almak isterken onunla sevişmeye tenezzül etmezdi. Ona dokunmaya niyeti yoktu.

İlk adımı o atabilir ve kendini sunabilirdi ama reddetmesi çok daha zevkli olacaktı. Acaba oyununu o dereceye kadar sürdürür, kendini küçültür müydü?

O beklentiyle sarmalandığını fark eden Roy kendi kendini uyardı. Bu flört değildi, satranç maçıydı.

"Evet, öyle," diyen Melodie boynundaki incilerle oynadı. Bakışları eve yöneldi. Orada ikinci birinin izlerini gördü mü diye düşünüyor olmalıydı.

Roy "Ben de öyle," dedi. Çıktığı kadınları özel yerine getirmezdi.

Melodie'nin yanaklarındaki kızarıklık iyice koyulaşırken Roy'a kaçamak bir bakış fırlattı. Bunun bir ilgi belirtisi mi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kendisine nasıl baktığını yakalamıştı ve o ilgiyi fark ettiğinde verdiği tepkiye canı sıkılmıştı. Tepkisi o kadar içgüdüseldi ki sahte olamazdı. Bu da Roy'un iyice uyarılmasına neden olmuştu.

Aralarındaki kimya hiç de iyi değildi. Mantıklı düşünecek olsa belki de hiç zevkine uygun değildi. Durumun riski mi onu çekici kılıyordu? Gençliğinden beri zoru severdi ama kadınlarda değil. İlişkiler konusunda oldukça ihtiyatlıydı.

Roy "Evin nerede?" diye sordu. Cevabı biliyordu ama ilgisini dağıtmak istemişti.

Melodie "Virginia'da," diye cevap verdi. "Şimdilik. Ama New York'a taşınmayı düşünüyorum."

Roy içgüdüsel olarak "Zahmet etme," deyiverdi ama hemen lâfı çevirdi. "Kesinlikle yaşanabilecek bir şehir ama ben hoşlanmam. Belki de tatsız anılarım olduğu içindir," derken en kötülerinin onun ailesi yüzünden olduğunu anladı mı diye merak etti. Diğerleri öyle yürek parçalayıcıydı ki çoktan zihninin derinliklerine atmıştı.

Melodie "Ben de Virginia için öyle düşünüyorum," diye mırıldandı.

Sesi aynen Roy'un duygularını yansıtıyordu. Sanki perdeyi açmış ve onun ruhunun dar alanına sokulmuştu. Öyle tedirgin ediciydi ki Roy'un tüyleri diken diken oldu ama Melodie farkında değil gibiydi.

Melodie kırışan alnını düzeltti ve neşeyle güldü. "Taze bir başlangıca ihtiyacım var. Evden çalışman bana da ilham verdi. Nasıl başardığını anlatsana? Ingrid global bir şirketin olduğunu söyledi. Sanırım çok seyahat ediyorsun? Giderek ben de öyle yapacağım. Artıları ve eksileri nelerdir?"

Roy, onun gayet yumuşak bir geçişle konuyu yine işe getirdiğini düşündü.

Cevap vermektense yaklaşmakta olan Ingrid ve Huxley'ye baktı. "Mutlu çift dönüyor." Ingrid'in bir şey danışmak ister gibi baktığını görünce ayağa kalktı. Melodie'nin sandalyesini tutarken gözleri yine o güzel göğüslere dikildi. Ne de olsa bir erkekti ve onlar da burnunun dibindeydi.

Melodie'nin şehvet uyandıran kokusu burun deliklerine dolan Roy o anı hiç unutmayacaktı. Mermer zemine ve turkuaz rengi suya yansıyan güneş ışığı altında yavaşça doğrulan o esnek, uzun bacaklı kadının görüntüsünü! İncecik beline sarılmak, dolgun kalçalarını kendine çekmek, onu bedeniyle sarmalayıp, sahip olmak isteğini asla unutmayacaktı. Kendini hemen topladı, onu belinden hafifçe tuttu, gelin ve damadın törenin konumunu tartıştıkları yere doğru ilerlediler.

Kahretsin! Bu kadında farklı olan neydi?

Melodie belirgin bir zarafetle yürüyordu. Uzundu ama sıska değildi. Safkandı. Kendisi gibi bir it değildi. Onun soyuna karşı bu kadar nefret dolu olmasaydı belki onun için yeterince iyi olup olmadığını sorgulardı.

Aksine, köklü aile servetinin verdiği saygınlık ve yüzeydeki ışıltılarına rağmen onlardan daha ahlâklı olan kendisiydi. Belki Melodie alenen burnu büyüklük etmiyor ve o şekilde davranmıyordu ama Ingrid ve Huxley'in yanında tek başınaydı. Onaylandığına kesin gözüyle bakıyordu. Elinde olmadan, Roy bu özgüvene hayranlık duydu.

Huxley iskeleyi göstererek "Konuklar burada teknelerinde geceleyebilirler mi?" diye sordu.

Melodie, Roy'a doğru dönerek "Bu Bay Killian'a kalmış," dedi.

Roy tekdüze bir sesle "Roy de, lütfen," dedi. Beş dakika kadar sonra, durumunu belli edene kadar ona ismiyle hitap edebilirdi. Huxley'e göstermek için bir adım öne çıkarak "Su sığ olduğundan ihtiyatlı olmak gerekir," dedi.

Melodie'nin çok yakınında olduğunun tamamen farkındaydı. Ona çarpmak gibi bir niyeti yoktu ama dalgındı ve dikkatsiz davranmıştı.

Melodie ise şaşkınlıkla irkildi, aceleyle geriledi.

Roy o anı göz ucuyla gördü, Melodie'nin şok çığlığını duydu ve yakalamak için hamle yaptı. Melodie zaten geriye doğru kaykılmıştı. Roy yakalayamayınca tekrar hamle yaptı. Parmakları birbirine değdi ama başaramadı.

Melodie havuzun derin tarafına sırtüstü düşerken yüzünü buruşturdu. Roy sıçrayan sulardan kaçmak için bir adım geriledi ve ızgaraya sıkışan Melodie'nin ayakkabısına bakakaldı.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

DÜŞMENİN kaçınılmaz olduğunu anladığı anda Melodie kendini bırak-
tı, kollarını iki yana açtı ve nefesini tuttu. Dalgalanan suların arasından kendi-
sine bakan üç yüzü bulanık olarak seçti. Roy ceketini fırlatmıştı ve sanki suya
dalmaya hazırlanıyordu.

Melodie dibe batmayı bekledi sonra bir topuk darbesiyle yüzeye çıktı. O
arada diğer ayakkabısı da çıkmıştı.

Ne ahmakça bir şey yapmıştı!

Ama o kahrolası Roy, tüm erkeksiliği ve seksiliğiyle, bazen arzu bazen
hoşnutsuzluk sinyalleri yollayarak, yırtıcı bir kuş gibi etrafında gezinerek,
buram buram şehvet kokarak onu serseme çevirmişti. Onun yanında duruyor,
vücudunu hayranlıkla süzüyor, sesinin nasıl da büyüleyici olduğunu düşünü-
yordu ki Roy orada olduğunu biliyormuş gibi dönmüştü.

Melodie'nin ilk tepkisi irkilmek olmuştu çünkü ondan ne kadar etkilendi-
ğini belli ettiğini sanmıştı. Bir anda gerilemişti ve…

"Hey!" Melodie derin bir nefes aldı ve seslendi. "Düğünden önce şu ızgа-
raya bir çözüm bulmak gerekebilir. Ya da tüm davetli bayanlara topuklu ayak-
kabılarını çıkartıp parmak arası terlik giymelerini önerebiliriz."

Ingrid ve Huxley kahkahalar atarken Roy çok ciddi görünüyordu. Daracık
eteğiyle zorlukla kenara yüzen Melodie'ye sabit bir ifadeyle bakıyordu.

Melodie kenara varınca Roy çömeldi, bir eliyle kolundan kavrayarak çekti,
diğer kolunu da tutup küçücük bir çocukmuş gibi kolayca dışarı çıkardı.

Melodie sıkıntıyla sırılsıklam olduğunu, giysilerinin ikinci bir ten gibi vü-
cuduna yapıştığını düşündü. Üzerinden sular süzülüyordu ve tüm vücut hatları
ortada olmalıydı. Ya makyajı? O da akmış olmalıydı. Ama incileri yerinde

duruyordu. Birdenbire kendini tam bir ahmak gibi hissetti.

Melodie kollarını kavuşturarak dikleşen göğüs uçlarını gizledi, kocaman açılmış gözlerle ona bakan yüzleri süzdü. Ingrid hâlâ kıkırdıyordu ve elini ağzına kapamıştı. "Ne yaptın böyle, Melodie?"

Huxley ise "Ayakkabını dipte bıraktın, Cinderella," diye şakalaştı.

Melodie "Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye söylendi. Utanmıştı ama yine de kendine gülebiliyordu. Hali öyle komikti ki.

Roy ise durumun komik olduğunu düşünmüyor olmalıydı. Öyle sert bakıyordu ki Melodie'ye ateş bastı ve giysilerinin tutuşacağını sandı.

Melodie sertçe "Bir havlu alabilir miyim?" dedi.

Roy "Elbette," diyerek telaşla harekete geçti.

Ingrid "Ah, bende bir mayo var!" diye heyecanla konuştu. "Dün satın almıştım ve çantamda kalmış." Eve doğru hızla giderken Melodie başını iki yana salladı. Mayo giymek için çok geçti.

Melodie, Roy'un peşinden en yakın kabine gitti. Roy elinde bir havluyla bekliyordu ama bakışları onun vücudunda dolaşıyordu. Yaklaştı, havluyu silkeleyerek açtı ve Melodie'nin omuzlarına doladı.

Melodie'nin yüreği hopladı, onun erkeksi kokusu burun deliklerine dolarken geniş bağrı görüşünü kapladı. Birden dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. "Ben—" diye söze başladı ama özür dilemek saçma olacaktı. Bilerek düşmemişti. "Teşekkür ederim," diye devam etti. Roy havluyu önünde kavuştururken parmakları birbirine değdi.

"Dibe battığını görünce neredeyse suya atlayacaktım."

"Doğrusunu söylemek gerekirse canlandım. Scrinlemeye ihtiyacım vardı."

İşte bunu söylememeliydi! Aralarındaki cinsel çekimi bir şekilde dile getirmişti. Melodie, Roy'un dudaklarına bakakaldı, onları dudaklarında hissetmek istedi. Tamamen yanlış nedenlerle bekâretini kaybettikten sonra hiçbir erkekle öpüşmenin ötesine geçmemişti. O öpüşmeler bile ona yeteri kadar heyecan vermediğinden daha ilerisini arzulamamıştı.

Ama her şeyi değiştirecek bir erkekle karşılaşacağına dair umudunu hiç kaybetmemişti. En azından bugün, öpülmek *istiyordu*. İçi derin bir özlemle yanıp tutuşmuştu ve karşısındaki erkeğin nasıl hissettireceğini merak ediyordu.

Melodie, Roy'un hâlâ kolunu kavradığının farkındaydı. Roy bir adım daha yaklaştı. Başını hafifçe eğdi. Melodie ürkmeliydi ama o kadar doğal geliyordu ki. Dudaklarını yaladı, araladı. Onun ateşli dudaklarını hissettiği anda inledi.

Çok sıcak, çok yumuşak ve ısrarlı, giderek açılaşan dudaklar. Kendi zevki için kadın kaçıran bir çöl savaşçısı gibi talepkâr. Roy, onu belinden kavradı ve kaslı vücuduna çekti. Islak giysilerine rağmen Melodie teninin tutuştuğunu hissetti.

Roy, onu kararlı bir tavırla öpüyordu. Sanki o anı ömür boyu hatırlamasını

istiyordu. Sanki onun sahibiydi ve bunu bilmesini istiyordu.

Bu yeni hazzı keşfetmekten başka bir şey düşünemeyen Melodie, öpüşüne aynı şehvetle karşılık verdi. Ona izin veriyordu çünkü hissettikleri çok yeni, heyecanlı ve inanılmazdı. Onun öpüşüyle arzulandığını hissetmişti. Ağzının içinde dolaşan dili tenini haz dalgalarıyla ürpertiyordu. Bacaklarının arasında hissettiği yangının etkisiyle vücudunu ona yasladı, haz dolu bir inilti koyuverdi.

"İşte getirdim—oh!" Elinde mayoyla görünen Ingrid bir anda utanç ve şaşkınlık dolu, isterik kahkahalara boğuldu.

Roy irkilerek geriledi ama bir elini sakinleştirmek ister gibi Melodie'nin kolunda tuttu. Kavrayışı sertti ama Melodie'nin canını yakmamış, sadece garip bir şekilde tenini sızlatmıştı. Kolunu ovuştururken Roy'un giysisinin önünün ıslanmış olduğunu fark etti.

Ingrid gizemli bir gülüşle "Sonra gelirim," dedi.

Roy "Hayır!" diyerek hızla kabinden çıkıp Ingrid'in önünden geçti.

Kahkahaları çoğalan Ingrid "Aman Tanrım!" derken kabine girdi, perdelerini kapadı.

Melodie alev alev yanan yüzünü ellerinin arasına aldı, utançla gözlerini kapadı. "Bu nasıl oldu bilmiyorum," diye mırıldandı.

Ingrid "Ah, lütfen!" diye kıkırdadı. "O, Roy Killian. Ofise geleceği haber verildiği zaman insanların hâlini görmelisin. Ortam kırmızı halı etkinliğine dönüyor. Kadınların çoğu dik sutyenler, marka kıyafetler giyiyor. Alınma ama ona vurulmana hiç şaşırmadım."

Melodie "Hayır, öyle değil..." diye itiraz etmeye çalıştı ama iradesi hâlâ çok zayıftı ve eğer Roy geri gelip, onunla gitmesini istese hiç düşünmeden kabul ederdi.

Ingrid başını sallayarak "Boş ver," dedi. "Eğer Huxley hayatımın aşkı olmasaydı ben de Roy'a tutulabilirdim. Muhteşem bir erkek. Benim asıl ilgimi çeken," derken sesini alçalttı, Melodie'ye yaklaştı. "Onun sana tutulması."

Melodie başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun—"

Ingrid gözleri neşeyle parlayarak "Gözlerini senden alamıyor," diye ısrar ederken bir kez daha Melodie'nin ıslak sıçan gibi hâlini süzdü. "Doğrusunu söylemem gerekirse, onu kadınlarla pek sık görmem. Bence işin dalgasında. Yani çalışır ve oynar. Ne demek istediğimi anladın mı? Ama yanında bir kadın olduğunda da o soğuk ifadesini takınır. Sanki gitmesini zor bekler gibi. Ve her zaman sarışın ve etine dolgundurlar. Fingirdek tiplerdir. Hiçbiri onun zekâ düzeyine uygun değildir."

"Ben de havuza düştüm, Ingrid. Pek zekice görünmüyordum, sanırım," diyerek Melodie itiraz etti ama Roy'un, onu öpmekten kendini alamadığını hatırlayınca da yüreği hopladı.

Erkeklerin arzularını kamçılayan tipte bir kadın değildi. Çoğu, onun uzun ve sıska olduğunu düşünürdü. Üvey ağabeyi çocukluğunda onunla o kadar çok dalga geçmişti ki özgüvenini ancak evden ayrıldıktan sonra kazanabilmişti ama hâlâ kendini büyüyünce kuğuya değil de kaza benzeyen çirkin ördek yavrusu gibi görürdü.

O zedelenmiş özgüven, annesinin ona ihtiyaç duymasıyla birleşince hiçbir zaman ciddi bir aşk arayışına girememiş, ama her zaman buna özlem duymuştu. Annesi gidince günlük hayatında kocaman bir boşluk oluşmuştu. Bekârlığın yalnızlığını şiddetle hissediyordu. Çiftleri ve aileleri görmek ona yalnızlığını daha çok hissettiriyordu. Hayatını paylaşacak birini istiyordu. Annesiyle babasının paylaştığı gibi bir hayat değil, daha derin, Ingrid ve Huxley'inki gibi ebedi bir aşk düşlüyordu.

Kendine acımayı bırakan Melodie havluyu vücudundan çekti, saçlarına türban gibi sardı ve ıslak giysilerini çıkardı. Ingrid mayonun etiketlerini söktü, başka bir şeyle birlikte ona uzattı. "Bak. Huxley bir gömlek almış. Bunu da ödünç verebilirim."

Melodie bir an için rahatladı ama sonra yine ümitsizliğe kapıldı. Ingrid daha ufak tefekti ama aldığı mayo onun üzerinde bile mikroskobik dururdu. Kendisinde ise çok açık saçık duracaktı.

Ingrid'in vazgeçmeye niyeti yoktu. Kolsuz beyaz gömleği onun kafasından geçiriverdi. "Biraz riskli ama havuz kenarında ya da plajda giyilemeyecek bir şey değil."

Ya da nişanlısını tahrik etmek için yatak odasında mı?

Melodie omuzlarından dökülen, kalçalarını bile örtmeyen ince askılı, tiril tiril gömleğe bakakaldı. Plajda bile giyilse bir hayli kışkırtıcıydı. Hele boynundaki incilerin asaletiyle tam bir tezat teşkil ediyordu.

Melodie kolyesini çözerken "Bunun başıma geldiğine inanamıyorum," diye söylendi. "Profesyonellikten ne kadar uzağım."

"Gayet iyi. İyiden de öte," diyen Ingrid anlamlı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Bacakların ölümcül bir silah olarak tescil edilmeli. Bakalım Roy beğenecek mi?" diye sırıtarak Melodie'nin ıslak giysilerini aldı ve kabinin perdesini açık bırakıp, çıktı.

Melodie tereddüt etti. Ingrid'in Roy'un beğenisi hakkında söyledikleriyle cesaretlenmek istemiyordu. Gerçekten erkeklerle fazla tecrübesi yoktu. Bunun nedeni de kendi güvensizliklerinin yanı sıra tam bir işkolik oluşuydu. Uzun zamandır kendi geçimini kendisi sağlıyor, kalan azıcık zamanını da annesiyle geçiriyor, ona destek veriyordu. Nadiren görüştüğü birkaç erkek ona iyi davranmışlardı ancak hayatında bir yer edinebilecek tipler değildi.

Hoş, Roy'un hayatında bir yer edinmesini istediğinden de değildi! Tam tersine. O, kadınının kendine güvenli ve çok yönlü olmasını ister diye düşünü-

yordu. Ki Melodie ilişkiler söz konusu olduğunda kesinlikle öyle biri değildi. Bakire değildi ancak tek gecelik ilişkilerin kadını değildi. İlk keresine neden izin verdiğinden ise hâlâ emin değildi.

Aslında, toyluğun ve çaresiz bir öfkenin onu buna sürüklediğini biliyordu. Anton'a misilleme yapmak istemişti ama sonuçta hem kendini hem de kullanılmayı hak etmeyen bir erkeği incitmişti. Ailesine ait teknesinde parti yapabilmek için Anton'un kullandığı bir arkadaşıydı ve Melodie'ye âşık olmuştu. Arkadaşlarının Melodie'yi sadece çekici bulmadığını, aynı zamanda onların üzerinde gücü olduğunu Anton'a ispatlama fırsatı eline geçmişti. Delikanlı, Anton'un yatla gezme teklifini reddetmiş, Melodie'yi özel geziye götürmüştü. Melodie de söz verdiği gibi onunla sevişmişti ama sonuç utanç ve hayal kırıklığı olmuştu. Delikanlı aslında Melodie'nin onu umursamadığını fark etmiş ve bir hayli yıkılmıştı. Bu tecrübe sonunda dersini almış, başkalarına iyi davranmayı ve kendisi gibi olmayı öğrenmiş, sonrasında hep öyle yaşamıştı.

Bugünkü gerçek ise, Roy'u derinden umursayacak kadar iyi tanımıyordu ama ona müthiş çekilmişti. Onunla yatmak istiyordu. Hem de hayal edemeyeceği kadar çok istiyordu.

Melodie sabırsız bir hareketle saçlarına doladığı nemli havluyu çekti, beline sardı ve Roy'la yüz yüze gelmek için kabinden çıktı. Ama orada değildi ve kalbinin acıyla burkulduğunu hissetti.

Huxley başıyla balkonu işaret ederek "Üstünü değiştirmeye gitti," dedi ve sırıtarak ekledi. "Muhtemelen soğuk bir duş da alacaktır."

Melodie'nin ıslak giysilerini sandalyelerin arkasına asmakta olan Ingrid, Huxley'e "Kiralamak istediğin jet skileri test edeceksek acele etmeliyiz," dedi. "Sen taksiyle gelebilirsin, değil mi, Melodie? Otel yolunun tam aksi istikamete gideceğiz. Yarın oda ayırtmak için otelde yapacağımız toplantıda görüşürüz."

Bundan daha âşikâr olabilir miydi? Melodie, Ingrid'i severdi ama o anda onu havuza itmek istedi. *Beni onunla yalnız bırakmayın!*

Ama müşteri her zaman haklıydı, değil mi?

Melodie bakışlarını masanın üzerinde gezdirerek cep telefonunu aradı ama sonra yanına sadece kredi kartı aldığını hatırladı. O da havuza düşmeden önce çıkarmış olduğu hırkasının cebindeydi. Buna da şükretmek lâzımdı.

Melodie hafifçe gülümseyerek "Elbette," dedi. Sanki üzerinde o ağırbaşlı kıyafeti varmış gibi sakin ve kontrollüydü.

Ingrid uzaktan öpücük vererek "Hoşça kal," dedi ve nişanlısını kolundan çekiştirerek aceleyle uzaklaştı.

Utanç ve sıkıntıyla kızaran Melodie karar veremiyordu. Acaba mutfağa gidip, Fransız şeften ona bir taksi çağırmasını mı rica etmeliydi, yoksa oralarda takılıp Roy'un yarım bıraktığı öpücüğü tamamlamasını mı beklemeliydi?

Melodie hormonlarının tavan yaptığını fark etti. Güneşin altından da çe-

kilmeliydi yoksa hindi gibi kızaracaktı. İlerledi ve merdivenin alt basamağına ilişerek eliyle yelpazelendi. Ona veda etmeden gitmek olmazdı.

Ya, ya, onu sadece görgü kuralları gereği görmek istiyordu!

Melodie titreyerek, kalbi yerinden çıkacak gibi çarparak basamakları çıktı. Ne saçmalık! Ona saldıracak mıydı? O öpüşme sürpriz olmuştu ama tamamen karşılıklıydı. Farkında olmadan sürüklenmişlerdi.

Bir yanıyla bunun tekrarlanmasını istiyor, diğer yanıyla ise deli gibi korkuyordu. Yakınlıklara alışkın bir kız değildi. Çaresiz veya öfkeli de değildi. İlk görüşte aşka inanacak kadar saf da değildi. Sadece onunla ilgili her şey çekici geliyordu.

Balkona çıktığında Melodie'nin endişesi arttı. Kendini bir hırsız gibi hissediyor, Roy'u uygunsuz bir vaziyette görmekten korkuyordu. "Roy?"

Ofisten sertçe basılan bir tuş sesi geldi. Sonra da Roy "Evet?" dedi.

Melodie ilerlerken sakin olmaya çalıştı. "Korkarım bana bir taksi çağırmanı isteyeceğim. Telefonumu yanıma almadım ve..."

Ofisin açık kapıları önüne geldiğinde Roy'un boş ekranların önünde durduğunu gördü. Üzerini değiştirmişti. Bol bir gömlek, kalçasının hemen üstüne oturan düşük belli, pamuklu bir pantolon giymişti. Ne kadar seksiydi!

"Ingrid'den isteyebilirdim ama Huxley ile birlikte gittiler..." Melodie zorlukla konuştu. Dili damağı kurumuştu.

Roy döndü, iliklenmemiş gömleğinden altılı karın kasları ve geniş bağrı görünüyordu. Melodie kalakaldı. Adamın hayvani bir cazibesi vardı.

Nedenini anlayamıyordu. Bakışlarını onun yüzüne kaldırdı ve bu çekimin nerden geldiğini anlamaya çalıştı.

Roy, onu tepeden tırnağa süzüyor, incecik gömlekten görünen küçücük bikini üstünü, beline sardığı havluyu inceliyordu. Yutkundu. "Neden buradasın, Melodie?" Pürüzlü sesinde tahammülsüzlük ama aynı zamanda erotik bir tonlama vardı. Şehvet miydi?

"Ben—Ne demek istiyorsun?"

"Burada, evimde," derken Roy ilerledi, onun yanına, balkona çıktı. Yanık tenli geniş omuzları, güçlü kollarıyla dimdik duruyordu. Çıplak ayaklarını sertçe yere basmıştı. İfadesi kararmıştı. "Neden buradasın?"

"Düğün için," derken Melodie kekeledi. Sesindeki suçlayıcı tonlama sinirlerini ayağa kaldırdı.

"Dürüst ol."

"Ne demek istiyorsun?" diyen Melodie eliyle ödünç kıyafetini gösterdi. "*Bunu* ben plânlamadım." Nasıl garip göründüğünün farkındaydı ama öyle olmasını istememişti. Etrafta dolanması ve kendini onun önüne atması için bunu bahane olarak kullanmıyordu. Evet, belki böyle görünüyordu ama—

Ah, yüce Tanrım! Daha kötüsü olabilir mi?

Roy gözlerini kısarak "Sana ben çarpmadım," dedi. "Dokunmadım bile."

"Evet, biliyorum. Sadece biraz asabiydim," diye kekelerken Melodie işte bu tedirginlik hissi yüzünden havuzun yanında ondan kaçınmıştı. Ona doğru dönünce sanki yanacakmış gibi gerilemişti. Roy, onu *yakmıştı*. Kabinde öpüştükleri zaman o temas tüm ruhunu dağlamıştı.

"Asabi ha?" Roy sanki bir şey yakalamış gibi kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

Çünkü o tek bir adam gibi değil, ordu gibi bir güç yayıyordu. Melodie'nin ona tepkisi o kadar güçlüydü ki kanı donmuştu.

Melodie "Sen farklısın," deme cesaretini gösterdi ama nedenini kendi de anlayamıyordu.

"Nasıl?"

Tanrım! O soruları robot gibi sorarken sanki kendi yarattığı teknolojinin bir uzantısı gibiydi!

Melodie sıkıntıyla kollarını göğsünde kavuştururken Ingrid'in sözlerini hatırladı. Acaba Roy da ona kendince tepki mi veriyordu?

O düşünceyle birlikte beynine adını koyamadığı bir sürü düşünce hücum etti. Sonunda ona yaşadığını hissettiren bir erkekle karşılaştığı fikriyle bocalıyordu. Evet, ilgi duyuyor ve heyecanlanıyordu. Konuşamayacak kadar utangaç, yeniyetme bir kız gibi kaçmak ahmaklıktı. Bunu yaparsa ömür boyu dövünecekti. İkisi de yetişkin bireylerdi. Ve doğası gereği dürüst bir kadındı.

"Seni çekici buluyorum," diyen Melodie bir anda kıpkırmızı oldu. Eli ayağı titriyor, yere yığılacak gibi hissediyordu.

Roy küçümser bir tavırla "Öyle mi?" diye sordu.

O ses tonuyla Melodie'nin kendine güveni sarsıldı. Yetişkin olduğunu, kaybedecek bir şeyi olmadığını kendine telkin etse de özgüveni yara aldı. Zihninde çocukluğunda işittiği *'Patlak gözlü! Arkadaşlarımla konuşma. Zaten hepsi senin çirkin olduğunu düşünüyor,'* sözler yankılandı. Aynı zamanda, kendini Roy'un yerine koydu ve o alaycı tavrı anladığını düşündü. "Zengin çocuğu kapmak için bir takım garip oyunlara kalkıştığımı düşünüyorsan, bu doğru değil."

Roy kollarını göğsünde kavuşturdu, çenesini mağrurca dikti. "Ara sokaklardan birindeki tahta bir barakada yaşasaydım da beni çekici bulur muydun?"

Yüce Tanrım! Gerçekten çekiciydi. O yanık teni, sert kasları, güçlü ve mütehakkim havasıyla bir Yunan tanrısı gibiydi.

Melodie neredeyse hayatı boyunca çalışmasını gerektirmeyecek zenginliğin ve eğitimin kaynağından nasıl kaçtığını haykıracaktı. Keşke güçlü erkeklerden ne kadar nefret ettiğini ve onları seven kadınlara nasıl üzüldüğünü söyleyebilseydi...

Ama bunların hepsi geride kalmıştı. O an sadece onunla ve Roy ile ilgiliydi. O anda kim olduklarıyla ilgiliydi.

Melodie omuz silkerek "Olabilirdim," diye cevap verdi. Bu fiziksel bir şeydi. Onunla nerede karşılaşırsa karşılaşsın aynı tepkileri vereceğine emindi.

Roy "Beni tanımıyorsun bile," diye karşı çıktı. "Neden—?" dedi ve sustu, öfkeli bakışlarını denize çevirdi. Balkonun tırabzanını kavrayarak duruma hâkim olmaya çalıştı.

Ama bakışları farkında olmadan yine Melodie'ye çevrildi. Gömleğin derin V şeklindeki yakası narin boynunu, ince köprücük kemiklerini ve göğüslerinin üst yuvarlağını açığa çıkarmıştı. Islak, dalgalı saçları makyajsız yüzünü çevrelemişti. Bakire bir kızın duru masumiyetine sahipti ve duygularını açıkça ifade etmesi onu daha çekici kılıyor, damarlarındaki kanı coşturuyordu. Bilinçaltına verdiği mesaj dayanılmazdı. *Gel bana...*

Roy'un düşünebildiği tek şey bunun çekimden de fazlası olduğuydu. Şehvet gözünü kör etmişti, serinkanlı düşünmeye çalışıyordu ama öpüşürlerken Melodie'nin kabaran erkekliğine yaslanan vücudunun titreyişini unutamıyordu. Öpüşmeleriyle onu tutuşturmuş, kelimelere dökülmeyen zevki vaad etmiş, en ilkel yanını güdülemiş ve mantıklı düşünme yeteneğini sarsmıştı.

İyi ki Ingrid onları durdurmuştu. Onu öptüğü için zaten kendine kızgındı, bir de ondan aldığı karşılıkla iyice tutuşmuştu. Ondan uzaklaştığı anda mantığına sığınmış, nasıl o kadar kontrolsüz davranabildiğini anlamaya çalışmıştı. Belki yanılmıştı. Belki Gautier'in kızı değildi. Belki oradaki varlığı maksatlı değildi.

Ama her şeyi tekrar araştırmıştı ve durum çok açıktı. Annesi yıllardır sosyetede görünmüyordu ama cenaze töreni Doğu Kıyısının tüm meşhurlarını bir araya getirmişti. Melodie sadece annesini gömdüğü anda düğün işine başlamakla kalmamış, aynı zamanda özel asistanının annesine hemen ulaşma becerisini de göstermişti. Güya eski bir aile dostuydu! Zamanlama gerçekten de manidardı. Ve havuza düşüşünü gayet güzel yönetmesi, giysileri kururken evinde dolanması da hayli şüphe çekiciydi.

Bunlar yetmezmiş gibi, Gautier Şirketlerinin kan kaybettiğini de dün öğrenmişti. Melodie'nin başka fotoğraflarını da bulmuştu. Annesinin tabutu başında, babasının kanatları altında, Anton'un yanında durduğu kareler. Perde arkasında, sinsi hareketlerin başladığı da açıktı. Roy'un müşterilerine Gautier ile sözleşme yapmaları karşılığında yüksek indirimler öneriliyordu. En yeni Gautier ürünü konusunda asılsız vaadlerde bulunuluyor, Roy'un ürünleri hakkında ise dürüstlüğe sığmayan dedikodular yayılıyordu.

Melodie yanına gelmeden hemen önce onun babasıyla çekilmiş bir fotoğrafını görmüş ve içi nefretle kabarmıştı. Melodie'nin o adamla işi olabildiğini düşündükçe yakıcı bir öfke duymuştu. Onun babasının silahı değil, gerçek olmasını istiyordu.

Ona karşı duyarlı olduğu için kendinden de nefret ediyordu. Bir zamanlar

Anton'un yalanlarına kanmıştı, şimdi de Melodie'ye kapılmanın tehlikeli eşiğindeydi. Buna katlanamazdı.

Ama onun tüm zayıf noktalarını biliyordu. Babası kendini çok iyi kamufle etmiş olabilirdi ama Melodie apaçıktı. Bütün plânlarını devreye sokmuştu. Bir tuşla Ingrid'e Melodie'yi kovması konusundaki talimat e-postasını göndermişti. Bir başka tuşla da Melodie'nin Virginia'da dönecek bir evinin kalmamasını sağlamıştı. Sahte yüzünün geri kalanı önlerindeki birkaç saat ve gün içinde domino taşları gibi devrilecek ve çökecekti.

Bu arada Melodie ise o kocaman Bambi gözlerinde muzip bir ışıltı ve dudaklarında bir gülümsemeyle pervasızca onu süzmeye devam ediyordu.

"Kadınlarla ilk karşılaştığında onlara çekildiğini nasıl anlarsın?" diye sorarak Melodie, onu ana geri çekti.

Roy için için homurdandı. Genellikle bir kadının ismini öğrenmek için ona fiziksel olarak çekilmiş gibi davranırdı. Ne garipti ki, Melodie'yle öpüşmeden önce hakkında yattığı birçok kadın hakkında bildiğinden fazlasını öğrenmişti.

Elbette, Melodie'ye ilk bakışta hayatı boyunca hiç olmadığı kadar çok çekilmişti. Geçen her dakikayla birlikte daha çok büyülenmişti. Ve şimdi, bildiği her şeye rağmen, onun hayatını mahvetmek için düğmesine bastığı plânlarına rağmen, gözlerini onun heyecanla inip kalkan göğüslerinden alamıyordu.

İçindeki ilkel erkek, onu tekrar öpmek istiyordu. Onu altında hissetmek. Onun içinde olmak ve alevlerin ne kadar yükseldiğini görmek.

Melodie "Benim de bununla mücadele etmediğimi mi sanıyorsun?" diyerek avucunu çaresizce yüzüne bastırdı. Denize doğru bakarken profili karmaşa ve özlemini yansıtıyordu.

Vücudunun diğer tarafları ise safi cazibeydi. Kırmızı bikini üstünden heyecanla kabaran dikleşmiş göğüs uçları, upuzun bacakları. Roy elini o bol ama yetersiz gömleğin yakasından içeri daldırmamak için kendini zor tutarken düşüncesiyle bile sertleştiğini fark etti.

Melodie içten ama kararsız bakışlarını ona dikti. "Hep merak etmişimdir, biriyle birlikte vakit geçirmeden onu nasıl tanıyabilirsin ki?"

Onun ne kadar iyi bir aktris olduğunu düşünen Roy başını iki yana salladı. Hakiki olmadığını bilmek bir nebze de olsa içini rahatlatıyordu, aksi takdirde bu kadar çok yüzlü ama samimi bir kadınla uğraşmak ciddi vicdan muhasebesi gerektirirdi. Gelecek vaad eden ilişkilerin adamı değildi. Bu yüzden de eğlenmek için bile kadınlara yaklaştığında dikkatli olurdu.

Şansı vardı ki karşısındaki kadın ilişkileri önemsemeyen madrabazın biriydi. Yine de azmi ve yönlendirici yumuşak hamleleriyle onu şaşırtıyordu. Melodie gülümsemeye çalışırken dudakları titreyerek çekingen bir tavırla "Tabii, bu karşılıklı bir istek değilse, ben..." diye mırıldandı. Birkaç adım ilerledi, kaşlarını çatarak, kirpiklerini indirerek aşağıdaki avluya baktı.

Roy kıpırdamadı. Nasıl bu kadar iyi rol yapıyordu? Nasıl böyle hissederdi? Onunla bir işi olamazdı ama ona neden bu kadar kolay ve çabuk çekildiğini anlamak istiyordu.

"Gerçekten benden ne istiyorsun, Melodie?" diye sorarken Roy'un ses tonu donuk ve ölümcüldü. Artık açık oynamasını istiyordu.

"Sadece, şeyy... Dürüst olayım mı?" Melodie, ona gözlerini kırpıştırarak masumca baktı, doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Beni tekrar öpmeni," derken sesi boğuklaştı. Dudaklarını yaladı, beklentili bir sessizliğe gömüldü.

Roy da boğuk bir sesle "Gel al o zaman," dedi. Dalga geçmeye çalışırken bu endüstriyel casusluk uğruna Melodie'nin ne kadar ileri gideceğini, onu reddettiğinde nasıl küçük düşeceğini görmeyi istediğine kendini inandırmak istiyordu. Ama o şekilde olmadı.

Melodie hafifçe irkildi, cesaretini kazanmak ister gibi çenesini dikti. Parmak uçlarında yükselirken bir avucunu onun bağrına tüy gibi hafifçe koyunca Roy'un tüm vücudu ürperdi. Melodie yeterince uzundu ve parmak uçlarında yükseldiğinde dudakları karşı karşıya geldi.

Melodie dolgun dudaklarını onunkilere bastırdı. Roy kendi kendine, onu itmesini ve her şeyi açıklamasını söyledi—

Ama Melodie dudaklarını hafifçe gezdirince Roy'un dudakları aralandı. Onun ıslak tadını aldığı anda istemeden de olsa dilini uzattı, tıpkı vücuduna girmek istediği gibi büyük bir açlıkla ağzının derinliklerine girdi. Kollarını onun vücuduna doladı, müthiş bir hırsla ve güçle kendine çekti ve dudaklarının hazzına vardı.

Melodie kendini bıraktı, vücudunu onun sert vücuduna bastırdı ve teslimiyetle inledi.

Karşılıklı tutkunun ve arzunun etkisiyle mantıklı düşünce buharlaşıp kayboldu.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

MELODIE görmek istemişti, hepsi buydu. Ona gerçekten bunları hissettirdiğini, aralarında özel bir şeyin olup olmadığını görmek istemişti.

Ama işler çok çabuk çığırından çıkmıştı. Dudakları birleşip, öpüşme uzadığı anda düşünmeyi bırakmıştı. Sadece daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı şekilde teninde dolaşan ellerin hayal meyal farkındaydı. Öylesine güçlü eller. Okşanmak ne güzel bir duyguydu. Sert parmaklar tenine gömülüyor, güçlü eller onu çıplak bağrına bastırıyordu.

Melodie'nin vücudunun tepkileri biyoloji çalışmasına konu olabilirdi. Teni öylesine hassaslaşmıştı ki Roy'un dokunuşu hem örseliyor hem de tahrik ediyordu. Bağrındaki kıvırcık tüylerin sürtünmesini, vücudunun ateşini ince gömleğin altından hissedebiliyordu. Hem o yangına dayanamıyor hem de daha yakın olmak istiyordu. Kollarını onun boynuna dolayınca karınları birbirine dayandı—Roy sertleşmişti.

Roy, onu kalçalarından avuçladı, boynunu hafifçe dişledi. İliği, kemiği âdetâ eriyen Melodie farkında bile olmadan vücudunu o sertliğe sürttü. Arzudan daha derin, doyumsuz bir ihtiyaç tüm benliğini sardı. Roy'u o en mahrem yerinde hissediyordu. Kadınlığındaki sızı acı ve ısrarcıydı. İlk defa böyle bir şey hissediyordu. Hiçbir zaman duygularına böylesine kapılmamıştı. Şaşırtıcı ve sürükleyiciydi, ilkel bir şehvetten başka tüm düşünceleri silip süpürmüştü.

Lütfen... Daha fazla. Şimdi!

Melodie parmaklarını onun saçlarının arasına daldırdı. Her şeyiyle ona karşılık veriyor, dudaklarını tekrar tekrar istiyordu.

Roy, onu soluksuz bırakacak kadar sertçe, açlıkla öperken ellerini gömleğinin altına kaydırdı, bikini üstünü aşağı çekerek göğüslerini avuçladı. Sızlayan gö-

güslerine dokunulduğu anda Melodie hıçkırdı. Roy göğüslerini sıkıyor, ovuyor, göğüs uçlarını başparmaklarıyla ovuşturuyordu. Kasıklarına kızgın lâva benzer bir sıcaklığın aktığını hissederek tekrar hıçkırdı.

Melodie'nin arzuları yükselmiş, tüm vücudu tutuşmuştu. Ama bunu nasıl anlatacağını bilmiyor, sadece vücut diliyle ona cevap veriyor, ellerini çaresizce onun sert kaslı vücudunda dolaştırıyor, ağzının içinde dolaşan dilini emmeye çalışıyordu. Bir yanıyla bütün bunların nasıl olabildiğini merak ederken, diğer yanıyla hiç umursamıyor, sadece onu, okşayışlarını ve dudaklarını istiyordu.

Roy ellerini aşağılara kaydırdı, bikini altını bacaklarından sıyırdı. Biraz geri çekilip, Melodie'yi tepeden tırnağa süzdü sonra elini karnından aşağı okşayarak indirdi, kadınlığına bastırdı.

Melodie "Ah!" diye inledi. Vücudunun böylesine tepki verdiğini hiç hatırlamıyordu. Roy iki parmağını içine kaydırınca keskin, derin ve sarsıcı bir arzuyla iliklerine kadar ürperdi. Roy bir eliyle onu ensesinden kavrayıp, kendine çekti, öpücüklere boğarken diğer eliyle de kadınlığını uyarıyordu.

Melodie ellerini çaresizce onun teninde dolaştırıyor, her yerini okşamak, kendisine verdiği hazzı ona da tattırmak istiyordu. Cesaret edip onun kaskatı erkekliğini pamuklu pantolonun üstünden kavrayınca Roy elini tuttu, pantolonunu sıyırıp çıplak tenine dokunması için yönlendirdi.

Roy yere yığılan pantolonunun içinden çıktı, artık tamamen çıplaktı. Dimdik olmuş erkekliği sert, kalın ve hazırdı. Melodie ilk sevişti erkeğe doğru dürüst bakmamıştı bile ama şimdi Roy'u hayranlıkla süzüyordu.

Melodie korkmuyordu. En ufak bir çekingenlik duymuyordu. Safi merak ve heyecanla sarmalanmıştı. Elleri titreyerek uzandı, mermerden oyulmuş gibi görünen o kaslı vücuda, altılı karın kaslarına dokundu, parmaklarını hafifçe gezdirdi sonra yine erkekliğini avucunun içine aldı, sıktı.

Roy, onu kalçalarından kavrayarak ayaklarını yerden kesti, vücuduna bastırdı, başını dudaklarına eğdi. Hafifçe dişleyerek onu öpüşmeye tahrik etti. Melodie kollarını onun ensesinde kenetledi, dilini önce alt dudağında sonra üst dudağında gezdirdi, emmeye başlayınca Roy'un parmaklarının kasıldığını hissederek sevindi. Roy birkaç adımda yatak odasına girdi, onu yatağa uzattı, bacaklarını yanlara ayırıp, arasına uzandı.

Melodie'nin zihninden geçen tek söz '*Evet!*' oldu. Tüm vücudu arzuyla kıvranıyor, onu, sert kaslarını, ağırlığını üzerinde hissetmek istiyordu. Sert erkekliğinin kadınlığına sürtündüğünü, kendine yol bulmaya çalıştığını hissetti.

Melodie, onun başını kendine çekti, dudaklarına yapıştı, hırsla emmeye, dişlemeye başladı. Solukları birbirine karıştı, dizginsiz şehvet iniltileri odaya yayıldı.

Roy birden geri çekildi, başını iki yana salladı. "Ben—"

Melodie "Sakın durma!" diye haykırdı, kollarını uzatarak onu tekrar kendine

çekti. "Sakın, şimdi olmaz!" Onu içinde istiyordu ve o kadar yükselmişti ki hemen içine almazsa öleceğini sanıyordu. "Lütfen, Roy, lütfen."

Roy inleyerek teslim oldu ve baskısını arttırdı. Melodie bacaklarını iyice araladı ve kendini ona bıraktı.

Evet! Çok uzun zaman olmuştu ve bu... Yakıcıydı. Özeldi. Her zaman istediğinden çok fazlasıydı.

Roy iyice derinlerine girdi, onu tamamen doldurdu. İnleyerek dudaklarını boynuna bastırdı, tenini dişledi. Melodie sanki havalarda uçuyor gibiydi, Roy'a sıkıca sarılmış, anın hazzına odaklanmıştı. Roy'un boynunda dolaşan dilini hissediyor, kollarının sıkılaştığını fark ediyordu.

Melodie titreyen bacaklarını kaldırdı, onun beline doladı. Şaşkındı, aklını yitirmiş gibiydi. Böyle bir zevk olabilir miydi? Tüm duyuları hassaslaşmış, her anın tadına varmak istiyordu ve böyle olduğu için mutluydu. Saf, kızgın bir şehvetin içinde kaybolmuştu.

Roy başını kaldırdı ve ona baktı. Gözleri şehvetle buğulanmıştı. Bir şey bakışlarını bulutlandırdı. Sanki o noktaya ne kadar çabuk geldiğinin farkında gibiydi.

Melodie bunu umursamadı. Böyle olması gerekiyordu. İkisi de ezici, hayvani bir arzuya kendilerini kaptırmışlardı. Melodie dudaklarını yaladı.

Mesajı alan Roy başını eğdi. Tekrar birbirlerinde kayboldular, uzun uzun öpüştüler. Melodie iç kaslarıyla onu sıkıca kavrayınca Roy hareketlendi. Kaslarının titreyişi Melodie'yi iyice tahrik etti. Onun sırtını okşarken baldırlarıyla iyice sıktı, kalçalarını ona doğru kaldırdı.

Roy vahşi bir ses çıkartarak hızlandı, çılgınca gidip gelmeye başladı. Her darbeyle birlikte vücutları kuvvetle birbirine çarpıyordu. Melodie o darbeleri sanki kalbinde hissediyordu. Hayatında ilk kez, bir anda bu vücuda bağımlı olmuştu. Ateşli bir çığlık atınca Roy iyice tahrik oldu, hareketleri hızlandı. Melodie başını iki yana atıyor, inleyerek kalçalarını kıvırıyordu. Her hamleyle birlikte gerçeklikten daha çok uzaklaşıyordu. Tek istediği bir sonraki hamleyi hissetmekti.

Daha fazla. Şimdi. Lütfen. Lütfen!

Hazzın doruklarına yükselirken sevişmelerinin şiddeti de arttı, Roy iyice hızlandı, mest olmuş bir hâlde zevk iniltileri ve çığlıklar arasında orgazma ulaştılar. Melodie nöbet geçirir gibi sarsılırken dudakları aralandı, boğazından sessiz bir çığlık koptu. Duygu patlamasının şiddeti beyninde yankılandı.

Roy, ona sıkıca sarıldı, boğazından bir zafer çığlığı koptu sonra dudaklarıyla anı mühürledi. Bir an öylece kalarak vücutlarından yayılan orgazm sonrası haz dalgalarını dinlediler, hissettiler.

Tam bir uyum içindeydiler. Vücutlarıyla birlikte sanki ruhları da birleşmişti. Aynı duyguları ikisi birlikte hissetmişlerdi. Almak ya da vermek yoktu, sadece

paylaşmak vardı.

Boğuk iniltilerle birbirlerinin kollarına yığıldılar, sık ve kısa solukları birbirlerinin tenini yaladı, titremeleri bir süre devam etti. Derin duyguların etkisinde kalan Melodie göz pınarlarına biriken yaşları akıtmamak için gözlerini sıkıca yumdu. Hareketlerinin çılgınlığıyla öylesine sarsılmıştı ki az önce yaptıklarıyla yüzleşecek durumda değildi.

Bu nasıl bir şeydi? İfade edecek kelimelere sahip değildi.

Bu nasıl bir şeydi?

Roy, Melodie'nin içinden çıktı, sendeleyerek ayağa kalktı. Kolları, bacakları titriyordu. Ondan uzaklaştığı anda hissettiği yoksunluk duygusuyla sarsıldı. Tekrar onun büyüsüne kapılmamak için arkasını dönmek zorunda kaldı. Prezervatif kullanmamıştı! Tedbirsizliğine hayret ederek birkaç adım attı. Hiç unutmazdı, kendini asla kaybetmezdi. Seksi severdi ama her zaman korunurdu.

Onun içine gireceği anda aklı başına gelmiş ve geri çekilmişti. Ama Melodie yalvararak onu geri çekmişti. O da tüm önlemleri göz ardı etmişti.

Roy koruma kalkanlarını bu kadar kolayca indirtebilen kadına kaçamak bir bakış fırlattı. Melodie yan tarafına dönmüş, dizlerini birleştirmiş, gömleğini çıplaklığının üstüne çekmişti. Bir kolunu başının altına yastık yapmıştı. Kocaman gözleri yaşadığı duygusal şokun etkisiyle kırpışıyordu. Dudaklarında çekingen bir gülümseme vardı.

Melodie "Hep böyle bir tutkuyla ayaklarımın yerden kesilmesini istemişimdir," derken sesi davetkârdı, okşar gibiydi. Roy, ona katılmak, dünyayı dışarda bırakmak ve ihtiyacı olan her şeyi olmasına izin vermek istedi.

Muhtemelen bu da plânının bir parçasıydı. Önce, normal limitleri aşan bir seksle duyularını uyuşturmak. Sonra savunmasını düşürerek evde rahatça dolaşma hakkını kazanmak ve ne? Uyurken dosyalarını karıştırmak mı?

Roy, ona dokunmak niyetinde değildi. Bunu yapacak kadar zayıf olduğu için kendinden nefret etti. Tam aşağı inip, gerçeği bildiğini yüzüne haykırarak intikamını almak üzereydi ki Melodie yukarı gelmişti. Ve onu cezbederek karşı saldırıya geçmişti.

Roy karmaşık duygularla sarsıldı: ikisine birden duyduğu tiksinti, öfke, hayal kırıklığı... Onu güçsüz olduğu dönemlere alıp götüren bir çeşit yenilgi... Bütün bu duyguları hissetmekten nefret ediyordu. Kendini acımasızca bastırarak, Melodie'nin tutkulu davetine kapılmayı reddetti. Kadınlar seks sırasında ve sonrasında kırılgan olurlardı ama bunu da umursamamalıydı.

Melodie, onun yüz ifadesinden bir şeyler sezmiş olmalıydı ki kirpikleri titreşti, gömleğinin eteğini biraz daha çekiştirdi. Kendine güvensiz bir tavırla "Belki senin için hep öyledir," diye mırıldandı.

Roy tekdüze bir sesle "Öyle," dedi. *Ona* olan arzusuyla nasıl sürüklendiğini itiraf edecek değildi. Melodie'nin savunmasız hâlinden etkilenmemek için "Kim olduğunu biliyorum," diye devam etti. İlerledi, pamuklu pantolonunu bacaklarına geçirdi, belindeki bağcığı sert hareketlerle sıktı. "Boşuna vakit harcıyorsun."

"Ne? Ne demek istiyorsun," derken kaşları çatılan Melodie doğruldu, bacaklarını sarkıtarak oturdu.

Roy toplantı masasında oturuyormuş gibi ciddi bir tavırla, sözlerini eğip bükmeden, doğrudan "Charmaine Parnell-Gautier," dedi. "Seni buraya babanın ve ağabeyinin yolladığını biliyorum. Bana yapmak istediğin şey her neyse, olmayacak. Hepinizden üç adım öndeyim." Yerden aldığı bikini altını yatağa getirdi, Melodie'nin dizlerinin yanına koydu. "Gitme zamanı."

Melodie'nin dolgun dudakları aralandı, rengi öylesine soldu ki Roy, onun bayılabileceğini düşündü. O düşünceyle de yüreği hopladı.

Ama Melodie kendini çabucak toparladı, derin bir soluk aldı, doğruldu ve omuzlarını dikti.

"Beni buraya babamın gönderdiğini mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Yanılıyorsun." Başını arkaya doğru eğen Melodie, azarlar gibi dosdoğru gözlerinin içine baktı. "Doğum belgem, Garner Gautier'in babam olduğunu söylüyor ama onunla hiçbir işim olmaz." Yüzünde acı bir ifade belirdi. "Onunla paylaşacak kozun olduğuna şaşırmadım. O, dostlar satın alır ve düşmanlar edinir ama sana her ne yaptıysa benimle hiçbir ilgisi yok."

Roy '*Hey! Kâğıtları tekrar karmayı ve yeni bir oyun oynamayı da çok iyi biliyor!*' diye düşündü. Neredeyse ortak bir düşmanlarının olduğuna inanacaktı.

"Bana yaptığı, çalışmamı çalması ve evimi barkımı kaybetmeme neden olması. Dün akşam araştırmamı yapıp, ikinizin son zamanlarda çekilmiş fotoğraflarını görmeseydim, onun suçuna ortak olmadığına inanabilirdim."

Melodie tiksinir gibi dudaklarını büktü, başını iki yana salladı. "Ama bu—"

"Melodie." Roy soğuk bir ses tonuyla onu susturdu. "Bu bir sohbet değil. Söyleyeceklerin umurumda değil. Sadece özel asistanımı kullanarak evime sızma girişiminin başarısızlığa uğradığını söylüyorum."

"Ben *sızmıyorum*! Onun düğününü plânlıyorum—"

"Hayır, plânlamıyorsun." Roy intikamının son hamlesine hazırlanırken ne garipti ki hiçbir şey hissetmiyordu. İyi hissetmesi gerekirken, aksine canı acıyordu. "Ingrid'e seni kovması için talimat verdim. Eğer düğününü burada yapmak istiyorsa—ki istiyor—başka bir organizatör bulacak. Bu işi gerçekten para kazanmak için yapan birini."

Melodie kulaklarına inanamıyordu. Sevişme sonrası coşkusu tamamıyla kaybolmuş, yerini kalbini sımsıkı kavrayan buz gibi bir korkuya bırakmıştı. Kendini kirli ve ucuz hissediyordu. Orada yarı çıplak oturuyor, birkaç dakika önce yaşadıklarından dolayı kendini bitkin hissediyordu.

Melodie bikini altını kaptı, ayağa kalkıp, bacaklarına geçirdi. Roy'a arkasını dönerek üstünü başını düzeltti. Onun bakışları altında derisi yüzülüyormuş, tekmeleniyormuş, yüzüne tükürülüyormuş gibi hissediyordu.

Öyle bir şok yaşıyordu ki aklı almıyordu. Bütün bildiği, bunun babası ve Anton'la ilgisi olduğuydu. İnsanların ağız tadını nasıl bozduklarını çok iyi bilirdi. Tırnaklarını avuçlarına batırarak kontrolünü kazanmaya çabaladı.

Yabancılarla yatmazdı. Böyle bir şey ilk defa oluyordu. *Düşün, Melodie*!

Melodie kararlı bir tavırla "Beni kovamazsın," dedi. "Sözleşmem var." Gömleğin altından ellerini sokarak bikini üstünü yerleştirdi. En ihtiyacı olduğu anda ona güç veren giysileri üstünde değildi!

Roy "Sakın tek taraflı iptal tazminatını fatura etmeye kalkma!" diye onu uyardı. "Eğer bu yolculukla ilgili masrafları istemeye, Ingrid'le temasa geçip yalvarmaya kalkarsan, seni işini kaybetmekten ve tahliyeden daha beter yaparım! Şimdi evine dön, başaramadığını babana söyle ve bir daha karşıma çıkma."

"Kes!" Melodie bir elini kaldırarak onun karşısına dikildi. *Tahliye* sözüyle neyi kastediyordu? Babası ve üvey ağabeyiyle iş yapanların nasıl bir öfke ve kana susamışlıkla sarmalanacağını iyi bilirdi. Hem de Roy'dan çok daha iyi. Sadece aynı tarafta olduklarını ona göstermesi lâzımdı. "Roy, dinle. Babamla veya Anton'la hiçbir işim olamaz. Beni kovman onları etkilemeyecek."

Roy buz gibi bir sesle "Gitme zamanın geldi," dedi.

Melodie "Onlar bilmeyecekler bile," diye üsteledi. Sesinin titrediğini fark edince soğukkanlı olmaya çabaladı. Zihninin gerisindeki sesleri duyarken bunu yapmak çok zordu. *Hâlâ aynı şeyi yapıyorlar. Hâlâ seni incitebiliyorlar.* "Bu yaptığın sadece beni etkiler, onları değil."

"Hepiniz birsiniz ve aynısınız."

Gautier'lere olan nefreti Roy'un gözlerini kör etmiş olmalıydı. Melodie giderek her şeyi anlıyordu. Gerçekten onun casus olduğunu sanıyordu. Ve oraya babası ve ağabeyi tarafından yollandığına inanıyordu.

Hâlbuki ağabeyinin nasıl para kazandığını bile bilmezdi. *Nasıl* kazanabildiğini de hiç anlamazdı. Teknoloji dehası olması mümkün değildi ve parçalar bir araya gelmeye başlamıştı. Tabii ki Anton ürünü çalmıştı ve banka hesabını doldurmuştu. Tabii ki babası da ona arka çıkmış ve kâra ortak olmuştu.

"Seni nasıl ikna ederim bilmiyorum ama yanılıyorsun. Bütün bunlara bir son ver ve ne yaptığını düşün. Açıklamam için bir şans ver."

Roy "Son verecek bir şey yok, hepsi yapıldı," diye itiraz etti.

Kulaklarına inanamayan Melodie zorlukla yutkundu. "Ingrid'e söyledin—"

"Sen yukarı çıkmadan e-postamı göndermiştim."

Başını iki yana sallayan Melodie o sözleşmeyi kaybetmenin boyutlarını algıladı. Bu düğün sayesinde yerini sağlamlaştıracaktı. Sonunda gerçek bir işe başlıyordu. Heyecan duyacağı bir kariyerdi. Artık birkaç günlük işlerde—satış tezgâhları ya da küçük barlarda—hokkabazlık yapmayacaktı. Düzgün bir daireye taşınma, annesi ve borçları olmadığı için belki seyahat edebilme özlemi ve hayalleri bitmekte olan bir mumun alevi gibi sönükleşmişti.

Melodie dalgın dalgın "Bunu yapamazsın," dedi. Acaba başka bir yerde tekrar başlayabilir mi diye zihni deli gibi çalışıyordu ama Roy'un da dediği gibi bu tip işler sermaye isterdi. Ingrid'in ödemesi olmadan derin bir çukurdaydı. Onun çevresini kaybetmek de cabasıydı. Yeniden başlamak demek, dipten başlamak demekti. "Hayatımı mahvediyorsun," derken yüreği sıkıştı.

"Bunun nasıl hissettirdiğini babana anlatmayı unutma."

Onu dinlemeyecekti. Garner ile hiçbir teması olmadığına inanmayacaktı. Bir daha söylemenin anlamı yoktu. *Olan* oluyordu. Roy'un kararlı olduğunu görebiliyordu. Babasıyla uğraşmaktan hiçbir şey öğrenmemiş olsa bile bu dünyada şeytanın var olduğunu öğrenmişti. En iyisi hasarı hafifletmekti. Hasarın boyutu neydi?

Melodie sormaya korkuyordu ama "Tahliyeyle ilgili ne demiştin?" diye sordu.

Roy kollarını göğsünde kavuşturdu, dimdik durdu. "Oturduğun binanın sahibine reddedemeyeceği bir teklif yaptım. Dairenin hemen boşaltılması karşılığında."

Melodie öfkeyle yumruklarını sıktı. "Bunu yapamazsın!"

Roy umursamazca "Biz konuşurken eşyaların boşaltılıyor," dedi.

Melodie "Nereye?" diye haykırdı.

Roy acımasızca omuz silkti. "En yakın çöp konteynırına olabilir mi?"

"Seni—" Melodie'nin soluğu tıkandı ve konuşamadı. İşin boyutlarını daha iyi anlıyordu ve yüreğini buz gibi bir el sıkıyordu. Titremeye, başını iki yana sallamaya başladı. Duygularına yenilmek, soğukkanlılığını kaybetmek üzereydi. "Annemi çöpe mi attırıyorsun? Söylemek istediğin bu mu? Sen ne biçim bir adamsın? *Kanunlar* var!"

Sevişmelerinden beri ilk kez Roy'un yüzünde bir duygu ifadesi belirdi. "Sen ne demek istiyorsun?"

O endişeyle gözleri dolan Melodie yaşlarını hızla kuruladı. Kırılma noktasına geldiği için öfkeliydi ama sabrını taşıran son damlaydı. "Annemin külleri dairemdeydi." Bir şeyleri kaybetmesi, tekrar başlaması, yaşayacak yeri olmaması... Bunlar daha önce karşılaşıp, üstesinden geldiği şeylerdi. Ama annesinin

küllerini kaybetmeye dayanamazdı. Onca saatlik yolu gidip, Virginia'ya varması ve küllerin olduğu çanağı kurtarması imkânsızdı.

Roy "Telefon ederim," dedi çünkü çoktan düğmeye basmıştı.

Melodie bütün bu hazırlıkların dün, onu kabinde öpmeden önce yapılmış olduğunu sonunda algılayarak, sarsıldı. Bütün o korkunç şeyleri plânlamış, annesini çöpe göndermiş ve sonra onunla seks yapmıştı! Demek ki onu yatağa götürürken içi kin ve nefretle doluydu ve intikamını almayı düşünüyordu.

Melodie'deki ani duygu değişimini anlamış olmalıydı ki, Roy "Edeceğim," diyerek onu temin etti, gözleriyle en yakın telefonu aradı.

Sinir krizinin eşiğinde olan Melodie "Telefon edeceksin," diye tekrarladı. "Çok düşüncelisin, değil mi, *sevgilim*?" diye tükürürcesine haykırdı. O son kelime ağzında acı bir tat bıraktı ve kusacağını sandı.

Roy bakışlarını ona dikti. "Yapmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

Melodie atılmaya, onu elleriyle boğmaya, parçalamaya hazırdı. Bunu anlamış olmalıydı ki Roy dikildi, ağırlığını bacaklarına verdi ve karanlık bakışlarını ona dikti. O ölümcül duruşu Melodie'yi korkutmalıydı ama öfkeden gözleri öylesine kararmıştı ki o anda her şeyi yapabilirdi. Annesinin iyi hâli gözlerinin önünde canlanınca Roy'a zarar vermek, onu incitmek istedi. Hem de çok fena.

Zihnindeki ses fısıldadı. '*Sakın yapma! Onlar gibi olma!*'

"Keşke sana güvenebilseydim," diyen Melodie'nin sesi titredi. Tüm vücudu titremeye başlamıştı. "Ben arayacağım," derken yumruğunu bağrına vurdu. "Onu koruyacağım. Her zaman sadece ben korudum. Oraya geri dönmemin tek sebebi annemdi," derken Melodie gerçeği onun yüzüne haykırdı. "Yemin ederim ki o eve bir daha adım atmazdım ama cenazeye katılmazsam ve birlikte o lânet fotoğrafları çektirmezsem babam asla külleri almama izin vermeyecekti. Sen ise onların adına burada bulunduğuma inanmışsın. Onların incittiği tek insan olduğunu mu sanıyorsun, Roy? Bu kadar mağrur olma. Sen o kadar özel değilsin!"

Melodie hızla kapıya doğru döndü.

Roy "Melodie," diye seslendi. "Telefon edip işi garantiye—"

"Sadece dostlarım bana Melodie der. Sen Charmaine diyebilirsin. Tıpkı onlar gibi. Çünkü sen de onlar gibisin."

Melodie evin içinden hızla yürüdü. Ondan bir an önce uzaklaşmaya can atıyordu. Koridorları koşarak geçti. Gözleri yaşla dolduğundan geçtiği yerleri bulanık görüyordu. Basamakları fırtına gibi indi, dış kapıya fırladı.

Adının söylendiğini işitti ancak geriye dönüp bakmadı. Kızgın kaldırım taşları çıplak ayaklarını da ruhunu da yakıyordu. Ama parmaklarındaki sızının, çakıl taşlarının kestiği yerlerin farkında bile değildi. Tek düşüncesi oradan olabildiğince uzaklaşmaktı. Annesine ulaşmaya ihtiyacı vardı.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

ÜÇ HAFTA SONRA, Roy New York'taydı ve hâlâ Melodie ile yaşananlardan dolayı vicdan azabı çekiyordu. Son sözleri '*Sen de onlar gibisin*,' beyninde çınlayıp duruyor, zaman geçtikçe sesler yükseliyor, bocaladıkça gerilen bir ip gibi yüreğini kesiyordu.

Başlarda, plânları suya düştüğü için Melodie'nin olayları çarpıttığını düşünmüştü. Sevişme sonrasındaki ilk anlarda ona hiç acımıyordu ve bazı şeyleri yanlış hesaplamış olabileceği ihtimaliyle kendine çok öfkeliydi.

Annesinin külleri hakkında söylediklerinden de çok rahatsız olmuştu. Ona annesinden kalan hiçbir şey yoktu. Sadece dönüp onu geri alacağına dair sözler veren, sesi pişmanlık dolu, kırgın ve yenik bir kadının silik ve acı anıları vardı. Hayatını değiştirmek için ne kadar çaba sarf ettiği düşünülürse, annesi velayetini alamadan öldüğünde Roy iki kez aldatılmış hissetmişti. Ölümünü neden sonra haber vermeleri de yarasına tuz basmıştı.

Roy o acı düşünceleri çabucak zihninden kovdu ama yine de aklını işine veremiyordu. Düşünmemek için en iyi çare çalışmaktı ve buna her zamankinden çok ihtiyacı vardı.

Yine de az sonra ayağa kalktı, masasından uzaklaştı ve pencereden görünen Central Park manzarasını seyretmeye daldı. En azından, tahliye plânları annesinin küllerini tehlikeye sokmamıştı. Melodie'nin söylediği gibi, *kanunlar* vardı. Onun evini tahliye etme becerisi otuz günlük ihbar süresiyle sınırlı kalmıştı. Bina yöneticisinin bildirdiğine göre, Melodie evine zamanında ulaşmış, birkaç gün içinde de boşaltmıştı. Annesinin küllerini de yanına alabilmişti.

On iki yıl önce, kendisi bir gecede evinden dışarı atılmış, her şeyini kaybetmişti. Babasının kampanya ofisinde Anton'la yüzleşince kırılan kaburga ke-

mikleri ve morarmış gözleriyle otostop yaparak Virginia'dan New York'a dönerken kapı kilitleri değiştirilmişti. Bina sorumlusu dairesine girmesine izin verdiğinde birkaç parça eşyasının alındığını görmüştü. Ismarlama yapılmış bilgisayarından başkası da zaten umurunda değildi. Onu almaları da tamamen hainliktendi çünkü içindeki dosyaları zaten ele geçirmişlerdi. Maksatları onu kösteklemek, silahsız bırakmaktı ve bunu başarmışlardı.

Roy polise gitmeye cesaret edememişti çünkü Garner, onu bilgisayar korsanlığıyla suçlayacağına dair tehdit etmişti. O suçtan sabıkalıydı ve avukat tutacak parası yoktu. Adaletin tecelli etmesini bekleyecek vakti de yoktu. Tek hedefi ayakta ve hayatta kalmaktı.

Sokaklarda yaşamak, annesinin neyle karşı karşıya olduğunu gerçekten anlamasına yetmiş, sadece onu anlamakla kalmamış aynı zamanda affetmişti. Hatta kendisi de bir çeşit fahişelik yapmayı düşünmüştü. Yeteneklerini en çok verene satmak ve suç dünyasına adım atmak çok cazip gelmişti. Dürüst çalışmanın bedeli ödenmiyordu.

Ama yine de, nedense, kendini Charles'ın—yıllar önce ona yardım eden güvenlik uzmanının—evinin önünde bulmuştu. Fenerin ışığına çekilen gezginler gibi onun evine çekilmiş, ayaklarının onu oraya neden ve nasıl götürdüğünü anlayamamıştı. Charles evde değildi. Bunamadan dolayı bir bakım evinde kalıyordu. Ama karısı, Brenda, onu eve almıştı.

Çocuk bakımevlerinde büyümenin etkisiyle Roy o güne kadar dostluk, iyilik ve vefa gibi şeylerin gerçekten var olduğuna inanmıyordu. Charles'ın ona yaklaşımının da ticari olduğunu, onun gibi bir yeteneği kendi çıkarına hizmet etmek için yetiştirdiğini ve koruduğunu düşünüyordu. Anton da onu sömürmek için dostça davranmıştı. Bu işlerin böyle yapıldığını düşünmüştü. Şahsi bir şey yoktu. İnsan insanı kullanırdı. Hayat böyle yürüyordu.

Ama Charles'ın karısı Brenda, sadece Charles ondan övgüyle bahsettiği için evine kabul edince, Roy bir insanın diğeri için anlamı olabileceğini kavramaya başlamıştı. Ama bu konuda hiç fırsatçı davranmamıştı. Kendi payına düşeni yapmış, çöpü çıkarmış, her hafta kazanabildiğinden az da olsa yemek ve kira için bir para ödemişti.

Aslında Brenda'nın paraya ihtiyacı yoktu. Zengin değildi ama rahat bir hayatı vardı. Büyüttüğü çocukları sık sık görüyordu, yalnız değildi. İyi bir semtte bulunan evinde alarm sistemi de vardı. Yani Roy'un korumasına ihtiyacı yoktu. Roy'a yardım etmesi için yasal bir zorunluluğu da yoktu. Yapmıştı çünkü cömert bir kalbi vardı. Bu da Roy'u şaşırtmıştı.

Hâlâ düşünürdü, eğer Brenda onu evine almasaydı, karnını doyurup, duş yapmasını söyleyip, temiz giysiler vermeseydi hayatta kalmak için neye tevessül edecekti.

Yine de tetikteydi, Brenda'nın ona dilediği kadar anaç davranmasına izin

vermiyordu. Çünkü o güne kadarki hayatı, yabancılara güvenilemeyeceğini öğretmişti. Bu yüzden de kimseye bel bağlamak istemiyordu fakat Brenda'nın koşulsuz ilgisi, kendi annesini yitirmekle neler kaybettiğini Roy'a göstermişti. İyi ebeveynlere sahip olmak çok değerli bir kazanımdı.

Bu yüzden de Melodie'nin annesinin küllerine zarar verebileceği ihtimali onu hâlâ rahatsız ediyordu. Neyse ki kötü bir şey olmamıştı. Tamam, ona çok kötü davranmıştı ama o kadar da zalim değildi.

Bu arada, Melodie'nin annesinin küllerini nasıl elde ettiğine dair söyledikleri o ve ailesi hakkındaki tahminlerini sarsmıştı. Daha fazlasını öğrenmeye, Melodie'nin babasına uzaklığı hakkında iddia ettiklerinin doğru olup olmadığını bilmeye ihtiyacı vardı. Sonraki günlerde birçok telefon görüşmesi yapmış, öncelikle de Melodie'nin oturduğu evin bina görevlisiyle konuşmuştu.

Öğrendiğine göre, Melodie kirasını zamanında ödeyen, sessiz sakin yaşayan, ufak tefek tamirlerini kendisi yapan mükemmel bir kiracıydı. Aslında, yakın zamanda annesi ölene kadar tüm gününü evinin dışında, çalışarak ya da annesini klinikte ziyaret ederek geçiren biriydi.

Roy, onun finansal durumunu daha yakından inceleyince, yıllardır çok sade bir hayat yaşadığını öğrendi. Dünya çapında bir yazılım şirketinden kâr payı alan bir senatörün kızı olarak, geliri bir hayli düşüktü. Altı yıl boyunca çeşitli yarı zamanlı ve düşük ücretli işlerde çalışmış, sadece annesine daha iyi bakmak için borç almıştı. Sonra da düğün organizasyon işine başlamıştı.

Ingrid'in annesiyle de konuşmuştu. Melodie'den çok annesi hakkında bilgi almıştı ama onlar da gözünü açmaya yaramıştı. Patience Parnell kolejdeyken naif bir kızmış. En ufak bir olayda gözyaşlarına boğulur ve depresyona girermiş. Bir manken ajansı tarafından keşfedilince okulu bırakmış, başlardaki tumturaklı reklâmlarla kendine güveni artmıştı ama sonra o tip işlerin de ona göre olmadığını anlamıştı. Zengin bir dulla evlenmek için kariyerini bırakmıştı. Evinin kadını olacak, adamın oğlunu büyütecekti. Ama aksine, kocasının Washington ile ilgili amaçlarına hizmet etmek için sosyete içindeki vitrini olmuştu. Taraftar oluşturma çalışmaları, seçim kampanyaları, eğlence ve ağırlama zorunlulukları giderek ona fazla gelmişti. Melodie'nin doğumundan sonraki lohusalık depresyonunu da tam olarak atlatamamıştı. Altı yıl önce bir kliniğe yatırılmış ve söylentilere göre kendi tercihiyle çıkmıştı. Meme kanseri teşhisi konunca tedaviyi reddetmiş, bir nevi doğal intiharla hayatının son bulmasını beklemişti.

Bunları her düşündüğünde Melodie o günkü tuhaf kıyafetiyle gözünün önünde beliriyordu. '*Onu koruyacağım. Her zaman sadece ben korudum*,' derken ızdırabı sahiciydi.

Roy'un kafasını en çok kurcalayan Melodie'nin birden kontrolünü kaybetmesiydi. O ana kadar gayet soğukkanlı davranmıştı. Onunla inatla ve azimle tar-

tışmıştı. Başka zaman olsa, kendini öylesine savunmasını takdir ederdi. *Kahretsin*! Hatta onu işe almaya bile çalışabilirdi. Gergin bir durumda duygularına hâkim olabilen insanlar altın kadar değerliydi.

Ama o anda görebildiği tek şey saldırıya uğradığıydı. Acımasız bir saldırıya. Babası ve üvey ağabeyiyle yaşadığı kötü tecrübeden dolayı öylesine fikri sabitti ki savunmaya geçmiş, gayet mantıklı bir şekilde kendini savunduğu hâlde Melodie'yi dinlemeyi reddetmişti. Onu yanlış okumuştu çünkü son dakikaya kadar Melodie ne geri çekilmiş ne de yıkılmıştı.

Melodie'nin içindeki güç Roy'u afallatmış, onu düşman olarak görmesine neden olmuştu. Şimdi ise bütün düşündüğü, biri için—annesi için—savaşmak uğruna tüm enerjisini ortaya koymanın ve yaşama arzusu olmadığı için onu kaybetmenin nasıl bir his olduğuydu.

Roy yutkunarak ellerini yumruk yaptı, ceplerine daldırdı. Parmak eklemleri şimdiye kadar çoktan Melodie'ye geri göndermesi gereken inci dizisine değdi. Onunla temasa geçeceğini sanmıştı ama onun yerinde olsa aynı şeyi yapar mıydı? Eğer yeterli nedeni varsa yapması gerektiğini düşünüyordu.

İnci tanelerini parmaklarının arasında ovuştururken Roy'un zihninde belli bir soru dönüp durdu. Prezervatif yoksa doğum kontrolü olmaz mıydı?

Yaptığı hatayı her hatırlayışında başından aşağı soğuk terler boşanıyordu. Tam anlamıyla mantık adamıydı. Duygulara yenilmeye inanmazdı. Özellikle Melodie hakkındaki fikirleri o kadar karanlıkken bunu nasıl yaptığını anlayamıyordu. Ona dokunduğu andan itibaren aklı başından gitmiş olmalıydı.

Yine de hayatının en tutkulu seks deneyimini yaşadığını inkâr edemezdi.

Acaba Melodie için de aynı mıydı? Birbirlerine olan fiziksel çekim gerçek miydi? '*Lütfen, Roy, lütfen.*' O anları hatırlayınca bütün vücudu gerildi, soluğu tıkandı. Kapalı gözlerinin ardında çok daha yakıcı bir soru belirdi.

Melodie hamile miydi?

Dilencinin seçme hakkı yoktur. Melodie bu gerçeği altı yıl önce eve gittiğinde öğrenmişti. Babasının, annesini zorla bir hastaneye kapattığını gördüğünde.

Babası '*O bir utanç kaynağı*," demişti.

Melodie de asıl onun bir utanç kaynağı olduğunu yüzüne haykırmıştı. Babası ise ona ağza alınmayacak sözler söylemişti. Tartışmanın sonunda Melodie'nin yanağı morarmış, kafası şişmiş, kolu incinmişti. Babası uyguladığı şiddetle ilgili sessiz kalmasını yoksa annesiyle telefonda bile görüşemeyeceğini söylemişti.

O anlaşma yapıldıktan sonra Melodie evi terk etmiş, bir arkadaşının evine gitmiş ve bir daha da geri dönmemişti. Ayrıcalıklı hayatı sona ermişti. İki ya-

kasını bir araya getirmeyi en zor koşullarda öğrenmiş, hayatta kalmak için bulabildiği her işi yapmıştı.

Tabii gitmeye tenezzül etmediği bir iş de vardı ama bugün, gururunu ayaklar altına alacağı gün olabilirdi. Geçici ofis işinde organizasyona yetenekli olduğunu fark etmişlerdi. Bir politikacının kampanya ekibinde kalıcı iş önermişlerdi. Kampanya ile ilgili her işe koşturacaktı. Düşündükçe kusmak istiyordu.

Ama ücreti, işe yeni giren memur maaşından biraz daha iyiydi.

Ve annesinin, küllerinin Seine nehrine serpilmesi dileği omuzlarında yüktü.

Bu yüzden, Melodie gönülsüzce balıkçı yaka kazağın üzerine tüvit bir etekceket giydi, saçlarını topuz yaptı, yeni dairesinden gereğinden erken çıktı. Eğer ilk otobüsü kaçırırsa iş görüşmesine geç kalırdı.

Şimdiki dairesi eski bir binadaydı, haraptı, rutubet kokuyordu ama fiyatı uygundu ve bütün kilitleri sağlamdı.

Merdivenden inerken Melodie elinde olanlar için şükretmesi gerektiğini düşündü. Ömrü boyunca annesinin negatif düşüncelerle bocalamasını ve depresif kişiliğini görerek, Melodie pişmanlıklar ve keşkelerle vakit kaybetmemeyi öğrenmişti. Normalin altındaki koşullarını soğukkanlılıkla kabullenmişti ve zamanla dilediği şartlara ulaşacağına dair kendine güveni vardı. Yeni dairesi de, istemediği iş de bu yolda atılmış ufak adımlardı.

Bu tökezlemesinin ve işe sıfırdan başlamasının son olacağına da inanıyordu ve yüzüstü çakılışını annesi görmediği için şükrediyordu.

Annesi. İncileri. Fransa.

Melodie'nin eli boynuna gitti, kolyesini bulamayınca yüreği sıkıştı. Fransa'yı düşünmemeye çalışmıştı ama Roy gece gündüz aklındaydı ve onu nasıl yanlış tanıdığını hatırlamak işkence gibiydi.

Bu konuda da parlak hayallerini suçluyordu. Annesinin, babası hakkında nasıl hayal kırıklığına uğradığını görmesine rağmen, hayatı boyunca derin duygusal bağların mümkün olabileceğine inanmak istemişti. Oysaki yıllar içinde kurduğu yüzeysel ilişkileri düşündüğünde, başarı hikâyelerinden çok kalp kırıklıkları görmüştü.

Ama Ingrid ve Huxley hayallerini körüklemişti. Gözleriyle anlaşan, birbirleri için tatlı şeyler yapan çiftlere hep imrenmişti. Yavan gençlik yıllarıyla baş etmenin tek yolu, sonunda bir gün onun da gerçek aşkı bulacağıydı.

Roy'la karşılaştığında hissettiği cinsel çekimi akli ve duygusal uyumluluk işareti sanmıştı. Belki annesi kadar hassas değildi ama yine de çok zarar görmüştü. Roy'la kısa macerası ne kadar duygusal olabildiğini göstermişti. Ingrid'in yaklaşan düğünüyle ilgili coşkusu Melodie'nin bir hayat arkadaşı bulma konusunda sabırsızlanmasına yol açmıştı. Yüzeysel çekiciliği olan bir erkeğin öpüşünde gelecek ihtimali görmüştü.

Melodie hem maddi hem de duygusal yönden tekrar ayağa kalkana kadar

ilişkilerin beklemesi gerektiğine karar verdi. Bu düşünceyle, alt kata vardığında metanetini kazanmıştı. Zorluklara itidalle göğüs gerebilirdi. Bu işi kabul edecek ve hayatını tekrar kuracaktı. Apartman girişini hızla geçti, sokağa çıkmak için camlı kapıyı itti.

Kuzeydoğulu bir küstah kapıyı aniden çekti.

Aslında bu bir erkekti. Kapı eşiğini doldurmuş, çıkışını engellemişti. Takım elbise ve palto giyiyordu. Siyah saçları yağmurdan ıslaktı ve parlıyordu. Tıraşlıydı ve ejderhaya benzeyen yeşil gözleri vardı. Yürek durduracak kadar görkemliydi.

Roy Killian...

Melodie hâlâ Virginia'daydı ama Richmond'a taşınmıştı.

Bu bilgi kendisine ulaştığı anda Roy uçak rezervasyonu yapmıştı. Çirkin, kırmızı ve gümüş rengi duvar kâğıtlarıyla apartmanın küf kokulu girişi Roy'un soluğunu tıkadı, Melodie yaklaşırken posta kutularının olduğu yere kadar geriledi. Çevresinin hayal meyal farkındaydı. Tüm dikkatiyle ona odaklanmıştı.

Zayıf görünüyordu. Doğmamış bir bebek için bunun ne demek olduğunu düşününce içi endişeyle doldu. Makyajına rağmen yüzü de solgundu. Önü açık bir mantonun içine şık bir tayyör giymişti ama gözleri sanki tüm yüzünü kaplamıştı. Solgun dudakları şokla aralanmıştı. Elinde her ne tutuyorsa boğuk bir sesle yere düştü.

Düşen Melodie'nin çantasıydı ama Roy içgüdüsel bir nezaketle öne fırladı. Melodie ise o yetişmeden çantasını yerden kaptı, hızla doğrulup ona dik dik baktı.

Karşıtlığın en garip hâli işte o andı. Şehrin en mütevazı banliyösünde oturan *Melodie'ydi. Roy* ise Fortune dergisinin yayınladığı 500 CEO ve dünyanın en zenginleri listesinde yer alıyordu. Takım elbisesi ısmarlama, mendili ipekti.

Yine de Melodie asil bir hanımefendi gibi ona tepeden bakıyordu. Ki öyleydi.

Roy ise diz çökmüş bir köylü gibiydi. Ki öyleydi.

Roy doğrulurken bakışlarını ondan ayırmadı, aşağılık hissettiğine dair açık vermedi. Öyle bir etiketi kabul etmiyordu. Artık değildi. O aşamaya gelmek için çok uzun ve zorlu bir yol katetmişti.

Roy karşısında dimdik doğrulurken Melodie'nin gözleri derin bir maviye dönüştü ve bulutlandı. Yüz yüze durduklarında Roy gülümse isteğini bastırdı. Bu kadar uzun olduğunu unutmuştu. Melodie çenesini biraz kaldırınca göz göze gelmişlerdi. Ve o bakışlarda sadece karmaşa ve sessizlik vardı.

Roy ise Fransa'daki aynı büyülenmeyi hissetti. Bir anda onun ağına düşmüştü. Çekimi çok daha güçlüydü. Şimdi artık onu öpmenin, ona dokunmanın, ona sahip olmanın ve onda boşalmanın ne hissettirdiğini biliyordu. Üzerindeki

gücü çok rahatsız ediciydi. Eski halı ve küf kokusunun arasından burun deliklerine onun turunçgil ve gül karışımı kokusu dolmuştu.

Melodie "Burada ne işin var?" diye sordu.

O sakin ve tatlı ses, Roy'da arkasına yaslanma ve gevşeme isteği uyandırdı. "Konuşmamız gerek."

Melodie tekdüze bir sesle "Meşgulüm," dedi ve ccp telefonunun saatine baktı. "Bir görüşmem var." Yürüyüp, onun etrafından dolanmak istedi ama Roy elini tuttu.

Bu da Melodie'yi durdurmaya yetti. Özellikle geri çekilerek kollarının sürtünmesinden kaçındı. Nefreti Roy'un içini acıttı.

Melodie gergince "Otobüse yetişmeliyim," dedi.

Onu bu berbat binada bulmak, toplu taşıma araçlarıyla seyahat ettiğini görmek Roy'un vicdanını bir kez daha sızlattı. Orada olmasının hamilelik ihtimalinden başka nedeni de vardı. Emin olmak istiyordu. Gerçekten babasından uzaklaşmış mıydı? O gün gerçekten bir masumu mu ezip geçmişti?

"Arabada eşyaların var. Seni gideceğin yere götürebilirim."

Melodie'nin öne eğik gözleri kocaman açılarak ona yöneldi. "Annemin incileri mi? Neden yanında getirmedin?"

"Arabadan çıkarken camdan senin geldiğini gördüm. Düşündüm ki—" Eğer onu apartmanın girişinde yakalayamazsa bir şekilde kaçmasından korkmuştu. Roy'un hareketleri tamamen refleksti.

Melodie, onun söyleyemediğini anladı. "Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yok, Roy," derken sesi ifadesizdi. "Git ve onları getir. Geri almak isterim."

Roy kararlı bir tavırla "Konuşmamız gerek," derken kaçmasından korkar gibi onu izliyordu. Melodie, ona bakmaktan kaçınarak başını iki yana sallayınca ekledi. "O gün bir şey kullanmamıştım."

Melodie bir an kaşlarını çatarak baktı sonra anladı ve kızardı. Şaşkınlıkla "Ben hamile değilim!" diye haykırdı.

Diplerden bir kapı açıldı ve birisi dışarı bakındı.

Melodie utanç ve öfkeden kıpkırmızı oldu. Masmavi gözleri dik dik bakarken kollarını göğsünde kavuşturdu, dudaklarını küçümsercesine büzdü. "Değilim."

Roy "Emin misin?" diye üsteledi.

"Elbette eminim. Ama bunu sormak için izimi bulmana şaşırdım. Bilerek yaptığını sanmıştım. Bir kadının hayatını mahvetmek istiyorsan, onu hamile bırakmak iyi bir taktik."

Roy şiddetli bir tokat yemiş gibi geriledi. "Bunu yapmazdım." Bu kadar acımasızca intikam alabileceğini düşünmesine derinden gücenmişti. Melodie umursamazca kaşlarını kaldırınca ısrarla "Yapmazdım," dedi. "Plânlanmamış bir bebeğin ne demek olduğunu çok iyi bilirim. Eğer varsa, çocuğumu üstlenmek için buradayım. Var mı?"

Melodie üstüne basa basa "Yok," dedi ve zor da olsa kendini onun gözlerine bakmaya zorladı. Gerçeği söylüyordu ama onun samimiyetini ve empatisini görmek, onu anlamak istemiyordu. Sadece onu ve ölümcül hatasını geride bırakmak istiyordu.

Ama orada olmasından, sorular sormasından etkilenmişti. Ondan kaçarcasına uzaklaştığı günden sonra işler normal seyrinde gittiğinde rahatlamıştı. Yine de kısacık bir an da olsa bir bebeği düşlemişti. Bir bebek felâketi olurdu ama aynı zamanda aile demekti. Gerçek aile. Sevebileceği bir aile. Melodie elini uzattı. "Sadece annemin incilerini verir misin?"

"Kesinlikle bebek yok."

"Kesinlikle."

Roy kabullenircesine başını salladı ve çıkması için ona kapıyı tuttu.

Yüce Tanrım! Kalkık yakalarının değdiği temiz traşlı yüzü, sıkıntıyla kasılmış dudakları, şiddetli rüzgârla savrulan kısa ve gür saçlarıyla ne yakışıklıydı!

Rüzgâr Melodie'nin topuzunu salladı, eteğini bacaklarına yapıştırdı. Kaldırıma yanaşmış limuzinin yanında durdu, dişlerini sıktı.

Roy arka kapıyı bizzat açtı. "Gideceğin yerin adresi ne?"

"Bana iyilik yapmaya çalışma, Roy. Kolyeyi alıp gideceğim."

"Sırf inat için mi yardımımı reddediyorsun?"

"Kendime olan saygımdan geri kalanını koruyorum!" Acımasızca esen rüzgârın karşısında Melodie'nin dizleri titredi. Elini uzattı. "İnciler?"

"Ordalar. Gir içeri. Daha söyleyeceklerim var."

"Merak ediyorsan söyleyeyim: umurumda değil!"

Roy sabırla paltosunun bir düğmesini daha iliklediği ve sırtını rüzgâra verdi. Öyle bir durdu ki sanki bahara kadar bekleyecek gibiydi.

"Onu bana vermeyecceksin. İş görüşmemi kaçırtmaya da kararlısın. Bak etrafına! Beni kovdurman babama hiçbir şey yapmadı!"

Roy "Seni yanlış anladığımı biliyorum," diye patladı. "Ama baban ve ağabeyin bana karşı saldırıya geçmişlerdi. Bu yoruma açık değil, gerçeğin ta kendisi! Ve bunca yıldır onlardan ayrı yaşadığına dair bir bilgi yoktu. Cenaze fotoğraflarına bakan herkes kolayca hata yapabilirdi."

Melodie de aynı sabırsızlıkla "Biliyorum!" dedi. Bunu anlayabilir hatta affedebilirdi. Kendisinin de babasına ve üvey ağabeyine karşı dillendiremediği bir sürü kızgınlığı vardı. "Ve senden çaldıklarına da inanmakta zorlanmıyorum."

Roy hayretle kaşlarını kaldırdı. "Buna inanan pek çıkmaz."

"Anton değil yüksek teknolojili bir işe start vermek, kendi e-postasını bile yazamaz. Nasıl başardığını hep merak etmişimdir." Melodie acı acı gülümsedi. "Ve ne kadar aşağılık olabildiklerini tecrübelerimle biliyorum."

Roy keskin bakışlarını ona dikince Melodie bakışlarını kaçırdı. İçindeki öfke ve ızdırabı ona açmaya hazır değildi.

"O hâlde gir."

"Hayır."

"Tanrı aşkına, neden?"

"Çünkü sana güvenmiyorum!"

Roy başını arkaya attı, yüzünü buruşturdu. "Sana dokunacak değilim. O gün de seninle yatmak niyetinde değildim."

"Ah, bu çok komik!" derken Melodie daha fazla uzamadan konuyu kapatmaya çalıştı. Konu gündeme geldiği için utanıyordu.

"Ama gerçek bu!" diye şiddetle karşı çıkan Roy gergindi. Ona inanmasını istiyor gibiydi. Bu da Melodie'yi garip bir şekilde büyüledi.

Bakışlarını kaçıran Melodie kendini kaptırmak, gerçeklerle yalanları ayırmaya çalışmak istemiyordu. Mazeretlerini işitmek, savunmasını düşürmek istemiyordu. Çünkü Roy bunu çok kolay başarıyordu. O günkü gibi çıplak ve savunmasız görünmemeliydi. Güvenmediği o değil, kendisiydi.

Tıpkı babasına ve Anton'a yaptığı gibi, ona karşı kendini kapatabilmeliydi. Roy, onun için bir şey ifade etmiyordu. Ama babasını ve Anton'u günlerce hatta haftalarca aklına bile getirmezken, bunu Roy'da başaramıyordu. Her gün aklındaydı, okşayışları ve tattırdığı hazlarla ona işkence ediyordu.

Melodie düşündükleri anlaşılacak diye korkarak yutkundu.

Yine de kanı kaynamıştı. Duyuları açılmıştı, onun keskin, erkeksi kokusunun farkındaydı. Giysiler adamı adam yapmazdı ama Roy'da her şey onun erkeksiliğini vurguluyordu. Roy dudaklarını büzerek konuşmaya hazırlandı.

"Kim olduğunu bilmeme rağmen seninle yattım, kim olduğun için değil."

"Yüksek standartların için çok sarsıcı, öyle değil mi?" diye bağıran Melodie hakarete uğradığını düşündü. Öyle ya, kendisi istekliydi, Roy, ondan yararlanmış sayılmazdı. Hangi erkek olsa yapardı. "En azından, beni intikam için baştan çıkardığını düşündüğümde, bu şahsiydi. O günden daha kötü hissedebileceğimi hiç düşünmezdim. Teşekkürler, Roy. Büyük adamsın."

"Ve sen de beni olduğumdan çok daha alçak bir konuma sokuyorsun."

Melodie, ona hayretle bakakaldı. "Sen benden intikam aldın." Zorlukla yutkundu, çenesini sıkarak titremelerini önlemeye, kontrolünü kazanmaya ve ağlamamaya çalıştı. "O gün hayatımı mahvetmeden önce, en azından sana saygım vardı."

"Şu lânet arabaya biner misin?"

Melodie gelip geçen insanların durakladıklarını ve merakla onları dinlediklerini fark etti. Donmak üzereydi ve arabanın açık kapısından yayılan sıcaklığı hissediyordu. Sıkıntıyla inleyerek kendini arka koltuğa attı.

Roy da peşinden girdi, kapıyı çarparak kapadı ve en sıcağa ayarladığı hava

kanallarını ona doğru yönlendirdi.

Bacaklarına binlerce iğne batsa da, parmakları hissizleşmiş olsa da Melodie, ona teşekkür etmedi. Üzerinde adı yazılı kutuya saldırdı, annesinin kolyesini kucağına döktü. Kolyeyi eline aldı, incileri dudaklarına bastırdı.

Roy "Sadece onların bana yaptığını yapmak niyetindeydim. Bu da kariyerini bozmak ve seni borç içinde bırakmaktı," dedi.

Melodie ellerini kucağına indirdi. "Ama benden nefret etsen de kazayla benimle yattın," diye terslerken yine öfkelenmiş, kıpkırmızı olmuştu.

Roy sadece "Evet," dedi.

"Beni aşağılamak için," diyen Melodie, ona dik dik baktı, yüzünde belirip hemen kaybolan suçluluk ifadesini yakaladı.

"Kendini bilerek kollarıma attığını düşündüm. Sanki evimde kalmak için beni tuzağa düşürmek istiyorsun gibi göründü. Üstüme gelmene izin verdim ki sonra seni reddedebileyim."

Melodie "Ama devam ettin," derken o gün otele dönerken içini yakıp kavuran aynı acıyı tekrar yaşadı. Beyaz şövalye olduğunu sandığı erkeğin ruhu nasıl da kendi ailesindeki erkeklerinki gibi kara çıkmıştı. "Senin gibi insanlar geceleri nasıl uyurlar? Bilmek istediğim tek şey bu."

"Sakın beni, onlarla aynı kefeye koyma, Melodie!" diye karşı çıkarken Roy'un ifadesi öyle bir karardı ki Melodie kımıldayamadı. "Onlar yaşadığın şeyin sonucunu sormak için Doğu Sahili boyunca peşinden koştular mı? Ben, onlar gibi değilim. İyi bir adam, müthiş biri olmadığımı itiraf ediyorum ancak onlar gibi ahlâksız da değilim."

Gautier erkeklerine benzetilmek Roy'a çok ağır gelmişti. Melodie bunu görebiliyordu. Ama sevineceğine kendini küçülmüş hissetti.

Roy "Seninle yatmak kendiliğinden oluşan bir şeydi," diye mırıldandı.

Melodie "Çünkü ben kendimi senin kollarına attım," derken gözlerinin yandığını hissetti. "Çünkü bana karşı koyamadın." *Ağlamayacaktı*!

'*Örümcek kollu. Ucube.*' Anton'un çocukluğunda söylediği sözleri hatırlayan Melodie başını çevirdi, ağlamamak için dudaklarını ısırdı.

"Evet."

Melodie o anda Roy'dan nefret etti. Gerçekten. Çünkü sesinden pişmanlık akıyordu. Yumuşak, cazip ya da sahte değildi. O da kendi yaptıklarına şaşırmış görünüyordu. Yalan söylüyor olmasını nasıl da isterdi.

Melodie "Güzel olmadığımı biliyorum," derken duygularını sesine yansıtmamaya çalıştı. "Taş çatlasa, dikkat çekiciyim. İnsanda arzu uyandıracak biri değilim. Bu yüzden çeneni yorma. Beni kırmak istedin. Ve başardın."

Roy tokat yemiş gibi irkildi. "Seni tekrar kırmak için burada değilim. Yaptıklarımı geri alamam. Eğer alabilseydim..." Birden sustu.

Geri alır mıydı? Melodie'nin yüreği derin bir ızdırapla sıkıştı. Elbette, elinde

olsa kendisi de geri alırdı. Yaşadığı tek ve benzersiz haz anlarına rağmen geri alırdı. Artık daha azını kabul edemeyeceğinden hayatını mahvetmişti. Onu bomboş ve umutsuz bırakmıştı.

Roy "O gün benim çekimime kapıldığını söylemiştin," dedi.

"Bunu yüzüme çarpma!" diye bağıran Melodie alay edilmekten korkuyordu.

"Ben de sana çekildim. Nasıl baş edeceğimi bilemeyecek kadar çok. İntikam için değil. Seni aşağılamak için hiç değil."

Melodie inanma isteğiyle bocaladı, yutkundu. "İlk görüşte aşk değildi, Roy. Evine geldiğim ilk gün bana nasıl baktığını gördüm. İlgilenmemiştin."

"İlgimi göstermedim. İkisinin arasında fark var."

Anında ümide kapılan Melodie başını iyice çevirdi. Kendini koruma duygusundan yoksun muydu? Son kez ona inandığında kalbi kırılmıştı.

Ama Roy kendine yeterli, açık etmeyen, duygu ve düşüncelerini iyi gizleyen biriydi. Belki de gerçekten ona çekilmişti. Öyleyse bile, *ne*?

Melodie titrek bir soluk koy verirken elindeki incileri sıktığını fark etti. Artık ısınan parmaklarını ensesine uzatıp, kolyeyi takmaya çalıştı. Parmakları birbirine değince Roy'un uzandığını anladı. Korkudan çok heyecanla irkildi ama incileri onun eline bıraktı ve sırtını hafifçe ona döndü. Ensesindeki saçların hafifçe çekildiğini, tenine değen parmak eklemlerini hissetti ve tüm vücudu gerildi. Kat kat giysisinin altında göğüs uçları sertleşti ve kanı tutuştu.

Roy'un işi bittiği anda Melodie kendini geri çekti, kolyeyi düzeltirken ona kaçamak bir bakış fırlattı.

Roy dikkatle onu izliyordu. "Ben de hissettim. Kimyamız tutuyor."

Melodie başını iki yana sallayarak "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi. Hemen o arabadan çıkmak istiyordu. "İş görüşmeme yetişmem lâzım. Bırak, gideyim."

"Yalan söylemeye başlama, Melodie. Tam havayı yumuşatmışken olmaz."

Melodie'nin kalbi hızla atmaya başladı, panikle eteğini çekiştirdi. "Bak, sana kolay bir kadın imajı verdiğimi biliyorum ama değilim. Bu yüzden hamlelerine başlama."

Roy kuru bir kahkaha atarak "Hamleler mi?" dedi. "O gün seni nasıl baştan çıkardığım gibi mi? Beni *sen* öptün."

Melodie "Sakın hatırlatma!" diye bağırdı.

Roy, ona doğru eğilerek "Hatırlatacağım," dedi. "Ve o gün sana yalan söylediğimi de itiraf edeceğim. Benim için hep öyle olduğunu söylemiştim ama insan hayatı boyunca kaç kez o günkü gibi müthiş bir seks yaşar ki?"

Melodie, ona bakakaldı. Çok yakınındaydı. Kaşları çatılmış, yüzü huzursuzca gerilmişti. İki soluk arasında, o çılgın sevişmelerinin ve birlikte boşalmalarının tüm anıları gözlerinin önünde canlandı ve arabanın dar boşluğunu doldurdu. Melodie gözlerini yağmur ormanlarını hatırlatan o gözlerden ayıramıyordu.

Roy'un bakışları ise onun dudaklarına dikilmişti. Kalbinin atışı kulaklarında uğuldamaya başladı. Göğüsleri kabarmış, uçları sızlıyordu. Gözbebekleri arzuyla bulutlandı. Özlem aklını başından almıştı ve düşünemiyordu. Roy'un dudaklarına baktığını fark etti. Rüyalarında o dudakları görüyordu. Her zaman zihninde aynı soruyla uyanıyordu: gerçekten o kadar güzel miydi?

Roy dudaklarını aralayarak yaklaşınca Melodie de farkında olmadan dudaklarını araladı. Dudakları birleştiği anda sanki susuzluğu giderilmiş gibi hissetti. Roy nazikçe yanağını avuçlayınca Melodie o dokunuşla ürperdi.

Roy uzun uzun öperken Melodie de ona açlıkla cevap verdi. O derin ihtiyacını gidermekten başka her şeyi unuttu. Dudakları, dilleri birbirini yudumlarken kelimelere yer yoktu. Roy iyice yaklaştı, kollarını onun vücuduna doladı.

Melodie hazla inlerken Roy, onu daha sıkı kavradı ve bir hamlede kucağına çekti. O hamle Melodie için tam bir şok oldu ve bir anda nerede olduklarını fark etti. Bacakları iki yana açılmış, eteği yukarı sıyrılmıştı. Gerçekle olan tüm bağını kaybediyordu. *Yine! Peki, ya sonra*?

Melodie soluk soluğa "Bu olamaz!" dedi ve kendini karşı koltuğa attı, ona dik dik baktı. Kendini kedinin ağzından kurtulmuş fare gibi hissediyordu.

Roy boğuk ve pürüzlü bir sesle "Evet, burada olmaz," dedi. "Benimle otelime gel."

Melodie "Ne için?" diye haykırdı.

Roy "Saçmalama," diye homurdandı. "Biz inanılmaz derecede uyumluyuz. Bunun gücünü sen de benim gibi hissetmiş olmalısın."

"Gerçekten tekniğini mükemmelleştirmişsin, değil mi? Dinle, belki sen nefret ettiğin biriyle yatabilirsin ama ben yapamam. Nefret ettiğim adamla yatmayacağım!"

Roy başını hızla geri çekti.

Melodie'nin vicdanı sızladı. Ondan nefret etmiyordu. Öylesine kalpsiz bir duygu için fazlasıyla anlayışlı ve empatikti.

"Pekâlâ, hepsi bu kadar, öyle mi?" Roy hızla arabadan çıktı, kapıyı onun için tuttu.

Buz gibi rüzgâr Melodie'nin yüzüne çarptı, bacaklarını yaladı, giysilerinin içine işledi. Sıcacık arabadan kış soğuğuna çıkarken tüm vücudu titriyor, kalbi kan ağlıyordu. "Hoşça kal, Roy," derken annesinin incileri kadar değerli bir şey kaybetmiş gibi hissetti.

"Melodie."

Roy veda etmiyordu ama sesinde öyle bir bitiş tonu vardı ki Melodie müthiş bir hüzün hissetti. Mantosunun önünü kavuşturdu, ağır adımlarla otobüs durağına yürüdü.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

ROY kişisel sürgününü yaşayıp, uzun uzun düşünebileceği Fransa'daki eve döndü ama sadece iki kez gelmesine rağmen Melodie sanki oraya sızmıştı.

Onun peşinden asla gitmemeliydi. Bebek ihtimali olmasaydı gitmezdi ancak çocuğunun kendisi gibi—yalnız, fakir, zihninde binlerce soruyla—büyümesine izin veremezdi. Annesine bir kez babasını sormuştu. O da "Zengin bir adamdı, beni sevdiğini söylemişti ama sanırım sevmedi çünkü geri dönmedi," demişti.

O da zengin bir adamdı ve o sözleri kullanıp, sahte ümitler yaratmamaya çok dikkat ederdi. Bir yalancı olduğu için babasından hep nefret etmişti ama için için de onun gibi bir adam olmaktan korkmuştu: gerçekten sevemeyen. Kendisi de cana yakın değildi. Bunu biliyordu. Koruyucu aileler ona geri çekilmeyi, ihtiyatlı olmayı, ona tahammül edilmesini ummamayı öğretmişti. Bu yüzden kadınlarla ciddi ilişkiler kurmuyor, hatta yakın arkadaş edinmiyordu.

Ama genellikle insanları ondan nefret etmeye kışkırtmazdı. Melodie öyle hissettiği için çıldırıyordu. Onu öpmemeliydi ama aralarındaki çekim hâlâ mevcuttu. Dokunuşuna tepki vermişti. Yine de Melodie, ona o kadar hakaret etmişti ki aralarında olanı geliştirememişti. Hâlbuki ona dokunabilmekten başka bir şey düşünemiyordu. Boynunun sıcaklığına parmak uçlarını değdirmek erotizmin zirvesiydi. Onu tekrar öpünce kanı tutuşmuştu.

Melodie'nin onu zihnen ve fiziken çılgına çevirmesi, tüm bağları kesmek gerektiğini anlatıyordu. Onu unutma ve hayatına devam etme vaktiydi.

MElodie her zaman yıldız falını okur, talihe inanır, kaderin onun için de plânı olduğunu umardı. Akıl sağlığını korumak için, yeterince beklerlerse iyi

insanların başına iyi şeylerin geleceği inancına dört elle sarılırdı. Gautier erkekleri alay ustası olabilirlerdi ama o farklıydı. Annesi gibi, karanlık tarafın ağırlığı altında da ezilmeyecekti. Savaşacak ve üstün gelecekti.

Sonra Roy Killian ortaya çıktı.

Hem içgüdülerine ve yargılarına güvenmemesi gerektiğini ona gösterdi, hem de içindeki acıyı ve karamsarlığı uyandırdı. Onunla limuzindeki yakınlaşmalarından çok sonra bile hâlâ o depresif durumunu üstünden atamamıştı. Amaçsız bir '*Ne anlamı var ki?*' duygusuna kapılmıştı.

Bu ruh hâlinden sıyrılamıyordu. Tek umudu, annesinin küllerini Seine nehrine serptikten sonra huzura ermek ve yoluna devam etmekti. Bunu elde etmek için ruhunu satmış ve Trenton Sadler'in kampanyasındaki işi kabul etmişti.

Ve kader şaka yapmayı sevdiği için, Roy Killian ile tekrar karşılaşacaktı.

Tesadüf bu ya, Roy'un New York'daki bir galada boy göstermesi gerekiyordu ama Melodie ne yapmıştı ki yıldızlar ona bu kadar acımasızdı? Melodie o sıralar yüksek çevrelerde dolaşıyordu ama şehirleri sadece otel pencerelerinden görüyordu. Yeni patronu aktif olarak kurum yöneticileriyle tanışmanın yolunu arıyor, lobicilerle ve çıkar gruplarıyla takılmaktan mutlu oluyordu.

Trenton Sadler aynı babası gibiydi ve onunla anlaşma yaparken kendini şeytanla el sıkışır gibi görmüştü. Bir senatör kızı olduğunu bilmiyordu. Melodie'yi geçici iş bulan bir ajanstan kurtardığı, amatörce ikram servisleri ve organizasyonlarla ilgilenen, sürpriz bir yetenek olarak görüyordu. Ama Melodie, babasının dizinde öğrendiği gibi, her türlü manevrayı başarıyla yönetiyordu. Bu yüzden Trenton da ona bayılıyordu.

Melodie ise onu hiç umursamıyordu ve işinden nefret ediyordu çünkü politik partinin gelişmesine yönelik bir iş yapıyordu, halkın ihtiyaçlarıyla ilgisi yoktu. Ama işinde iyiydi ve ücreti de yaşanabilir düzeydeydi. Trenton peşinde olduğu adaylığı kaparsa ona prim vereceğine söz vermişti. Bu sayede hem borçlarını ödeyebilecek, hem de Paris seyahatini gerçekleştirebilecekti.

İşte, diğer kampanya çalışanlarıyla birlikte devamlı seyahat etmesinin, askısız akşam elbiseleri kiralamasının, yüzüne donuk bir gülümseme kondurmasının tek nedeni buydu. O gece ne yaptıklarının ucunu kaçırmıştı. Kaynak mı arıyorlar, hayır kampanyası mı yapıyorlar yoksa büyük bir açılışa mı katılıyorlar farkında değildi. Tek bildiği, yine bir otelin balo salonunda olduklarıydı. Dönüp dolaşıp aynı yere geldiğini, hayatı için bir şey elde etmediğini hissederken girişe doğru baktı ve onu gördü. Kalbi bir anda hopladı.

Roy Killian ne giyse yakışıyordu ancak asıl göze çarpan kendi görkemiydi. Yanındaki güzel sarışına doğru eğilmişti ama aniden başını kaldırdı ve salonu taradı. Melodie hastalıklı bir hayranlıkla onu izliyor ve gördüklerinin hayal olduğunu düşünüyordu ama o izlerken, Roy kalabalığı lazer gibi parlayan gözleriyle süzdü. Sarışın konuşmaya devam ediyordu ama o fark etmiyor gibiydi.

Her yüzü hafızasında işler gibi baktı ve yüzünü Melodie'ye çevirdi—Ve durdu.

Melodie neredeyse geriye doğru devrilecekti. Tüm vücudu dondu ama nabzı depara kalkmış gibi hızlandı. Bu gece Roy'un saçları daha özgürdü, sanki bir kadının parmakları arasından geçmişti. Çenesi sert ve sinekkaydı tıraşlıydı. Ona dikilmiş bakışlarını okumak mümkün değildi.

Yanındaki Trenton "Kim bu?" diye sorarak Melodie'yi yerinden sıçrattı.

"Roy Killian." Melodie'nin boğazı kurumuştu. Roy gizemli bir ifadeyle önce ona sonra Trenton'a bakınca donakaldı.

Trenton "Tech-Sec Sanayi mi?" diye sorunca Melodie aklını o limuzindeki öpücükten ayırıp ana dönmeye zorladı. "Böyle bir bağlantın olduğundan neden bahsetmedin?"

Melodie boğuk bir sesle "Bağlantım yok," dedi. "Sadece bir kez karşılaştık. Pardon, iki kez." *Üç kez.* "Arkadaş değiliz."

"Bundan emin misin?" diyen Trenton, onu tepeden tırnağa süzdü. Melodie, Trenton'ın evli olduğu hâlde ofisinde kolay etkilenen, genç bir destekçiyle açıkça flört ettiğini izlemişti. Allahtan Melodie'nin üstüne hiç gitmemiş, sadece kahve ve sandviç istemek için bağırmayı tercih etmişti. Yine de, grupla seyahat eden tek kadın olması onu bir hedef hâline getiriyordu.

Melodie, Roy'a söylediği arkadaşça olmayan sözleri hatırlayarak "Eminim," dedi. Boğazındaki tıkanıklığı gidermeye çalıştı. "Ben artık gideyim."

"Hayır," diyen Trenton düşünceli bakışlarını bardaki bir grubun yanına giden Roy'a dikti ama duruşunu Melodie'yi kapatmayacak şekilde ayarladı. "Tanıştır bizi. Olabildiğince nazik ol ve onu yanıma getir. Onun desteğini istiyorum."

Melodie '*Her zaman istediğimizi alamayız*,' demek istedi ama aksine "Listede değildi," diye Trenton'a hatırlattı. Bayan Sadler o gece evde kalmayı tercih etmiş, ekibin geri kalanı da odalarına çekilmişti. O gece Trenton'a eşlik etmesi gerekiyordu ve bu da ona üzerinde hak iddia etme fırsatı veriyordu. Yan çizmek için yollar buluyordu ama işi gereği doğru bağlantıları kurmakla yükümlüydü. Ama Roy Killian o gece görüşülecek kişiler listesinde değildi.

Eğer onun katılacağını bilseydi, Melodie ne yapıp eder ve bu işten sıyrılırdı. Aklından davetli listesini geçirdi, İsveçli bir aktrisin bulunduğunu hatırladı. Roy da ona refakat ediyor olmalıydı. Yanında biri olması neden kalbini sızlatıyordu bilemiyordu ama Melodie, onlara daha fazla yaklaşmak ve güzel sarışınla ne derece samimi olduklarını görmek istemiyordu.

Ama Trenton, onun isteklerini umursamazdı. "Tanıştır bizi," diye tekrarladı.

Melodie '*Paris,*' diye düşündü. "Nasıl istersen," dedi, cesaretini topladı ve gergince gülümsedi.

Kalabalık balo salonunda ilerlemek zaman aldı. Arada durup, New York'un ilk gökdelenlerinden olan bu otelin yenilenmesiyle ilgili bir nutuk dinlediler. Alkışlar koptu, balonlar döküldü, dans başladı.

Roy ile sarışın kadın vals yaparak pistte dönerlerken, Melodie her adımlarının, her dönüşlerinin farkındaydı. Bunu, Trenton istediği için yaptığını kendi kendine tekrarlıyordu. Onu elde etmeleri gerekiyordu.

Roy dans pistinden çıktı ve elinde şampanya tepsisiyle geçmekte olan garsona yöneldi. Melodie ile Trenton'ın durduğu yere çok yakındılar. Tepsiden iki kadeh aldı ve onlara arkasını döndü ama fırsat yakındaydı.

Melodie, onun yakınlığını bir alevin ısısı gibi hissetti. Tüm vücudu ürperirken sinirlerini yatıştırmak için Trenton'ın koluna hafifçe dokundu ve konuşmasını böldü. "Sanırım bizim açılışımız başlıyor," derken yanlarındaki amiral ve eşine başıyla selam vererek gülümsedi. Trenton ise elini onun eline kapadı ve yakınlarında içkilerini yudumlamakta olan çifte yöneltti.

Roy, ona bakınca her zamanki gibi dünya Melodie'nin ayaklarının altından kayar gibi oldu. O soğuk, yemyeşil bakışlar soluğunu tıkadı ama kendini toplayıp, konuşmayı başardı.

"Bay Killian! Burada karşılaşmak ne hoş bir sürpriz! Sanırım Bay Trenton Sadler'i tanımıyorsunuz—"

"Reklâmları gördüm," diyen Roy, Trenton'la el sıkıştı. "Bu, Greta Sorensen."

"Filmlerinizi gördüm. Romantik komedilere bayılırım," diyen Melodie o gece ilk kez samimiydi.

"Bir tane daha çekiyorum. Bu yüzden burada, New York'tayım."

Roy "Ve yarın sabah çok erken işte olması gerekiyor," diye araya girdi. "Bu yüzden ayrılmamız gerek. İyi geceler."

Bu açık kabalık karşısında Greta'nın gözleri büyüdü ama sonra altında bir anlam bulmuş gibi Roy'a bakışları buğulu bir hayranlığa dönüştü.

Greta'yı çıkış kapısına yönelten Roy'u izleyen Trenton gergin bir tavırla "Bu tavır bana değil, sanaydı sanıyorum," dedi.

"Arkadaş olmadığımızı söylemiştim," diyen Melodie'nin vücuduna sanki binlerce iğne batıyordu. Aslında durumun işini etkileyeceğinden endişelenmesi gerekirken, tüm düşünebildiği bu karşılaşmanın onu müthiş derecede üzdüğüydü. Özellikle de Roy, kız arkadaşıyla sevişmek için acele ettiyse. *Şanslı Greta.*

Trenton suçlar gibi bir sesle "Senin de öpüşüp barışmak için çaba gösterdiğin söylenemez, değil mi?" diye üsteledi.

Ah, politika hırsının tepkileri! Melodie, onun ses tonunu anlamazdan geldi, boğazındaki yumruyu gidermek için yutkundu. Yüzüne aynı gülümsemeyi yapıştırıp, Trenton'ı göbekli, yaşlı bir adama doğru çekiştirdi. *Çalış. Paris.* Roy'un o seks bombasıyla neler yaptığını düşünmemeliydi.

O gün Roy'un otele gitme teklifini kabul etseydi hayatı nasıl olurdu diye de düşünmemeliydi. Gitmek istemiş miydi? Fiziksel olarak, evet. Hâlâ sabahları ter içinde, gördüğü cinsel fantezisi bol rüyalarla tamamen uyarılmış bir vaziyette uyanıyordu. Ona bu şekilde işkence etmek zorunda mıydı?

Bir kadına olan nefretini bir tarafa bırakıp, onunla yatabilen bir erkek, kesinlikle Melodie'nin hayalini kurduğu aşk ve saygıdan aciz biriydi. Kalbini öylesine parçalamıştı ki ömür boyu iyileşeceğinden şüpheliydi.

Bu da Roy'a tekrardan büyük bir öfke duymasına neden oldu.

Birdenbire, arkasından birinin beline sıkıca sarıldığını hissetti.

Melodie vücuduna binlerce voltluk elektrik verilmiş gibi irkilirken, ona dokunanın kim olduğunu biliyordu. Onun ellerini tutarak üzerinden çekmeye çalıştı ama bu kez eller daha sıkı, sahiplenircesine kavradı.

Trenton konuşmasını yarıda bırakıp ona baktı, arkasında duranı fark edince kaşları hayretle kalktı. "Kız arkadaşınızı eve götürdüğünüzü sanmıştım?"

"On birinci katta kalıyor. Dans et benimle, Melodie."

Hayır! Melodie değil konuşmak, solumakta zorlanıyordu.

"İyi fikir," diyen Trenton, Melodie'ye '*Nazik ol*,' dercesine bir bakış fırlattı.

Melodie uyuşmuş bir hâlde Roy'la dans pistine ilerledi. Aslında, tüm duyuları ayaktaydı. Öyle hassastı ki her dokunuş, ses ve kokudan etkileniyordu. Hangi müziğin çalındığının farkında değildi. Roy'un elleri sıcak mı yoksa kendi teni mi bu kadar tepki gösteriyor bilemiyordu. Boğazı yanıyor, nabzı kulaklarında atıyordu. Bir elini onun omzuna koyarken, diğerini eline bırakırken tüm vücudu titriyordu.

"Neden—?" demeye çalıştı ama konuşamadı. Zaten ne soracağından da emin değildi. Düğüm düğüm olmuş midesiyle, sıkışan ciğerleri arasında öyle çok soru dönüyordu ki hangisini seçeceğini bilemiyordu.

Roy görünüşte ilgisiz bir tavırla "Onunla yatıyor musun?" diye sordu. "Evli olduğunu biliyorsun."

Melodie telaffuz edemediği kelimelerle homurdandı. "Biliyorum ve hayır. O, benim patronum. Greta'ya ne oldu? Seni geri mi çevirdi?"

"Müşterilerimle yatmam ama ortalıkta görünmek istedi." Roy'un dokunuşu değişti, parmakları sıkılaştı. Beline daha çok sarıldı. Gözleri şakacı bir ifadeyle parladı. "Şimdi, bu konuyu aradan çıkardığımıza göre…"

Melodie "Umurumda değil," dedi ama onun kıs kıs gülüşünü görünce kendine bile yalan söylediğini fark etti.

"Tabii, elbette öyle. Benden nefret ediyorsun. Peki, neden benimle dans ediyorsun?"

"Sana nazik olmam söylendi," derken Melodie, Greta'nın buğulu bakışlarını taklit etti. "Sakın kovulmama neden olma, Roy. Seni *öldürürüm*!"

"O bir parazit."

Melodie "Ben de öyleyim," diye karşı çıktı. Ama için için Trenton'a dalkavukluk ettiği için öfkeleniyordu. "Faturalar böyle ödeniyor."

Roy dudaklarını sıktı ama sonra "Salonu idare etmekte çok iyisin," dedi. "Seni izledim."

İzlendiğini düşününce Melodie'nin tüm vücudundan bir ürperti geçti. Tepkisini gizlemek için bıkkın bir tavırla "Bu tip etkinliklerde annem her zaman yanında bir yardımcı arardı," dedi. "Ev sahipliği sırası ona geldiğinde tüm hazırlıkları ben yapardım. Ingrid'in düğünü de benim ellerimde muhteşem bir olaya dönüşecekti. Ha bu arada, hazırlıklar nasıl gidiyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Balayındayken yerine bakacak kişiyi eğitiyor ve bu da benim için fazlasıyla komedi."

"Çünkü düğünler tam bir komedi, değil mi? Âşık olmak zayıflara ve zavallılara göre. Sana hak vermeye başladım, Roy. Bu da senden daha çok nefret etmemi sağlıyor," derken Melodie gerçekten öfkelenmişti.

Roy, onu hızla döndürerek dans pistinden çıkardı, aynalı bir sütunun arkasına çekti. Öfkeyle "O gün senden özür dilemeye çalıştım," dedi.

Melodie "Beni otele atmaya çalıştın!" diyerek ona karşı çıktı.

Son karşılaşmalarından beri dört hafta geçmişti ve Roy artık onu unutmayı başardığını düşünüyordu. Ama o gece balo salonuna adım attığı anda içinde olağan dışı bir his uyandı. Melodie'nin orada olduğunu biliyordu.

Sonra onu aradı, uzun boynunu belirginleştiren, topuz yapılmış karamel rengi saçlarını ve o mütevazı incilerini gördü. Omuzları açık bir elbise giymişti. Geri kalanını algılamadı çünkü ona donmuş gibi bakakalan kadına odaklanmıştı.

Gülümsemediğine bakılırsa ondan hâlâ nefret ediyordu.

Sonra yanındaki erkeğin onun kolunu tutuşunu görmüştü ve içinde jilet kadar keskin ve yırtıcı bir duygu kabarmıştı. Herhâlde bu kıskançlık hissiydi çünkü bir an için gözlerini âdetâ kör etmişti. Tüyleri diken diken olmuş, kanı beynine sıçramış ve ona bir an önce ulaşmak için kalabalığın arasına dalmıştı.

Gerçi mantığı ağır basmıştı ve beklemişti. Melodie konuşarak sınırları açınca yanındaki kadından bir an önce kurtulmak için sabırsızlanmıştı. Şimdi kokusu burun deliklerini dolduruyordu ve kollarını ona dolamamak için kendini zor tutuyordu. Onu omzuna vurup, rakipleriyle savaşa savaşa salondan kaçırmak için ilkel bir istek duyuyordu.

Neredeyse yapacaktı da... Melodie'nin acı bakışı asit gibiydi ve olan kontrolünü de yiyip bitiriyordu.

Roy "Elimde olsa bunu kontrol altında tutmaz mıydım, sanıyorsun? *Beni* böylesine etkilediğin için *senden* nefret etmediğimi mi?" diye patladı.

Melodie tokat yemiş gibi başını hızla çevirdi.

"Evet, pekiyi hissettirmiyor, değil mi?" diyerek Roy dişlerinin arasından devam etti. Kendini zapt etmekten teni gerilmişti. "Bunu sana yapan ben değilim, Melodie. *Biziz*. Neredeyse tüm salondakilerin gözü önünde sana şuracıkta sahip olacağım. Bu kadar güçlü."

Gözleri parlayan Melodie başını çevirdi. "Benden nefret etmene rağmen mi?"

"Ne dememi istiyorsun? Seni sevdiğimi mi?" O kelime dilinden dökülürken bile boğazını yakmıştı. Yozlaşmış anlamı dışında anladığı bir söz değildi. *Bu arabayı severim. Bu yemeği severim.*

"Söylesseydin inanmazdım ama birlikte uyuduğum erkeğin söylemesini isterim," derken Melodie'nin sesinde acı vardı. "Bunu hissetmek isterim. Bunca yıl beni ayakta tutan tek şey, annemin seçiminden daha iyi bir seçim yapacağıma inanmaktı." Dudakları titremeye başladı. "Sen beni kırdın, Roy. Bu yüzden senden nefret ediyorum." Roy derin bir soluk alırken devam etti. "Böyle olmaktan nefret ediyorum. Şüpheci ve olumsuz olmaktan nefret ediyorum." Parmak uçlarını gözlerine bastırdı. "*Nefret* kelimesini kullanmaktan nefret ediyorum. Şimdi, bayanlar tuvaletine gitmem lâzım."

Çünkü dağılmak üzereydi. *Kahretsin!* Roy da öyleydi.

Roy, onu kolundan tuttuğu gibi kalabalığın arasından sürükledi, salonun kapısında duran görevliye yaklaştı. "Bana bir şey verecektiniz. Roy Killian."

"Elbette. İşte burada, efendim," diyerek genç çocuk ona küçük bir zarf uzattı. İçinde oda anahtarı ve oda tutmak için lobiye bıraktığı kredi kartı vardı.

Melodie'yi görene kadar o otelde kalmaya niyeti yoktu. Ama Greta'yı elinin tersiyle itmiş, bir oda ayarlamış ve balo salonuna geri dönmüştü.

Melodie salona dönmeye hazırlandı ama Roy, onu asansörlere doğru sürükledi, bir yandan da ona mendilini uzattı.

Melodie "Buradan ayrılamam," diyerek gözlerini kuruladı ama sonra "Aslında odama çıkmam gerek," dedi. "Makyajımı tazelemeliyim."

Asansör kapıları açılınca Roy, onu kabine yönlendirdi. Melodie "Altı," dedi ama Roy, onu duymazdan gelip P. Katına bastı.

"Roy—" Melodie altıya basmaya başladı.

Roy, onu durdurdu. "Konuşacağız, Melodie. İlk ve son kez her şeyi açıklığa kavuşturacağız."

Melodie "Bir anlamı yok," diye üsteledi. "Sen haklıydın. Birbirimizi kışkırttık ve en kötüsünü elde ettik. Bu da demektir ki, birbirimizden mümkün olduğunca uzak kalmalıyız."

O sözler Roy'un içine öyle işledi ki, canı yanacak diye soluk almaktan korktu. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diyebildi.

Ani bir duygu sağanağıyla gözleri dolan Melodie dudaklarını sımsıkı kapattı, bakışlarını yere indirdi.

"İlk gün seni dinlemedim. Dinleseydim birbirimize bu kadar zarar vermeyebilirdik. Bu kez her şeyi masaya yatıracağız. Bunu yapmadan ikimiz de yol alamayacağız."

Melodie inanmaz bir ifadeyle sordu. "Ben mi sana zarar verdim? Nasıl?"

"Bana insanlığımı sorgulattın."

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

MELODIE birine zarar verebildiğini duyunca şaşırdı, irkildi.

Ve rahatsız oldu. Demek ki birbirleri için gerçekten kötüydüler. O hâlde öfkesini nasıl yenecek ve bir şeyleri çözme fikrine sarılacaktı? Öfke daha emniyetliydi. Dinlemek ve anlamak sadece suçlu ve zayıf hissettirecekti. Roy'a güvenmek koruyucu nefretini terk etmek demekti ki bu da onu korkutuyordu. Onu kendinden uzak tutacak bir şeyi kalmayacaktı.

İçin için, ondan hâlâ korktuğunu itiraf etti. Hâlâ üzerinde mantık dışı bir tepki yaratıyordu. Öfke ya da tutku olsun, asla öyle yoğun duygularla baş etmemişti. Bunlara en yakın duygusu annesinin bakımı için babasıyla kavga ettiği zaman içini yakan ateşti. O duygusu da mantıklıydı. Sadakat ve sevgiden kaynaklıydı.

Benzerlikler aramayı kesmeliydi. Roy bir yabancıydı. Birkaç kez karşılaşmışlardı. Ve Pollyanna benzeri fikirlerine rağmen, ilk görüşte aşkın efsane olduğunu biliyordu. Var olsa da bu şekilde hissettirmezdi. Pek az tanıdığı bir erkeği, onu göz açıp kapayıncaya kadar mahvedecek güçte bir tanrı gibi görmezdi.

Çatı katı süitine girdiklerinde Roy bara yönelirken Melodie de New York ufuk manzarasını gören kocaman pencereleri, antika İngiliz mobilyalarını, kristal taşlarından yumuşak bir ışık yansıtan klasik abajurları süzdü.

Roy elinde bir şişe tutarak "Viski?" diye sordu. "Yoksa şarap mı?"

"Fazla kalamam." Melodie cep telefonunun saatine baktı, ekipten birinin işlerin nasıl gittiğini soran mesajını gördü ve telefonu el çantasına koydu. Derin bir iç çekti. "Hem konuşacak ne var? Karşılaştığımızda annemin ölümü dolayısıyla moralim çok bozuktu. Biriyle tanışmak, yaşadığımı hissetmek istiyordum. Aramızda olduğundan daha fazla bir potansiyel varmış gibi düşündüm. Seninle yatmamalıydım ama yattım. Sende yanlış izlenim uyandırdım."

Roy buz gibi bir kadeh şarap getirdi. İfadesiz ve soğuktu. Melodie kuruyan dilini ıslatmak, yanan boğazını yatıştırmak için şarabı yudumlarken, Roy'dan yayılan garip enerjiye kapılmamaya çalıştı.

"O gün arabada söylediklerimi işittin mi? Senden intikam almadım. O anda aklımda birbirimize verdiğimiz hazdan başka hiçbir şey yoktu."

"Yapma!" derken Melodie kendine olan güvensizliğini saklamak istercesine bir tutam saçını kulağının arkasına attı.

"Dürüst olmak zorundayız. Bu konuşmayı yapmak benim de hoşuma gitmiyor." Roy viski bardağını dudaklarına götürdü ama içmeden indirdi. "Spor olsun diye kadınların peşinden koşmam, Melodie. Buna inanman benim için önemli. İlişkilerde berbatımdır ama kadınlara seks kaynağı olarak davrandığımdan değil. Eğer o gün seni kovmak için nedenlerim olmasaydı, benden usanana kadar yatağımda olurdun."

Melodie işi şakaya vurmak zorunda hissetti. "Bu başına gelir mi?" Tanıdığını sandığı erkek bu değildi. Onu, her kadının ilgisini çekebilecek, bol parası olan, görkemli bir playboy olarak düşünmüştü.

Roy acı bir gülüşle "Ben duygusal olarak ulaşılmazım," dedi. Sanki trajik ama ispatlanmış bir gerçeği yansıtıyordu. "Ve aramızdaki seks gibisini hiç yaşamadım."

Roy sanki o anı konuşuyor, Melodie'yi ona çeken görünmez bağları gösteriyor, sözüne inanılırsa, kendisinin de aynı şekilde çekildiğini söylüyordu.

Melodie aralarında kolayca oluşan o cinsel gerilimden kurtulmak istercesine geriledi, kendini müthiş zayıf hissetti. Ona kalbini vermiş olsaydı bu büyük çaresizlik hissini anlayabilirdi. Sevgi özlemi ve Garner'la Anton'un onayına ihtiyaç duyan küçük bir çocukken, tıpkı annesi gibi, ortalıkta kişiliksiz dolanır, en ufak bir şefkat belirtisini kalpten kabul ederdi. Sonunda, gerçek dünyada yaşayınca, daha az saldırıyla karşılaşmıştı ve hepsi de önem vermediği insanlardandı. İç savunması toparlanmış ve güçlenmişti.

Şimdi, sadece birkaç kez karşılaştığı, onun için hiçbir anlam ifade etmemesi gereken Roy'a karşı hiç olmadığı kadar hassastı, onun her sözüne kendi iç sesiymiş gibi tepki veriyordu. Bu da kaygı vericiydi.

Roy'un sözlerinden tedirgin olan Melodie "Birbirimizi sevmediğimize göre bu nasıl olur anlayamıyorum," dedi.

Roy "Ben de seksle aşkın ne ilgisi olduğunu hiç anlamıyorum," dedi. Bardağını havaya kaldırıp dibindeki sıvının dönüşünü izledi. "Hep amaç zevk almak diye düşünmüşümdür." Başını kaldırıp Melodie'nin yaralı ifadesini yakalayınca nazikçe "Bana öyle bakma," dedi. "Bunu seninle alay etmek için söylemedim. Dürüst olmaya çalışıyorum."

Melodie başını öne eğdi. "Yine de can yakıyor. Benim çekici olduğumu bile düşünmedin, Roy. Ancak ikinci gün benimle ilgileniyormuş gibi yaptın, o da

kim olduğumu öğrendikten sonraydı."

"Sana Virginia'dayken de söyledim, sırf belli etmiyorum diye etkilenmedim demek değil. Ciddi ilişkilerle ilgilenmiyorum, Melodie. Yani evlilik, çocuklar, ömür boyu adanmak gibi şeylerle... Bunlar bana göre değil. Sen ise o tip biri gibi görünüyorsun. Bu yüzden de haklısın, ilk karşılaştığımızda çıkmaz bir yola girmemek için ilgimi gizledim. Sonra o fotoğrafları çekerken gülümsedin ve..." Roy içkisinden bir yudum aldı, kendiyle dalga geçer gibi dudak büktü. "Gerçek şu ki, büyülendim. Ertesi gün geldiğinde tepkilerimi gizleyemedim. Çabalamaktan vazgeçtim. Çok güzeldin."

Özellikle Roy'dan o sözleri duymaktan tedirgin olan Melodie başını iki yana salladı. Özellikle o anda. "Roy, sana inanmaya çalışıyorum. Bütün bunların ne anlama geldiğini bilmem lâzım ama dürüst olmalıyız ki—"

Roy şaşkınlıkla bakarak onun sözünü kesti. "Annen tüm dergilerdeydi. Ona çok benziyorsun. Ne kadar güzel olduğunu nasıl bilmezsin?"

Anton. Melodie bunu söylemedi. Onu ve çirkin eleştirilerini tamamen ardında bırakmak istiyordu.

"Annem hep *olağandışı* ve *çarpıcı* olarak tanımlanırdı. Kameraların önünde heyecanını yansıtır, duygularını gizleyemezdi."

"Sen de öylesin. Gerçek benliğin ortaya çıkıyor ve o kadın çok hoş, Melodie. Gautier soyadını taşımadığına değil, asıl buna dikkat etmeliydim."

Melodie birkaç adım uzaklaştı. Onun karşısında savunmasız hissediyordu. Tüm gücüyle tepki vermemeye çalışıyordu ancak nabzı hızlanmıştı ve güvensizlikle sarmalanmıştı. Bebekliğinden beri aşılanan iç kaygılarını yenmek için çok çabalamıştı. Annesinin hastane günlerinden elde ettiği tek kâr, psikolojik danışma almasıydı. Annesininki gibi psikolojik depresyonla savaşmamıştı ama çocukluk yılları, onun yüzleştiği aynı özsaygı erozyonuyla geçmişti.

Şimdi Roy, tüm kalkanlarının ardını görebildiğini söylüyordu. Bu dehşet vericiydi. Melodie sessizce durdu. Üzerinde hiçbir gücü yokmuş gibi görünmeye çalışırken, Roy'un gücünü nasıl avantaja çevireceğini görmek için bekliyordu.

Sonunda Roy "Seni incitmek istemiyorum, Melodie," dedi. "Her zaman duygudan arınmış, bilinçli kararlar veririm ama senin etrafındayken ilgisiz kalamıyorum. *Sen*. Başka hiç kimse bu şekilde içime işleyemedi."

Melodie, onun sesindeki küskünlüğü sezdi. Anlayabiliyordu. Gerçek şu ki, o da Roy'u incitecek gücü istemiyordu.

"Neden böyleyiz anlayamıyorum. Birbirimizi tanımıyoruz."

"Öyle mi dersin?" Roy bardağını bıraktı, ellerini ceplerine daldırdı. Omuzlarını geriye atarak dikilirken, karanlık pencerelerin önündeki profili sert bir siluet hâlindeydi. "Kim kızının cenaze töreninde boy göstermesini sağlamak için onu annesinin külleriyle tehdit eder? Geçmişteki tek hatasıyla tehdit ederek genç bir adamın tek gelecek umudunu çalmak kadar kötü değil mi?"

Melodie yutkundu. Demek ki onu anlamıştı. "Anton büyük bir servet elde ettiği o yazılım programına kendinden bir şey katmış mıydı?"

"İsmini." Roy'un ifadesi sertleşmişti. "Kendini dâhil ederek bana iyilik yaptığını söylüyordu. Öyle çaresizdim ki yüzde elliye razı oldum. Sıkı bir dayak yedikten sonra yüzde yüzünü vermeyi kabul ettim."

Melodie göğsüne sıkı bir darbe yemiş gibi tıkandı. Ama bir kadını merhamet dilenene kadar sarsabilen adam, bir erkeği de posasını çıkarana kadar döverdi.

"Annemin cenazesinden sonra onları bir daha hayatıma sokmadım. Ingrid'in işi taze bir başlangıç, potansiyel bir kariyerdi. Annem sağken iş için seyahat edemiyordum. Beni her gün görmesi gerekiyordu. Birbirimize ihtiyacımız vardı." Melodie kadehini ve çantasını bıraktı, kollarıyla kendini sarmaladı.

"Annemin bakımında son sözü hep babam söylerdi. Karanlık varlığıyla beni hep diken üstünde tutardı. Ama sonunda, sadece külleri de olsa, annem *benim* sorumluluğum oldu. Çocukluğuma bir çizgi çektim ama..." Yine o zayıflığı hisseden Melodie omuz silkti ama bu kez o kadar da zor değildi. Roy'a içini dökerken güvende hissetmeye başlıyordu. "Sen kurtarıcım olacaktın, Roy. Bütün erkeklerin aynı olmadığını ispatlayacaktın. Ama sen de beni hayal kırıklığına uğrattın. Onların beni hâlâ incitebileceğini ispatladın. Onların dünyaya soktuğu zulmün ve çirkinliğin hâlâ geri dönüp beni vurabileceğini ispatladın."

"Melodie, *bilmiyordum*."

"Biliyorum. Anton'un kolejdeki bir kız arkadaşından bir kızı var. Onu yoklarım, bazen para gönderirim. Onun umru olmaz. Sen karşıma çıkıp, bir çocuğun olup olmayacağını sordun. O gün limuzinde senin onlar gibi olmadığını anlamıştım. Sadece..."

"Hâlâ benden nefret ediyorsun."

"Çalışıyorum, Roy. Eğer etmezsem, sen—"

Melodie susunca tavır değiştiren Roy hemen üsteledi. "Ne?"

Biliyordu. Melodie kızardı ve bakışlarını kaçırdı.

O sırada boğuk bir ses işitince ikisi de dönüp Melodie'nin çantasına baktılar. İçindeki cep telefonu titreşiyordu.

"Trenton nerede olduğumu merak etmiştir," diyen Melodie yüzüne komik bir ifade verdi. "Sana karşı nazik oluyorum diye mesaj yazmalıydım."

Aralarındaki cinsel farkındalık yakılan bir kibrit gibi aniden alevlendi.

Melodie "Bu demek değil—" diye kekeledi ve sustu.

Roy güler gibi "Biliyorum," deyince Melodie kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne kadar çok istesem de, bir kez daha tatsız bir hamle yapmayacağım, Melodie."

Aslında bu da başlı başına bir hamleydi ama yine de Melodie "İyi," demeyi başardı. Ama bir yandan da bunu kabullenmeye isteksizdi. Kafasında tek ve kocaman bir soru vardı. Şimdi, tüm yanlış anlaşılmalar ve düşmanlıklar bertaraf edilmişken, acaba nasıl olurdu?

Melodie çabucak "Gitmeliyim," dedi. Yoksa yine aklı başından gidecekti.

"Seni götüreyim."

"Gerek yok." Melodie çantasını aldı ve kapıya yöneldi.

Roy oda anahtarını cebine attı. "Kızarmış ve saç-baş dağınık olmadan birlikte görünsek daha iyi."

"Doğru." Kızarmış. Saç-baş dağınık. Tenleri nemliyken, orgazm sonrası vücutları ürperirken. Bu kötü olurdu. "Evet. Galiba haklısın."

"Galiba mı? Bana fırsat verme, Melodie. Hemen alırım."

Kapıda karşı karşıya durdular. Roy'un eli tokmaktaydı.

Melodie tarzı olmadığı hâlde aptala yattı. "Ne için fırsat?"

Roy bildiğini belli edercesine dudağını büktü. "Tatsız bir hamle yapmayacağımı söylemiştim," dedi sonra nazikçe çenesinden kaldırarak gözlerine bakmaya zorladı. "Bunu istemiyorsan, şimdi söyle."

Melodie hayal edemeyeceği bir şekilde canlandığını hissetti. "Merak ediyordum—"

Roy dudaklarına kapanınca Melodie anladı. En az önceki kadar patlamaya hazırdılar. Bir anda kendilerini o öpüşmeye kaptırdılar. Melodie, onun omuzlarına asılırken, Roy'un elleri aşağılara kaydı, kalçalarından kavrayıp onu kendine bastırdı. Melodie topuklu ayakkabılarla onun dudaklarıyla göz hizasındaydı ve birbirlerine ne kadar uyduklarını düşünerek ikisi de hazla inlediler.

Çantanın içinden gelen vızıltı tekrarlayınca birbirlerinden ayrıldılar.

Melodie çantasını kanepeye fırlattı ama ıskaladı. Çanta yere düşerken ikisi tekrar birbirlerine kenetlendiler, dudaklar anında buluştu. Melodie'nin zihnindeki soruları artık umursamıyordu. Roy bunu ona yapan erkekti. Her şey başlamışken geri dönemezdi. Ve Roy'un yavaşlamaya niyeti yok gibiydi. Parmaklarını onun kalçalarına batırdı ve döndürerek kapıya yasladı.

Ah, üzerindeki ağırlığı ne kadar da iyi hissettiriyordu!

Melodie bacaklarıyla onun baldırlarını araladı, şimdiden sertleşmiş erkekliğine sürtündü. Roy inleyerek onun dudaklarından ayrıldı, bu kez dudaklarını boynuna bastırdı, ensesini, çıplak omzunu yaladı, dişledi. Hareketleri hem nazik hem de vahşiydi, üstünlüğünü göstermek, onu teslim almak ister gibiydi. Okşayışlarıyla Melodie'nin tüm vücudunu ürperterek ödüllendiriyordu.

Melodie parmaklarını onun saçlarına daldırdı, çaresiz, baskın bir hazla ismini mırıldandı. O erkeksi güce kendini bırakmış, aciz kalmıştı.

Roy "Bak, bana ne yaptığını hisset," diyerek başını kaldırdı, onun elini alıp boynuna götürdü. Melodie avucunun altında hızla atan damarı hissetti.

"Benimki de patlamak üzere," diyerek Roy'un elini göğsüne bastırdı.

Roy elini aşağılara kaydırdı, ipek kumaşın üzerinden göğsünü avuçladı, başparmağıyla göğüs ucunu ovuşturdu. Haz dalgalarıyla sarsılan Melodie iki eliyle onun başını kavradı, dudaklarına çekti.

Roy bir kez ama sertçe, şehvetle öptü sonra ayrıldı. "Doğrusunu yapmak istiyorum." Onun elini dudaklarına götürüp, bileğinin içini öptü. "Acele etmemeliyiz çünkü birbirimize harika hissettiriyoruz. Benimle kal."

Bu da ona güvenmek demekti. Sonrasında onu kovmayacağına ve hayatını mahvetmeyeceğine güvenmeliydi.

Çantanın içinden yine ses gelince Melodie, Roy'un omuzunun üzerinden baktı ve acıyla yüzünü buruşturdu. Ondan uzaklaşmak isteyince Roy direndi. Bir an için tüm kasları âdetâ kilitlendi. Sonra derin bir soluk aldı, bir adım geriledi, ellerini sıkıntıyla aşağı indirdi. Omuzlarını duvara yasladı, onun isteğini sabırlı bir ifadeyle karşıladı ve başını arkasındaki duvara vurdu.

Melodie '*Paris*,' diye düşündü. Ve '*Nazik ol*.'

Melodie, Roy'a baktı, duygularını gizlemek ister gibi bakışlarını eğdiğini ama dudaklarının sıkıntıyla kasıldığını gördü. Tüm endişeleri ve şüpheleri bir tarafa fırlattı. Düşünebildiği tek şey bu adamı *istediğiydi*. İlerledi, bir tekmede çantasını kanepenin altına itti ve omuzunun üzerinden dönüp ona baktı.

Bir anda alarma geçen Roy yaslandığı duvardan doğruldu. Melodie yutkunarak ellerini arkasına uzattı ve fermuarını indirdi. Elbisesi göğsünden aşağı kayarken Roy sesli bir soluk aldı, göğsünü kabarttı. Yardım etmek için yaklaştı.

Melodie topuklu ayakkabılarının dibine yığılan elbiseye baktı. Üzerinde sadece sütyeni ve tanga külotuyla kalınca o anın kırılganlığıyla ürperdi.

Ama Roy'un bakışları Melodie'yi cesaretlendirdi. Roy sanki gözleriyle onu yiyip bitiriyordu. Ceketini çıkardı, papyonunu çekti.

Son kalan mantığına sığınan Melodie "Prezervatif?" diye sordu.

Roy durakladı, bir an panik oldu sonra ceketine uzanıp hızla ceplerini karıştırdı. Sonunda cüzdanını buldu, içinden iki küçük paket çıkardı, pantolonunun cebine tıkıştırdı. Ceketini fırlatıp, çenesiyle salonun diğer yanını işaret etti.

Boğuk bir sesle "Yatak odasına," dedi. "Yoksa şuracıkta, kanepede sana sahip olacağım. Beni çıldırtıyorsun, Melodie."

Ama yine de son derece kontrollü görünüyordu. Bu da Melodie'nin güvenini zorladı. Acaba yine pervasızlık mı ediyordu? Ama onu bir şekilde kışkırtabildiğini görmek son derece heyecan vericiydi.

Melodie kırıtarak onun önünden yürüdü. Kalçalarının ve uzun bacaklarının nasıl göründüğünü hayal etmeye çalışırken kendini ilk kez müthiş seksi ve çekici hissetti. Yürürken bir yandan da ellerini arkasına uzatıp, sütyenini çözdü ve yere bıraktı. Arkasına bakmadan, onu kışkırttığı için gülümsedi.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" derken Roy hiç de şikayetçi gibi değildi. Yatağın dibinde ona yaklaştı, arkasından sarıldı, bir eliyle göğsünü kavradı.

Bu hem çok güzel hem de kışkırtıcıydı. Özellikle Roy göğsünü sertçe ovuşturmaya, göğüs ucunu çimdiklemeye başlayınca Melodie'nin dizleri titredi. Roy'un hareketleri hızlanınca daha fazla dayanamayarak elini tuttu ve durdur-

du. Çok çabuk yükseldiğini fark ederek "Roy," diye fısıltıyla yalvardı.

"Senin için çok güzel olmasını istiyorum, Melodie. Öyle ki içinde hiçbir şüphe kalmasın," diye mırıldanan Roy bir elini aşağılara kaydırdı, dantel külotun içine soktu, kadınlığını avuçladı, okşadı, ovdu. Parmaklarını sıcacık ve ıslak içine soktu. Melodie inleyerek debelendi, kıvrandı. Kalçalarına yaslanan kaskatı erkekliği hissedince şaşkınlıkla durakladı.

"Evet, en az benim seni uyardığım kadar sen de beni uyarıyorsun." Roy hareketlerini hızlandırdı, kalçalarından kendi erkekliğine bastırarak, sürterek onu orgazma hazırladı.

Melodie'nin başı onun omzuna düşerken Roy bilinçli okşayışlarına, tahriklerine devam ederek boynunu öptü, dişledi.

Çılgına dönen Melodie onun ellerini kavrayarak durdurmaya çalışırken "Birlikte olalım istiyorum," diye inledi.

Boynunu emdiği noktadan başını kaldıran Roy "Olacağız," dedi. "Ben her an boşalabilirim." Şehvetli sesi de en az okşayışları kadar tahrik ediciydi. "Bak," diyerek Melodie'yi hafifçe döndürdü ve aynadaki akislerini gösterdi. Elleriyle onu sahiplenirken aynaya yansıyan ifadesi öylesine tutkuluydu ki Melodie titredi, içine kayan parmakları hem görüp, hem hissedince hazla inledi.

Roy, ne kadar seksi olduğunu, onu fena hâlde arzuladığını, bunun birçok hazzın ilki olduğunu, o yüzden de seyretmesine izin vermesini Melodie'nin kulağına fısıldadı. İzin vermeliydi çünkü ona iyi hissettirdiğini görmeliydi.

Bir çığlık atan Melodie nasıl kontrolden çıktığını görerek utandı. Zevkin doruklarına yükselirken eli ayağı boşanmıştı ve tamamıyla Roy'un vücudundan destek alıyor, hazzın şiddetinden her an bayılabileceğini düşünüyordu.

Sonunda onun kollarına asıldığında, Roy, Melodie'nin terli alnını ateşli öpücüklere boğdu, seksi iltifatlar fısıldadı ve sonra kendine döndürerek sıkıca sarıldı, dudaklarına iştahla kapandı.

İşte artık ona aitti. Roy ona tamamıyla sahip olmuştu ama Melodie artık umursamıyordu. Kuşkuları yüzeye çıksa da, zihninde netleşmeden bir tarafa fırlattı, Roy'un yüzünü avuçlarına alıp öpücüklere gark etti, dudakları ve vücuduyla ne kadar harikulâde hissettiğini ona anlattı.

Roy son derece gerilmiş, sertleşmişti. Melodie gömleğini açıp, ellerini bronzlaşmış teninde, sert kaslarında gezdirirken iyice yükseldi. Dudaklarını ve parmak uçlarını göğsünde, sert göğüs uçlarında hissedince başını arkaya attı ve yüksek sesle inledi.

Tepkisi sahte değildi. Öyle olsa, onun kadar bağımsız bir erkek, Melodie'nin yüzünü avuçlayıp, soluğu kesilene kadar öperken bakışlarındaki müthiş şehveti görmesine izin verir miydi? Öyle olsa, uyarıldığı hâlde kendini ve onu sabırla soymaz, bir an önce yatağa atmak için aceleci davranırdı. Kadını sadece kendi zevki için kullanan bir erkek, onu göbeğinden aşağı doğru öpücüklerle tahrik

edip, kendisi kadar hazır olup olmadığından emin olur muydu?

Kendini saten çarşaflara bırakan Melodie başını iki yana atıyor, şehvetli inliltilerle onu daha fazla tahrik ediyordu. O tatlı işkenceye kendini tamamıyla bıraktı. "Roy, çok yaklaştım!" diye bağırdı.

Roy dudaklarını onun baldırının iç kısmına bastırdı, bir yandan dişliyor, diğer yandan tadını ve kokusunu içiyordu. Onu bu şekilde boşaltmayı ve tekrar yükseltmeyi isterdi ama çok dolmuştu ve onun içinde kendini kaybetmek istiyordu.

Roy homurdanarak vücudunu yukarı kaydırdı, onun ipeksi tenli vücuduna kapandı. Göğüslerini öpücüklere boğarken Melodie bacaklarını onun kalçalarına dolayınca iyice yükseldi. Titreyen elleriyle çabucak prezervatifi taktı.

Bilincini yitirecek kadar şehveti yükselirken düşündükleri; *ateş, yumuşaklık, güller, turunçgiller, ıslaklık, karşılanma. Melodie'ydi.*

Roy içine girerken Melodie yay gibi gerildi, onu bir hamlede içine aldı, omuzlarına asılarak kendini o güçlü erkek enerjisine bıraktı. Roy'un düşünceleri en ilkel baza indi. *İçine gir. Sahip ol.* Melodie soluk soluğa onun beline sarıldı, dudaklarını öpüşlerine açtı, çılgınca dilini emmeye başladı.

Roy'un içindeki hayvan açığa çıktı, onu incitmeyecek kadar korumacıydı ama içgüdüsel olarak ona mührünü basmak, kalıcı izler bırakmak istiyordu. Hızla içine girip çıkarken öylesine kendinden geçmişti ki gözleri kulakları o müthiş ihtiyaçtan başka her şeye kör ve sağır olmuştu. Ona ait her şeyi istiyordu. *Her şeyi.*

"Ver bana. Hepsini ver!" diye haykıran Roy boşalmadan önce onun şehvete tam olarak teslim olmasını istiyordu.

Başını arkaya atan Melodie çılgın gibi haykırdı, sarsıldı, tırnaklarını coşkuyla onun kollarına batırdı. Sonra o şiddetli boşalmayı hissetti. Roy, onun boşaldığını, dalga dalga gelen kasılmalardan anladı, sert bir hamleyle tekrar içine, derinlerine girdi. Orgazmın etkisiyle cinsel organları ve vücutları birbirine kenetlendi.

Zaman durmuştu. O hazdan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Roy, Melodie ve bu vecd hâli dışında bir şey yoktu.

Roy'un içinden çıkıp, yan tarafa yuvarlanması Melodie'yi kendine getirdi. Odayı, yaşadıkları olayı ve işte olması gerektiğini algıladı...

Bunların hiçbiriyle yüzleşmeye hazır olmadığından kolunu yüzüne kapadı.

Başucu dolabının üzerindeki telefonun zil sesi sessizliği bozdu. Roy dirseğinin üzerinde doğruldu, Melodie'nin üzerinden uzanınca terli teni onun tenine sürtündü. Ahizeyi kaldırdı, kulağına tuttu ve hemen yerine bıraktı.

Melodie kolunun altından ona baktı. "İsveçli arkadaşından seks daveti mi?"

"Sanırım sanaydı. Ben odayı iki saat önce tuttum. Tanıdığım hiç kimse beni

burada aramaz." Roy, onun üzerine çökmeye devam etti, bir bacağını üstüne atarak erotik bir şekilde yatağa sabitledi. Birkaç numara tuşlayıp, ahizeyi kulağına götürdü. "Telefonumu '*rahatsız etmeyin*' konumuna getirin," diye emretti sonra ahizeyi aşağı tutup Melodie'ye döndü. "Bir şey istiyor musun?"

Melodie, onun bacağının altında huzursuzca kıpırdandı. "Gitmeliyim."

Roy bakışlarını onun gözlerinden ayırmadan ahizeye konuştu. "Gecelemek için iki kişilik malzeme, diş fırçaları ve—" Dinlemek için sustu. "Mükemmel. Teşekkürler." Ahizeyi yerine koydu. "Banyodaki dolapta bir çiftin isteyebileceği her şey varmış. Yedek prezervatifler dâhil."

"Öyle mi söyledi?"

"İma etti."

"*Ben* yedek istediğimi ima ettim mi? Çünkü gitmem gerektiğini söylediğimi sanıyorum."

"Kesinlikle. *Gerekir*. Ama niyetin olduğundan değil."

Melodie bitkin bir tavırla "Kadınların senden neden usandığını anlamaya başladım," dedi. "Çünkü sen usanmak bilmiyorsun."

Roy kıs kıs gülerek onun üzerindeki ağırlığını arttırdı, bir yandan da saçlarından tokaları ayıklamaya başladı. "Bak, bu konuda uzman değilim ama bu saçlarla balo salonuna dönemeyeceğini düşünüyorum. O yüzden, kalmalısın."

Melodie saçlarını kendi açabilirdi ama aksine yastıkta başını döndürerek tüm tokaları bulmasını sağladı, o arada parmaklarını hafifçe onun köprücük kemiklerinde, bağrında ve sert kaslı karnında dolaştırdı.

Melodie bunun güzel olduğunu düşündü. Sevişme sonrası olması gereken o tatlı anlardan biriydi. Keşke...

"Neden iç çektin?" diye soran Roy son tokaları da başucu dolabının üzerine bıraktı ve onun gözlerinin içine baktı. "Pişman mısın?" Sesi ihtiyatlıydı.

Melodie yarım ağızla "Hayır," dedi. Sonra çok daha içten tekrarladı. "Hayır, bu..." Neydi? Hoş muydu? Öyle denemezdi. Daha çok ilkelceydi. Aynadaki görüntüleri, ona zevk verirken Roy'un seyretmesi, içinde çılgınca gidip gelmesi gözünde canlandı. Neler yaptığını düşününce boynundan yukarı alev yürüdü. "Gerçeği istersen, utandım. Erkeklerle yatmam. Hele böyle hiç davranmamıştım. Hiç!"

Roy konuyu kapatmak ister gibi "Ben hariç," dedi.

Melodie de "Sen hariç," diye onayladı, başını kıpırdatarak yanağını onun koluna yasladı, dudaklarını pazısına bastırdı. Onun erkeksi kokusu burun deliklerine dolarken bir kez daha iç çekti.

"Pek sezgili biri değilimdir, Melodie ama bana öyle geliyor ki sen bundan mutlu değilsin."

"Çünkü bu gece kalsam bile, sabah yine gitmem gerekecek. Bir daha asla böyle hissetmeyeceğim ve bu da moral bozucu."

"Gitmek zorunda değilsin."

"Zorundayım. Uçmak zorundayız. Hımm, nereyeydi? Hah, sanırım Hartford'a. Bayağı erken ayrılacağız."

"Bu işi seviyor gibi görünmüyorsun. Ayrıl."

"Yapamam. Sözleşmemin sonuna kadar çalışırsam ve Trenton adaylığı kazanırsa, prim alacağım." Melodie çenesini geriye atarak incilerini düzeltti. "Paracı olduğumu düşünmeden söyleyeyim, bu annem için. Hep Paris'e tekrar gitmeyi isterdi. Küllerini Seine nehrine serpeceğime söz verdim."

Roy yumuşacık bir sesle "Ben seni götürürüm," dedi.

"Lütfen, metresin olmamı teklif ederek bu anı mahvetme," diye itiraz ederken o fikir Melodie'ye hem cazip gelmişti, hem de bozulmuştu. Orada eşit hareket ettiklerini düşünmüştü.

"Benim arkadaşlarım olur, metreslerim değil," diye düzelten Roy hafifçe geri çekildi. "Kadınları satın almam."

"Gerçekten mi? Sevgililerine destek olmaz mısın? Onlara giysiler, mücevherler almaz mısın? Seyahate götürmez misin?"

"Evet, benimleyken ihtiyaçlarını karşılarım, hatta bazen bu, görüşmeyi kestikten sonra da sürer. Ama asla seksin karşılığı değildir."

"O kadar cömert misin?"

"Olmaya çalışırım." Roy kızmış gibiydi. Yoksa kırılmış mıydı?

"İyi ama bu işi ancak güz boyunca yapabilirim. Sonra başka bir iş bakmam gerekecek. Bakacağım artık."

Roy sıkıntıyla dudaklarını büzdü. "Bu cevap hoşuma gitmedi. Şimdi ayrıl, kendine daha uygun bir iş bulunca tekrar girersin."

Evet, eşit olduklarını düşünmekle ahmaklık etmişti. İşte, başkalarının ne istediğini umursamadan istediğini alan zengin kodaman karşısındaydı.

O anın güzelliğini mahvetmemek için Melodie kelimelerini özenle seçerek cevap verdi. "Roy, annem kaderini güçlü bir adamın ellerine bıraktı ve beni de o ortama doğurdu. Hiçbirimiz için iyi olmadı. Kapana kısılmış ya da yükümlü hissetmemek için özgürlüğümün ellerimde olması lâzım."

"Seni kapana kıstırmaya çalışmıyorum ki," derken Roy somurttu. "İstediğin an çekip gidebilirsin."

Melodie nazikçe "O hâlde sabah gideceğim," dedi.

Roy bir küfür savurdu. "Kendi ağzımla yakalandım, değil mi?" Dişlerini sıktı, çenesinde bir kas seğirdi. "Sanırım başka ikna metotlarına başvurmam lâzım," derken ateşli bakışlarını ona dikti.

Yüreği hoplayan Melodie "Yapma!" dedi, onu altına almaya çalışan Roy'u bağrından itti.

Roy donakaldı. Sadece başını hafifçe kaldırdı, bakışlarını onun çıplak vücudundan çekip, içinde karmaşa okuduğu gözlerine dikti. Kaşları endişeyle çatıl-

dı. "Seni incitmeyeceğim, Melodie."

"Sanırım incitebilirsin," derken Melodie'nin dudakları titremeye başladı. "Beni korkutuyorsun, Roy. Bana hissettirdiklerinden korkuyorum. Lütfen. Eğer bu gece barış yapmak içinse, lütfen zaafımı bana karşı kullanma."

Roy sessizce dinledi. Onu duyduğuna ve düşündüğüne dair tek işaret yanağındaki tikti. Sonunda dudakları sıkıntıyla düz bir çizgi hâlini aldı. "İkimizin de istediği bir şeye direnmek için sana yardımcı olayım mı diyorsun? Asıl *bu* seni incitir, Melodie. Bunu yapmak istemem."

Melodie, Roy'un mantıklı konuştuğunu kabul etti. O arada elleri huzursuzca onun üzerinde dolaşıyor, gergin tenini okşuyor, istemsiz olarak omuzlarından kendine doğru çekerek öpüşmeye davet ediyordu.

Kısaca öpüştüler. Sonra tekrar. Roy'un sertleştiğini fark eden Melodie bacaklarını açarak aralarına iyice yerleşmesini sağladı.

"Seni reddetmeyeceğim, Melodie." Roy, onun yüzüne düşen saçlarını düzeltti. "Sana istediğin her şeyi vereceğim. Sadece seks sırasında vahşi olacağım ve çıldırtana kadar seninle sevişeceğim. Ondan sonra gitmek istersen, bırakırım."

Melodie'nin kalbi dışarı fırlayacak gibi atıyordu. Nutku tutulmuştu. Tek yaptığı, elini aşağı kaydırarak aralarına sokup, onu yönlendirmek oldu. Roy bir süre onunla eğlendi, çıplak ve sert erkekliğini kadınlığının çevresinde dolaştırdı, ucundan sokup çıkardı. Altında kıvrandırana kadar tutkulu öpücüklere boğdu. Sonra prezervatif taktı ve sert bir hamleyle içine girdi. Mükemmel bir uyumla birbirlerine kenetlenirlerken solukları hızlandı, sıklaştı.

Roy sözünün eriydi: Melodie'nin kalçalarının altına bir yastık koyarak daha derinlerine girmeyi başardı. Melodie öyle bir güçle boşaldı ki neredeyse ağlayacaktı. Hâlâ sertken Roy geri çekildi, tatlı sözler söyleyerek seks oyunlarına başladı. Tüm erojen bölgelerini tek tek bulup uyardı, dudaklarıyla göğüs uçlarını emerek, çekiştirerek hazla kıvrandırdı. Sonra onu çevirdi, karın üstü yastığın üzerine yatırdı, vücuduyla onun vücuduna kapandı ama içine girmedi. Tenlerini birbirine sürterek, arkadan sarılıp göğüslerini avuçlayarak okşadı.

Roy soluk soluğa "Canın yanıyor mu?" diye sordu. "İçindeki her şeyi istiyorum, Melodie. Ama onları ben almayacağım, sen bana vereceksin."

Melodie hıçkırıyor, titriyordu. Hafifçe doğrulup, dizüstü çöktü, onun erekliğini tutup, içine soktu. Roy içinde gidip gelmeye başlayınca çarşafları sıkıca kavradı. Belinde, kalçalarında, göğüslerinde dolaşan, okşayan eller hazzını arttırdı, zirveye taşıdı. Şehvetleri ilkel ve dizginsizdi. Melodie'nin, erkekle kadının nasıl birleşeceğine dair tüm romantik düşünceleri öylesine güçlü bir cinsel açlığın içinde eriyip, kayboldu. Edep gitti, oda erotik seslerle doldu.

Melodie "Daha derine, daha sert, evet, *evet*," diye haykırırken birlikte doruğa çıktılar. Roy parmaklarını onun kalçalarına gömdü, yekvücut olup, kenetlendiler. Roy mest olurken Melodie'nin tiz çığlığını duydu.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

ROY küfür edince uyuklamakta olan Melodie kıpırdandı.

Uykulu bir sesle "Ne oldu?" diye sordu.

"Duymuyor musun? Adam, senin sahibin olduğunu mu sanıyor?"

Melodie başını onun bağrından kaldırdı ve diğer odada titreşen telefonunun vızıltısını duydu. Saate bakınca "Muhtemelen uçağı kaçıracağımdan korkmuştur," dedi.

Roy, ona daha sıkı sarıldı.

Melodie de onun bağrına sığındı, vücudunu hissetmeye alışmaya başladığını düşündü. Böyle özgürce yatmak ne güzeldi. Ona yakın hissetmek.

Melodie burnunu onun omzuna gömdü, gözlerinde biriken yaşları gizlerken kokusunu içine çekti. "Az sonra gitmem lâzım. Zorundayım," diye mırıldandı.

"Seni duydum," diye homurdanan Roy pamaklarını onun gür saçlarına daldırdı, kafatasına masaj yaptı. "Yine de kalmanı istiyorum."

"Sevindim," diyerek gülümserken Melodie ilk defasında nasıl kovulduğunu hatırladı. Ama artık o anı canını fazla yakmıyordu. Çünkü yerine koyabileceği inanılmaz anılar biriktirmişti. "Ama uzun vadede birbirimize ters düşeceğimizi sanıyorum. Ben aşk, evlilik ve çocuklar istiyorum. Bu konuda haklıydın."

Roy'un okşayışları yumuşadı, parmaklarıyla onun saçını hafifçe taradı. Hiçbir şey söylemedi. Değiştiğine, bir gelecekleri olabileceğine ikna etmeye çalışmadı. O sessizlik Melodie'nin yüreğini mengene gibi sıktı ve doğru karar verdiğini anladı.

Melodie "Ama duşumu burada alabilirim," derken başını kaldırdı, dudaklarında davetkâr bir gülümsemeyle onu süzdü. "Odamda yalnız başına almaya tercih ederim."

"Anlaştık."

Roy kıskanmıştı. Sadece Melodie'nin patronunun onun zamanı üzerinde ilk hakka sahip olmasına sıkılmamıştı. Melodie'yi otel odasının kapısında bırakıp kendi odasına dönerken yaşadığı mantıksız tehdit, terk edilmişlik ve reddedilmişlik hissine de sıkılmıştı.

Duygular.

Her fırsatta onlardan kaçardı. Umut, mutluluk, gurur. Bunların hepsi yaklaşmakta olan bir düşüşün habercisiydiler. Zor bir çocukluk geçirirken öğrendiği buydu. İyisi mi duyumsal hazlara ve harici hedeflere odaklanmalıydı. Bunları elde etmek daha kolaydı.

Melodie uzun vadede birbirlerine ters düşeceklerini söylerken haklıydı. Belki rol yapabilirdi ama öylesine hassastı ki bir şey hissetmemek için yaptığı hamlelerle onu çok daha fazla kırabilirdi.

Onu alt kattaki odasına götürürken de kendi bomboş odasına dönerken de yapmaya çalıştığı tam olarak buydu. Uykusuzluktan bitkindi, gecenin sevişme maratonundan kasları ağrıyordu ama o dağınık yatağa geri girmeye niyeti yoktu. Çok soğuk, boş ve itici görünüyordu.

Roy geceden kalma viskisini buldu ve yudumladı. Saat henüz altı bile olmamıştı ve uyumamıştı. O hâlde hâlâ gece sayılırdı, değil mi?

Bir gece. Bir araya gelmeleri saatler ya da haftalar alsa da, bir kadından ayrılınca kendini ne zaman bu kadar karamsar hissetmişti?

'*Unut onu!*' diye kendine telkin ederken Roy cep telefonuna gelen e-postaları taradı. Sonra hemen rehbere geçti. Melodie'nin iş telefonu oradaydı. Bilerek silmemişti ama arayıp, kontrol etmek de çocukçaydı. Kadınların peşinden koşmazdı. Onu aramayacaktı.

O sabah otel bornozu içinde ve makyajsız yüzüyle ne kadar da güzeldi. Keşke onunla bir kez daha sevişseydi. Kolunda gece elbisesiyle odasına girip kapıyı kaparken bakışları duyumsal anılarla yumuşamıştı ve özlem doluydu.

Kahretsin! O, özlemi nerden bilirdi ki?

Belki de elde edemediğini istemekti, bunu da gayet iyi anlardı. Çocukluğu durmadan dilemekle geçmişti. Yetişkin olarak, istediğini almayı ya da vazgeçmeyi öğrenmişti. Bunun gibi bir durumla nadiren karşı karşıya gelmişti.

'*Ben aşk, evlilik ve çocuklar istiyorum,*' demişti. O sözleri zihninde evirip çevirirken, Melodie'yi Virginia'da bulmak ve eğer varsa doğacak çocuğunu üstlenmek için ne kadar kararlı olduğunu hatırladı. O konuda hiçbir tereddüdü olmamıştı ama eğer şimdi hamile kalsaydı nasıl olurdu? Evlenirler miydi?

Tabii ki ömür boyu adanması gereken durumlar da vardı ama o durumlar *aşk* değildi. Kendini bu kadar derin duygulara açmak bile göğsünü sıkıştırıyordu.

Kahretsin! Neden incilerini unutarak onu araması için bir bahane yaratmamıştı? Bir ara çıkarmıştı ama duştan sonra takması için yardım istemişti.

Roy süitin içinde dolaştı, unutulmuş bir eşya aradı ama sadece lavabonun yanındaki bardağın içine bırakılmış kullanılmış bir diş fırçası buldu. Banyo kapısına dayandı, üzerindeki smokin pantolonunu, yarıya kadar açık gömleğini, uykusuz gözlerini, yenilgiyle çökmüş omuzlarını süzdü ve onu unutamayacağı gerçeğiyle yüzleşti. Hem de hiç.

Bu da göğsündeki mengeneyi iyice sıkıştırdı.

Kulaklarında geçmişteki kadınların sitem dolu sözleri yankılandı. '*Ne düşündüğünü söylemiyorsun.*', '*Üstünkörü davranıyorsun, gerçekten umursadığını sanmıyorum.*'

Umursardı ama temkinliydi. Konu Melodie olduğunda biraz daha fazla umursuyordu. Gautier kırbacını hak etmeyecek kadar tatlı bir insandı. Melodie'yi onlardan korumak istemişti ve şimdi de yeni, zorba patronunu zerre kadar umursamıyordu. Ona telefon numarasını vermeli, her zaman arayabileceğini söylemeliydi. Her ne sebeple olursa olsun.

İkinci bir kez düşünmeden, tam olarak bunu söylemek için, numarayı tuşladı.

Bir erkek sesi cevap verdi.

Sesini benzetmese de Roy "Sadler mi?" diye sordu.

"Yardımcısıyım. Kim arıyor?"

"Melodie'yi arıyordum. Ben, Roy Killian."

Mırıltılı bir konuşma geçti sonra tanıdık bir ses cevap verdi. "Killian, Melodie artık bizimle değil."

En kötü duygu, Melodie'nin içinde açığa çıkardığı ve en ağır gelen duygu—suçluluk—Roy'un üzerine çöktü. "Onu kovdun. Geceyi benimle geçirdiği için."

Sadler "Çalışanlarımın her zaman ulaşılabilir olmasını isterim," dedi.

Roy yalandan gönül alır gibi "Ama bana nazik olmasını söylemişsin," dedi. Adam şanslıydı ki arka plândan trafiğin ve açılıp kapanan araba kapılarının sesi geliyordu yoksa Roy o anda peşine düşer ve adamı tepelerdi.

Sadler "Sürtükler de sorumluluk alabilir," dedi. "Bilirsin."

İçinde kabaran müthiş öfkeyle savaşan Roy gözlerini sımsıkı kapadı. Öyle yoğun bir öfkeydi ki o anda adam öldürebilirdi. "Sanırım *sana* nazik olmadığı için onu kovdun. Ona daha nazik davranmadığın için *sen* pişman olacaksın."

Roy telefonu kapadı, odasından fırlayıp, Melodie'ninkine koştu. Kapıyı çaldı ama cevap vermeyince merdivenlerden koşarak indi, kayıt masasından onun odasını aramalarını rica etti.

"Çıkış yaptı, efendim."

Roy ağzının içinden küfürler savururken yumruklarını sıktı. Muhtemelen bir taksiyle havaalanına gitmişti ve Virginia'ya dönüyordu—

Hey, bir dakika! Otelin restoranında oturmakta olan, iş kıyafeti giymiş bir kadın dikkatini çekti. Karamel saçlarını ensesinde tokayla tutturmuştu. Önündeki tablete bakıyordu ve yanı başındaki kahve fincanının dumanı tütüyordu.

Roy o kahveyi yüzüne çarpacağını düşündü ama yine de oraya yöneldi.

Roy darmadağınık bir hâlde Melodie'nin karşısındaki sandalyeye çöktü. Sabah onunla birlikte duş almıştı ve hafifçe sabun kokuyordu. Henüz tıraş olmamıştı. *Tanrım!* Kirli sakalı, dağınık saçlarıyla ne kadar da seksiydi! Gömleği bağrını gösterecek kadar açıktı, manşetlerini dirseklerine kadar kıvırmıştı. Her kadının yürüyen fantezisiydi.

Ve yüzünde fırtınalı bir ifade vardı.

"Gerçekten mi?" diye ısrarla sordu. "Yine kovulmana mı neden oldum?"

"Ödül gibi, değil mi?" derken Melodie daha öfkeli olması gerektiğini düşündü ama müthiş ferahlamıştı. "Trenton bunu söylemek için seni mi aradı? Tanrım, tam ona göre bir davranış! Biliyor musun, buraya inene kadar bekledi ki herkesin önünde yapabilsin. Ona ikiyüzlü diyeceğimi beklemiyordu. Hem nazikçe hem de yüksek sesle söyledim. Hâlbuki hepsi yapıyor. Garanti ederim, dün gece ben, onun yanında balo salonunda çalışırken, yardımcılarının hepsi bardan kadın kaldırmıştır. Ama ben kadınım ya, hemen sürtük damgasını yapıştırırlar. Erkekler ne domuzdur."

Roy başını çevirip, yüzünde bezgin bir ifade belirince Melodie, onun için üzüldü. "Tabii, şu andaki refakatçim hariç."

Roy olanlara inanamıyormuş gibi tepkiliydi. "Böyle olmasını istememiştim."

Melodie "Biliyorum," dedi. Onun süitinde kalan, cinsel tatminini işinin önünde tutan kendisiydi ama bunu söyleme fırsatı bulamadı. Elinde kahvaltı tepsisiyle garson gelmişti.

Roy "Ben de bir tane istiyorum," dedi.

Melodie "Benimkini al," diyerek tepsideki meyveli yoğurdu kaptı, gerisini Roy'un önüne sürdü. "Ama ona kahve getirin."

Roy, garsonu başıyla onayladı sonra tabaktaki yumurtalara ve sıcak hamur işlerine görmeye dayanamıyormuş gibi baktı. "Kahvaltını bana mı veriyorsun? Kovulmana sebep olmama rağmen mi?"

"Kahvaltı fişim vardı ama canım sadece bunu istiyor."

Roy meyveli yoğurdunu yemeğe başlayan Melodie'yi süzdü. "Nasıl bu kadar bağışlayıcı olabiliyorsun? Çünkü ben, heriflerin lastiklerini kesmek istiyorum." Kendinden nefret edercesine ekledi. "Benimkileri de kesmek istiyorum."

Melodie omuz silkti. "Çünkü sanırım yine olsa yine yapardım."

Roy çatalını masaya bıraktı, yemyeşil parlayan gözlerini ona dikti. "Yapar mıydın?"

"Yani demek istedim ki..." Hey, bu hiç de kolay olmayacaktı! Melodie kaşığına almaya çalıştığı böğürtlene odaklandı. "Yani, dün gece fırsat verilseydi de farklı karar almazdım. Ama bu sabahki kararım hâlâ geçerli, Roy."

"Ama neden? Geri dönmeni gerektiren bir işin yok."

Melodie tersçe "Farkındayım," diye mırıldandı. "En azından ev kirası gelecek ayı da kapsıyordu. Ama geri kalan her şey zor olacak."

Paris ise yakın gelecekte görünmüyordu bile.

"Melodie, sana yardım etmeme izin vermelisin."

Melodie başını iki yana salladı. "İdare ederim. Sadece Paris işine moralim bozuldu. Annemi kandırmışım gibi hissediyorum." Annesi tedaviyi reddettiğinde, her geçen gün inişe geçtiğinde, onu rahatlatan tek şey Paris sözüydü.

Roy uzandı, onun elini tuttu, bileğini okşadı. "İzin ver, seni götüreyim."

"Roy." Melodie, onun parmaklarını sıktı. "Yapamam."

"Yapabilirsin. Sadece yapmak istemiyorsun." Roy elini çekti, suratını sarkıttı.

Melodie, onun haklı olduğunu düşünerek kendi kendine omuz silkti. Kendini suçlu hissettirmeyi nasıl beceriyordu?

Sessizce yediler, sonrasında masayı toplayan garsona teşekkür ettiler.

Kahvesini yudumlayan Melodie durumunu algılayınca son yudumuyla neredeyse boğulacaktı. Gerçekten her şey bitmişti. *Son.*

Roy ne düşündüğünü belli etmeden "Benim için bir şey yapar mısın?" dedi. "Benimle yukarı gelip, bir şey göstermeme izin verir misin?"

Melodie şakayla "Gravür mü?" diye sordu. "Gerçekten havaalanına gitmem lâzım. Yedekten uçacağım."

Roy ayağa kalktı ve onun seyahat çantasını omzuna aldı. "Lütfen."

"Ne olduğunu söylesen olmaz mı?" dedi ama Melodie yine de onun peşinden gitti, asansörle çıkarlarken esrarlı ifadesini inceledi. "Çok gizemlisin."

"Hiç de değilim," diyen Roy süit kapısını açtı, çantayı hemen kapının dibine bıraktı ve yatak odasına yöneldi. Çenesiyle yatağı işaret etti.

"Ne?" Melodie, onun yanında durdu, dağınık yatağı süzdü.

"İkimiz de bitkiniz." Roy başını çevirdi ve ona uykulu bir bakış fırlattı. "Şu anda bir karar vermeyelim. Seks yapalım da demiyorum. Sadece bu kadar yorgunken düşünemem. Tek bildiğim seni burada istediğim." Roy yatağı gösterdi.

"Gerçekten gizemli değilsin, öyle mi?" diyen Melodie bir duygu sağanağıyla sarsıldı. Belki yorgunluktan, belki de Roy'un bu kadar açık davranmasındandı.

Gerçekten yorgundu. Aptal Trenton, onu kovmak için odadan çıkış yapmasını beklemişti ki kendi odasına ve yatağına gidemesin. Zaten havaalanındaki bekleme süresini ve uçağa çağırıldığını duymak için uyanık kalması gerektiğini düşünüp duruyordu. Bu yüzden de hemen karşısındaki rahat yatak ve güçlü bağrından gömleğini çıkaran erkek çok cazip geliyordu.

Melodie ceketinin düğmesini açtı, kaşlarını çatarak dik dik Roy'a baktı.

Roy'un fısıltı gibi hafif bir sesle "Teşekkür ederim," demesi son derece yatıştırıcıydı. Melodie ceketini ve diğer giysilerini çıkardı, intizamla sandalyenin arkasına koydu. Külotunu çıkarmadı ama her zaman yaptığı gibi, rahat uyumak için sütyenini çıkardı. Roy'un yere attığı gömleği aldı ve giydi.

"Mahsuru var mı?"

"Hiç yok."

Melodie gömleğin birkaç düğmesini iliklediği, yatağın bir yanına dolandı. Roy'un açtığı yatak örtüsünün altına süzüldü. Roy da diğer tarafa yattı, kollarıyla onu sarmaladı. Çıplak bacaklarını birbirlerine doladılar. Roy dudaklarını onun saçlarına bastırdı, tokasını çıkartıp başucu dolabına bıraktı.

Güvende ve sıcacık hisseden Melodie derin bir iç geçirdi. Roy'un kolları giderek ağırlaştı. Bütün hatırladığı bu kadardı.

Melodie uyandığında Roy'un şortunu zorlayan sertleşmiş erkekliği karnına yaslanmıştı. Roy hâlâ uyuyordu ama Melodie, onu okşamaktan kendini alamadı, bacaklarının arasındaki ateş gibi sıvıyı hissetti.

Roy uzun bir soluk bırakarak uyandı, sırtüstü dönüp gözlerini açtı. Açtığı anda da bakışları şaşkınlık ve ani bir ihtirasla parladı.

Uykulu bir sesle "Gel buraya," diye mırıldandı, kalçalarını kaldırarak şortunu aşağı indirdi ve Melodie'yi üzerine oturması için kendine çekti.

Melodie külotunu çıkardı, eğilip prezervatifi taktı ve Roy'un üzerine çıkıp, vücuduyla kapandı.

Roy, onu ensesinden tutarak kendine çekti, iştahla dudaklarına kapandı. Bir süre birbirlerini okşadılar sonra Roy içine girince Melodie hazla inledi. Uzun bir süre hareket etmeden durdular, öpüşmenin ve birbirlerine kenetli olmanın hazzına vardılar. Melodie doğruldu ve gömleği çıkarıp fırlattı. Roy, onun göğüslerini avuçladı. Melodie kendini arkaya atarak hafif bir ritimle onun üstüne oturup kalkmaya başladı. Öyle güzeldi ki uzun süre zevkini çıkardılar.

Önce Roy "Patlamak üzereyim," dedi ve elini aşağı kaydırıp, Melodie'nin kadınlığını tahrik etmeye devam etti.

O müthiş zevkle kıvranan Melodie hareketlerini hızlandırdı. Birlikte zevkin doruklarına tırmandılar ve boşaldılar. Roy, onu aniden döndürüp altına aldı, vücutları haz dalgalarıyla sarsılırken soluksuz kalana kadar öpüştüler.

Sonra da iç hesaplaşmaya sıra geldi. Melodie bu kadar büyük bir zevkten sonra nasıl gidebileceğini bilmiyordu. Roy prezervatifi çıkarırken saati sordu. Sanki yetişmesi gereken bir tren vardı. Ne komikti! İyi bir uyku çektikten sonra salim kafayla düşünebileceğini sanmıştı ama şimdi kafası daha çok karışıktı.

"İki." Roy uzandı, onun elini tutup ağzına götürdü, parmak uçlarını öptü. "Fransa'ya gidince vücut saatlerimiz karmakarışık olacak."

"İyi denemeydi." Melodie, onun özgüvenini takdir ederek gülümsedi. "Ama ben henüz Paris'e gitmeye hazır değilim. Külleri transfer etmenin bir sürü prosedürü var. Haftalardır bürokrasi savaşı veriyorum."

Roy parmaklarını birbirine kenetledi. "Ben birilerini ararım."

"Kimleri? Bu hiç de kolay değil."

Roy umursamazca homurdandı. "Ben hem Fransa'da hem de Amerika'da onaylı devlet tedarikçisiyim. Bağlantılarım var."

"Bir telefona hayır demem. Bu işi hızlandıracak her şey muazzam bir iyilik olur ama Roy—"

Roy ciddi bir sesle "Dinle," dedi. "Annem öldüğünde onun için bir şey yapma şansım olmadı. Bir tören olduysa bile davet edilmedim. Bunu yapmak istiyorum."

Melodie şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Neden? Ne oldu?"

Roy sırtüstü yattı, elini çekip, kolunu başının altına destek yaptı. Melodie bir an onun cevap vermeyeceğini sandı. Yüz ifadesinden bir şey okumak mümkün değildi. Sessizlik uzadıkça Melodie, onun özeline tecavüz etmiş gibi hissetti.

"Bunu konuşmak istemiyorsan—"

"İstemiyorum ama konuşmalıyım. Eğer kalmanı istiyorsam kim olduğumu bilmelisin. Annem öldüğünde dokuz yaşındaydım. Zaten birkaç yıldır çocuk bakım evindeydim. O..." Roy kontrolünü sağlamak ister gibi yüzünü buruşturdu. "Bana bakmak için son çare olarak fahişeliğe başvurmuştu. Ne yazık ki beni de bu yüzden kaybetti. Ben okula gidene kadar o işi yapacaktı. Ne yaptığını anladığımdan değil ama ben okula başlayınca gerçek bir işe gireceğini, her şeyin güzel olacağını söylediğini hatırlıyorum. Daha sonra anladım ama..."

Melodie yaşadığı şokla yüreğinin soğuk bir el tarafından sıkıldığını sandı.

"Sonra beni ondan aldılar ve o da bir işe girmiş ama çalışma şartları çok kötü olan bir işmiş. Sonra işyerinde yangın çıkmış. Sanırım bana gösterebilecekleri bir beden yoktu ama zaten olay olduğu zaman bana söylemediler. Haftalar geçti. Her gün ona telefon edebilir miyim diye soruyordum ve aralarında mırıldandıklarını duyuyordum. Sonunda onun cennette olduğunu söylediler. Cennetin, aslında fakirleri ve kimsesizleri yığın hâlinde isimsiz mezarlara gömdükleri Hart Adası olduğunu anlamam yıllar sürdü. Tören için para da yoktu."

"Ah, Roy, çok üzgünüm." Melodie bir elini onun bağrına koydu.

Roy, onun elini tuttu, yutkunduktan sonra sözlerini tamamladı. "Onunla her konuştuğumda, ne zaman gelip beni alacağını sorardım. O berbat işe benim için girdi."

Melodie bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama uygun kelimeleri bulamadı. İçi yanıyordu. Onun üzerine uzandı, yüzünü boyun çukuruna gömdü ve bildiği tek yolla onu rahatlatmaya çalıştı.

Melodie şefkatle üzerine kapanınca Roy gerildi. Eski acısını bu kadar taze ve dayanılmaz hissederek boğulacak gibi oldu. Onu itmek, kollarından kurtulmak isterken birkaç saniye içinde kokusu beyninin en ilkel kısmına nüfuz etti. Onunla özdeşleştirdiği her şey, yumuşaklık, bağışlayıcılık ve haz, onu karanlık duygularının derin kuyusuna çekilmekten kurtardı.

Roy kollarını ona doladı, çıplak vücudunu kendi çıplaklığına bastırdı. Uzun süre öylece yattılar. Çok garipti. Bir yandan onun içine girip, fiziksel tatmine ulaşarak her şeyi unutmak istiyor, öte yandan ise öylece kalmak hoşuna gidiyordu. Öylece durgun, sakin ve tam bir uyum içinde.

Belki uyuklamışlardı çünkü Roy telefonunun titreşimiyle sıçradı. Yaklaşık yirmi dört saattir ortalarda olmadığını düşünerek doğruldu. Melodie'nin iş telefonunu görünce "Beni arıyormuşsun gibi görünüyor," dedi. "Sadler?"

"Yine ben, yardımcısı, Bay Killian. Acaba Melodie sizinle mi?"

"Evet." Roy, Melodie'ye baktı.

Adam sabırlı bir ses tonuyla "Onunla konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır. Bu numarayı da sil. Bir daha sesini duymak istemiyorum."

"Bir dakika! Bizi aramasını söyler misiniz? Bir dosyayı bulamıyoruz ve—"

"Hayır." Roy'un sesi sertleşti. "Sadler'e hatırlat, ona daha nazik davranmadığına pişman olacak. Ona söyle, en büyük kurumsal sponsorlarını da arayacağım. Eminim, Melodie bana o listeyi verecektir."

Sadler'in yardımcısı aceleyle "Onu geri almaya hazırız," dedi.

"Bunu ona söylemeyeceğim. Ve bu yüzden onun hayatını güçleştirmeye cüret ederseniz ne kadar kindar olabileceğimi görürsünüz. Yeterince açık mı?"

Kısa bir suskunluktan sonra adam "Bunu Trenton'a ileteceğim," dedi.

Roy "Zahmet etme," dedikten sonra hepsini kapsayan galiz bir küfür savurdu ve telefonu kapattı.

Melodie çenesini dikti. "İşime geri dönmemi teklif ettiklerini duydum."

"Ve bir yorum yapmadın."

Melodie içini çekerek dizlerini büktü, kollarıyla sarıldı. "Annem için bana yardım etmeyi gerçekten istiyor musun? Yani, bunun *sana* yardımı olacak mı?"

Onun yufka yüreği karşısında Roy bakışlarını yere indirdi. Hâlâ özclini açtığı için kendine kızgındı ve sanki çekici kendi parmağına vurmuş gibi hissediyordu. O güne kadar hiç kimseyle paylaşmadığı, çok özel detayları ona anlatmıştı. Hele kendisine bu şekilde bakarken, içi iyice acıyordu.

Melodie'nin annesi için bir çeşit anma töreni yapmanın ona bir yardımı olacak mıydı? Hayır. Yıllar yılı gidermek istediği iç çalkantısını galeyana getirecekti. Melodie'yi yanında tutmak için bu süreçten geçmeye razı mıydı?

Garipti ama cevabı evetti.

Roy "Dur da şu telefon görüşmesini yapayım," dedi.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

ÜÇ GÜN SONRA Roy, Melodie'yi özel uçağıyla Paris'e götürdü. Küllerin ırmaklara ve nehirlere serpilmesinin yasak olduğunu öğrenmilerdi. Ama semt mezarlığında özel bir anma bahçesi buldular ve orada birkaç saat geçirip, Patience'ı yaşarken elde edemediği huzura kavuşturdular.

Mezarlığın kapılarından çıkıp limuzine bindiklerinde Melodie uzanıp Roy'un elini tuttu ve "Teşekkür ederim," dedi. Perişandı, gözleri ağlamaktan şişmiş, cayır cayır yanıyordu ve boğazı tıkanıyordu ama yıllardan beri ilk defa müsterih hissediyordu. Belki de ilk kez üzerindeki baskıyı tam olarak anlıyordu. "Bunu ona verene kadar huzur bulamazdım. Şimdi onu hiçbir şey incitemez. Bu da benim için çok önemli. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Eğer Melodie düzenlediği küçük tören esnasında Roy'un ne kadar bocaladığını görmeseydi, onun bu uzak, buz gibi ifadesinden alınırdı. Kendisi için *duygusal olarak ulaşılmaz* dediğini hatırladı. Kesinlikle kartlarını kapalı tutuyordu ama kayıtsız değildi. Törenden sonra, annesine son kez veda etmesi için ikisi yalnız bırakıldığında Melodie'yi kollarıyla sıkıca sarmıştı ve o anda kendi annesine de gecikmiş bir veda ettiğine Melodie emindi.

Tabii ki bunu ona sormayacaktı.

Aksine ona doğru dönüp başka bir şey sordu. "Kız arkadaşlarının ihtiyaçlarını karşıladığını söylerken hiç böyle bir şey yapacağın aklına gelir miydi?"

Şaşıran Roy bir kahkaha attı. "Hayır," derken gülmeye devam etti.

"Bir ayrıcalık yaptığına sevindim," diye şakalaşan Melodie uzanıp onu yanağından öptü.

Roy, onu kendine çekti, dudaklarına kısa ve tatlı bir öpücük kondurdu.

Melodie arkasına yaslanıp "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu. Gece uçuşu

yapmışlar, Virginia saatiyle sabah altıda Paris'e varmışlar ve öğle töreni için dosdoğru mezarlığa gitmişlerdi. Yorgun muydu ya da aç mıydı, emin değildi.

Roy rahat bir tavırla "Ne yapmak istersin?" diye sordu.

"Emin değilim." Uçak indiğinde hava pusluydu ama şimdi pırıl pırıldı. Melodie yağmurun yıkadığı kaldırımları, tomurcuklanmış ağaçları, lâleleri, kafeleri ve gülen çiftleri seyretti. "Şehri biraz gezebilir miyiz?"

"Elbette," diyen Roy, şoförle konuştu. Birkaç dakika sonra da araba durdu.

Sonraki iki saat boyunca çiçek tarhlarının, minik kafelerin arasında amaçsızca dolaştılar. Melodie bir ara zeytin yeşili, siperliğinin üzerinde çiçekli bir bant olan, kasket tarzı bir şapkanın fiyatına bakmak için durdu. Roy da şapkayı onun başına koydu ve satıcı kadına kredi kartını uzattı.

Melodie "Sadece düşünüyordum," derken etiketi çıkartılmış şapkayı aynada inceledi.

"Sana yakıştı."

Melodie ihtiyatla "Peki, teşekkürler," dedi. Ondan hediye kabul etmek riskliydi. Zaten şimdiden uçuş için ona borçlanmıştı. Roy ise önlerindeki hafta içinde bazı işleri olduğunu söyleyerek bunu bir hafta sonu gezisinden öteye götürmeye niyetli gibiydi.

Roy'un evinde kalacaklarından, ödenecek bir otel faturası olmayacağından Melodie kabullenmişti. Kaldıkları sürece ona yemek pişirmek niyetiyle malzeme aldırmak istemişti ama Roy "Rezervasyon yaptırdım," demişti. "Yorgun olduğumuz için erken gideriz. Şimdi kulübe doğru gidiyoruz. Sadece bir blok ötede. Üstümüzü değişmemiz gerek. Seni yan tarafa bırakıp, ben erkek mağazasına geçeceğim."

'*Yan taraf*' dediği, bir satıcı kadının "Mösyö Killian," diye ismiyle karşıladığı şık bir butikti. Hatta bir tanesi yanağından öptü ve Fransızca tatlı bir şeyler söyleyerek Melodie'nin tüylerini diken diken etti. Roy nereye gideceklerini söyleyince, kadınlar üzerinde fiyat etiketleri olmayan siyah kokteyl elbiseleri çıkarmaya başladılar.

Melodie itiraz etmeye hazırlanarak "Roy—" dedi.

"Acele etme. İşim bitince gelirim ve seni beklerken şurada bir içki alırım," diyerek Roy ilerdeki lüks salonu gösterdi. "Nasıl olduğunu bilirim."

Melodie "Çünkü bunu daha önce de yaptın, değil mi?" diye tahmin yürüttü.

Roy, onun ses tonundaki imayı algıladı. Kendi sesi soğuklaştı. "Yaptım. Ama bu özel caz kulübüne hiç gitmemiştim. Blues söyleyen kadın şarkıcıları var. Annenin Fransız blues şarkıları dinlediğini söylemiştin. Beğeneceğini düşündüm."

Bu da ne kadar düşünceli olduğunu gösteriyordu ama...

"Seninle hiç dışarı çıkmadık, Melodie. Güzel bir gece olsun istiyorum."

Melodie, '*Virginia'da yemek ve sinema da mükemmel bir çıkma olurdu.*' diye

itiraz edecekti ama Roy dönüp uzaklaştı. Başka bir gece de ona yemek pişirirdi, Roy da elinde şarap ve çiçeklerle gelirdi...

Butik sahibi "Matmazel?" diye üsteleyince Melodie o ana döndü.

Sonunda, akşamüstü yürüyüşlerinden sonra, Melodie ikram edilen şampanyayı ve taze sıkılmış portakal suyunu yudumlarken oturabildiğine şükretti. Bir yandan önüne getirilen elbiseleri inceliyor diğer yandan yanı başına konan tabaktan kaz ciğerli ve havyarlı kanepeleri atıştırıyordu.

Sunulan elbiseler dar kesimli, modern, geniş göğüs dekolteli ve çok şıktılar. Ama Melodie'nin gözleri daha sade, volanlı bir model arıyordu. Sonunda aradığını bulmuş gibi gözleri parladı. Elbisenin beden kısmı ipek organzedendi ve önü düz kesimliydi. İnce askılı ve sırt dekolteliydi. Kısa ve dar eteğinin üzerine kadına dişilik katan hareketli, şeffaf bir volan yerleştirilmişti. Belinde boncuk işlemeli geniş bir bant vardı.

Satıcı kadın bacaklarının çok güzel olduğuna dair övgüler yağdırarak ona bir çift sade siyah ayakkabı uzattı. Ayakkabının tek özelliği uzun ve incecik topuklarıydı. Kadınlardan biri yedi-sekiz kilo verirse Paris'te model olarak iş bulabileceğini söyledi.

Melodie "Kilo mu?" diye tekrarladı. "Pounddan daha büyüktü, değil mi?" *On beş pounda yakın ha? Gerçekten mi*?

Çalışanlar çok naziktiler. Belki de öyle davranmaları için Roy onlara para ödüyordu. Ama yine de Melodie şımartılmış hissetti ve giderek gevşedi. Bu arada saçları tarandı, mavi gözlerini belirginleştiren bir makyaj yapıldı.

Roy'un yanına giderken Melodie'nin heyecanı son raddeye vardı. Gençlik yıllarında, cömert bir harçlık aldığı dönemde bile görünüşüne bu kadar önem vermemişti. Anton, onu hep boşa çaba harcayacağına inandırmıştı. Delikanlıları asla etkileyemeyeceğini düşünerek kabuğuna çekilmişti. Hele bir erkeği etkilemeyi hiç bu kadar çok istememişti.

Roy bir kolunu kanepenin arkalığına rahatça atmış, diğer eliyle telefonunu karıştırıyordu. Yanındaki sehpada bir viski bardağı duruyordu. Yeni beyaz gömleği kaslı bağrına sıkıca oturmuştu. Yakaları yukarı kalkıktı, saçları profesyonelce taranmıştı. Uçak inmeden hemen önce tıraş olduğundan hafif kirli sakalı ona uçarı bir hava veriyordu. Bir bacağını diğer dizinin üzerine koyarak oturmuş, siyah pantolonu sert baldırlarını sarmalamıştı. Baklava desenli çoraplar ve pırıl pırıl cilalı siyah ayakkabılar giymişti.

Öylesine yakışıklıydı ki Melodie durakladı, soluğunu tuttu.

Sonra Roy başını kaldırıp baktı. Sadece gözleri hareket etti, Melodie'nin serbest bırakılmış, iri dalgalı saçlarını, parlak pembe rujlu dudaklarını ve her zaman boynunda olan incilerini süzdü. Bakışları omuzlarında, göğüslerinde, bacaklarında dolaşırken Melodie'nin tüm vücudu tatlı bir hazla ürperdi.

Roy boğuk bir sesle "Dön arkanı," dedi.

Melodie yutkunarak yavaşça döndü, onun ilgisini üzerinde topladığını bilerek tüm duyuları canlandı. Tekrar dönüp, onunla yüz yüze geldiğinde Roy'un ayağa kalktığını ve ona doğru ilerlediğini gördü. *Soluk al, ahmak, soluk al!*

Roy "Çok güzelsin," diye mırıldanarak dudaklarını onun alnına bastırdı. Ellerini çıplak kollarına koyup, hafifçe okşadı. Yeni giysilerinin kolalı kokusu ve parfümü Melodie'nin burun deliklerine doldu.

Melodie "Güzel hissediyorum," dedi. Sadece kıyafeti ve makyajı yüzünden değildi. Roy'un ona günün her anında verdiği tepkidendi. Saçı başı yapılı ve makyajlı da olsa, darmadağınık ve sabahlıkla da olsa iltifatlar yağdırıyordu. Ama o gün söylediklerini gerçek kabul edebilirdi. "Öyleyim. Teşekkürler."

"Bundan nasıl şüphe edebilirsin?" diyen Roy hafifçe surat astı.

Melodie o anın güzelliğini bozmak istemiyordu ama özgüvenini ne kadar yükselttiğini de Roy'un bilmesini istiyordu.

"Nasıl yetiştirildiğimi zaten biliyorsun. Anton, Babamın tekrar evlenmesini asla hazmedemedi ve onun üvey de olsa kardeşi olmamı umursamadı. Ne giysem, ne söylesem beni küçümserdi. Bunu atlatmam çok uzun süre aldı. Ama senin fikrine onunkinden çok daha fazla saygım olduğuna göre, güzel *olmalıyım*."

Melodie'yi dinlerken Roy'un ifadesi durgunlaştı sonra onun yanağını nazikçe okşadı. "Bir gün bu düzeltilecek, Melodie. Müsterih ol, bunların hepsini yazdım bir kenara ve suçları cezasız kalmayacak."

"Sakın! Onların seviyesine düş demedim ki!"

"Biliyorum ve düşmeyeceğim. Ama ben, senin kadar bağışlayıcı değilim. Sözlerime mim koy, doğru zaman gelince yaptıklarının faturasını alacaklar. Ama şimdi, onların yüzünden gecemizi berbat etmeyelim." Roy, onu kendine çekti.

Melodie'nin elleri onun beline gitti, sıkıca sarıldı. O sıkı adamın gücünü ve sıcaklığını hissetti. Ona yaslanmaya alışabilirdi. Hem de çok kolayca.

Roy "Gitmeye hazır mısın?" diye sorarken nefesi hafifçe viski kokuyordu.

Melodie tek ayağını kaldırıp, ince topuğunu gösterdi. "Bunlarla ne kadar yürüyebilirim, bilmiyorum."

"Araba dışarda."

Butik sahibi Melodie'nin eşyalarını bir çantayla şoföre teslim ederken Roy da onun arabaya binmesine yardım etti.

Birkaç dakika sonra da arabadan indiler, sadece mumlarla ve gömme mavi ışıklarla aydınlatılmış gece kulübüne girdiler. Bembeyaz örtüler serilmiş küçük masaların etrafında rahat koltuklar vardı. Cam eşyalar ışıldıyordu ve servis yapanlar smokin giymişlerdi. Mekân doluydu ama onlar biraz daha yüksek bir platformun üzerine yerleştirilmiş masaya yönlendirildiler. Böylece hem biraz mahremiyetleri olacak hem de sahneyi mükemmel bir açıdan göreceklerdi.

Yemekler ardı ardına servis edildi ve hepsi çok lezzetliydi. Sahnedeki şantözün nostaljik müziği Melodie'nin gözlerinin önüne annesinin Paris'te genç bir modelken kısa süre mutlu olduğu hâlini getirdi.

Roy kolunu onun koltuğunun arkasına atmış, saçlarıyla oynuyordu. Melodie ise elini onun sert baldırına koymuştu ve bunun bir rüya olup olmadığını merak ediyordu. Dans bile ettiler ama bu daha çok sonraki saatlerin açılışı gibiydi. Diğer çiftler gibi, birbirlerine yapışıp yavaşça sallandılar, müziği birbirlerini tahrik etmek için bahane olarak kullandılar.

Melodie başını arkaya atarak ona baktı. Konuşacak hâli kalmamıştı.

Roy açgözlü bir ifadeyle "Ben de hazırım," dedi ve ona sıkıca sarılarak ne kadar sertleştiğini gösterdi. "Arabayı çağırayım."

Melodie artık anlamaya çalışmaktan vazgeçmişti. New York ile Paris arasında yalnız kalabildikleri her an sevişiyorlardı. Arzularının bu kadar sürekli olması onu şok ediyordu ama direnmekten vazgeçmişti. Sadece Roy'un evine giden mesafenin kısa olduğuna şükrediyordu.

Yüksek bir bina beklerken bir sanat galerisinin önünde durunca Melodie şaşırdı. Galeriden dışarı parlak bir ışık yayılıyor, şık insanlar içerde dolanıyordu.

Kaldırıma ayak bastıklarında Melodie "İçeri mi giriyoruz?" diye sordu.

"Dairem yukarı katta." Roy galeri girişine bitişik çelik bir kapıya yaklaştı, dar bir paneli kaydırarak açtı ve içeri baktı.

Kapı metalik bir ses çıkartarak açıldı. İçerde paltolar ve ayakkabılar için küçük bir dolap vardı. Merdivenle açık plân bekâr dairesine çıkılıyordu. Aşağıdaki kalabalığın sesi duyulmuyordu ve gizli bir aydınlatma sistemi vardı.

Melodie tuğla örülmüş duvarları, yüksek tavanı, şık beyaz mobilyaları, rengârenk yastıkları ve koltuk şallarını fark etti. Üzerinde bakır servis malzemeleri asılı olan bir tezgâh, mutfağı ve çelik mutfak cihazlarını dairenin geri kalanından ayırıyordu. Asma bir merdivenle tavan arasındaki yatak odasına çıkılıyordu. Yatağın üzeri rengârenk yastıklar ve şık bir örtü ile kaplıydı. Çatı katının altında kitaplık ve çok güzel bir antika masa vardı.

Melodie kararlı bir ifadeyle "Bu senin dairen değil," dedi.

"Neden öyle söyledin? Kapı gözbebeğimin görüntüsüyle açıldı. Bir de yardımcı kadınınkini tanır. Haftada bir gelir. Aklıma gelmişken, aç gözünü."

Roy elinde cep telefonuyla yaklaştı, cihazı onun kocaman açılmış gözlerinden birine tuttu.

Roy fotoğrafı çekerken Melodie "Burası senin aşk yuvan," diye mırıldandı.

Roy hemen cevap vermedi, telefonun ekranına tuşladı sonra cebine koydu. "Okuyucuyu nasıl açtığımı gördün. Gayet basit. Flaş filân yok. Sadece panele bakacaksın ve kapı açılacak."

Melodie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kadınları buraya getirdiğini itiraf etmeyeceksin, değil mi?"

Roy "Paris'te bir ofisim var," dedi. "Kalacak yeri de var. Çok kullanışlı. Eğer sıkı çalışmak için buradaysam, genellikle orada kalırım."

"Ama eğer bir kız arkadaşın varsa, onu buraya getirirsin."

"Burada benimle kalan tek kadın olmamaktan rahatsızsan, otele gidebiliriz." Roy hiçbir duygu emaresi göstermemişti, tamamen gerçekçi davranıyordu.

"Beni kız arkadaşın olmaya yönlendirmenden rahatsız oluyorum," diyen Melodie aceleyle ekledi. "Bunlar çok güzel," diyerek üzerindeki şık elbiseyi ve lüks daireyi işaret etti. "Ama beni kendine mâl etmene izin veremem, Roy. Yapamam—"

"Bu mu yani? Melodie," diyerek Roy nazikçe onun sözünü kesti. Yaklaştı ve ellerini avuçlarına aldı. "Karşılaştığımız ilk gün, birini tanımanın tek yolu onunla vakit geçirmektir demiştin. Seninle vakit geçirmek istiyorum."

"Ben de seni daha iyi tanımak isterim ama—"

"Virginia'da oturup, bütün gün iş bulmak için dışardayken seni bekleyemem. Dinle, kimseye bel bağlamak istememeni anlıyorum. Ben yetimhane çocuğuyum. Her zaman misafir, her zaman engeldim. O duygudan nefret ederdim. Şimdi artık ödeyebilen ve ödetebilen bir insanım. Bana izin vermeni istiyorum."

Roy, onun bütün savlarını çürütmeyi çok iyi biliyordu.

Melodie zayıfça "Yine de bana yanlış geliyor," diye mırıldandı.

"Benden faydalanmıyorsun. Bu benim kararım. Gerçekten Virginia'ya dönmek istiyor musun?" derken Roy hile yaparak onu kendine sıkıca çekti. Melodie her bakımdan Roy'la sarmalanmıştı: sıcak gücü, dosdoğru beynine nüfuz eden hayvani kokusu. Dudakları alnında, yanağında, boynunda gezinirken içinde alevlenen şiddetli arzu...

Melodie "Hayır," derken başını arkaya attı, boyun çukurundaki hassas noktayı dişlemesine izin verirken dizlerinin bağı çözüldü. "Ama adil oynamıyorsun."

"Ve eğer kalırsan, sen istediğin sürece adil oynamayacağım," derken Roy, onun kulak memesini dişledi. "Bundan hoşlandın mı?"

Melodie'nin tüm vücudu şiddetli bir ihtiyaçla ürperdi. "Evet," diye itiraf etti.

"Burası mı? Yoksa başka bir yer mi?"

O anda Melodie neredeyse ondan nefret ediyordu. Keşke başka yere gitmekte ısrar edecek gücü olsaydı. Roy'un hemen geri çekileceğinden ve sabredeceğinden emindi. Ama o gücü kendinde bulamadı. "Burası," diye inlerken dudaklarıyla onun dudaklarını aradı.

Roy "İyi," diye homurdandı. "Çünkü bekleyemem."

Yatak odasına gidecek kadar sabredemediler, oracıktaki Türk halısının üstüne çöktüler.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

PARİS'TEKİ hafta fırsat buldukları her an sevişmekle ve şehrin eski bölümünü gezmekle geçti. Roy'un zamanı olduğunda vitrin gezdiler ve Roy, Melodie'nin ufacık bir ilgi gösterdiği her şeyi satın aldı. Öyle cömertti ki, katıldıkları her yemek, kokteyl parti ya da Seine nehrindeki tekne gezisi için ona yeni bir kıyafet alıyordu. Dışarıdayken bir şey almadıysa eve çiçeklerle geliyordu. O sabah da çok şık, yeni bir cep telefonu hediye etti.

"Roy, bunu alamam."

Melodie, Roy'un kendinden çok şey vermediği için onu bu şekilde şımartarak telâfi ettiği hissine kapılmaya başlamıştı. Hayal edebileceği en ilgili âşıktı ancak konu gerçekten kişisel bir şeye geldiğinde lâfı ustalıkla çeviriyordu.

"Bunu kullanmakla bana iyilik edeceksin. Bu bir prototip. Denenmesi gerekiyor." İstediği her şeyi nasıl kayıt edeceğini gösterdi. "Yirmi dört saat içinde yeni güncellemeleri bildirmezlerse bana söyle. Takip edeceğim. Bak, GPS alıcısı da var. Bu şekilde nerde olduğunu izleyebilir ve yanına gelebilirim."

Melodie neşeyle güldü. "Ya da arayıp sorabilirsin. Koruyucu kapağı yok mu? Kırmak istemem."

"Kırılmaz ve su geçirmez. Aksi olursa bana hesap verirler." Roy heyecanla telefonun diğer özelliklerini anlattı. "Eğer kaybedersen bir metreye kadar izleyebiliriz ama kaybetmemeye çalış yoksa tepem atabilir. Satmak istediğin takdirde çeyrek milyon avrodan aşağısını kabul edersen çok kırılırım."

Melodie "Roy!" diye haykırdı. "Bu kadar pahalı bir telefonla dolaşamam! Hem böyle bir telefonu kim satın alabilir ki? Bunu iyice düşündün mü?"

"Üvey ağabeyin bu telefon için o parayı rahatlıkla öderdi," derken Roy dudak büktü. "Pazara girince, diğer akıllı telefonlarla rekabet etmek için birkaç yüz dolara satılacak. Ama şu anda teknolojisi çok yeni ve kullanım bakımından inanılmaz güvenli. Rakiplerim bunu incelemek için neler verirlerdi."

Melodie telefonu bağrına bastırarak hayretle sordu. "Ve sen de bana güveniyorsun." Gözyaşlarını zapt etmeye çalıştı. "Yani nasıl tanıştığımızı düşününce."

Roy samimi bir tavırla "Sana güveniyorum, Melodie," dedi.

Melodie'nin içinin yağları eridi. Ona güvenmesi verebileceği tüm hediyelerden daha değerliydi. Böylece verdiği destekle ilgili son direnci de çatırdadı. Onunla kalmayı ve bu ilişkinin nereye gideceğini görmeyi çaresizce istiyordu.

O akşamüstü, Melodie ilk kez Roy'un verdiği kredi kartını bir iç çamaşırı mağazasında kullandı. O alışverişi daha çok Roy için yapmıştı ve aynı gece üzerine giyerek gösterdiğinde de çok beğendi.

O kadar güzel uyuşuyorlardı ki Melodie seksi çamaşırlarıyla onun üzerine yayılmışken Roy "Salı günü Almanya'da olmam gerek," deyince Melodie başını kaldırdı ve sordu.

"Kredi kartıyla bir valiz almamın mahsuru var mı? Öyle çok kıyafet aldın ki benim valizime sığmayacaklar."

"Limitinin ne olduğunu sana söyledim. İstediğin ne varsa alabilirsin." Roy, onun bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "Ama dönüşümüz için burada birkaç parça bir şey bırak."

Melodie şaşkınlıkla sordu. "Ne zaman döneriz?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen yaz sonundan önce olmaz. Gelecek ay İtalya'da bazı toplantılarım var ve sonra yatımda biraz zaman geçirebiliriz diye düşündüm. Ama sonuçta tekrar buraya döneceğiz."

Yaz sonu. O sözler Melodie'nin midesinde heyecan veren, komik kelebekler uçuşmasına neden oldu. Belki bir gelecekleri olurdu.

Roy mükemmel bir durumdaydı. Yıllardır çıktığı kadınları düşündüğünde Melodie ile her bakımdan yakaladığı uyumu ancak birkaçında bulabilmişti. Onunla seks ise bir erkeğin hak edebileceğinden çok güzeldi. Bazen eğlenceli, bazen erotik ama her zaman son derece tatminkârdı. Profesyonel olarak, daha iyi bir partner bulamazdı. Hem safir gibi parlayarak girdiği mekânı aydınlatıyor hem de sınırlarını çok iyi koruyordu. Çok genel konular dışında hiç kimseyle özel hayatlarını paylaşmıyordu.

Yalnız olduklarında da cazip, eğlenceli bir arkadaştı ama yine de "Baban hakkında bir şey biliyor musun?" veya "Yetimhaneler nasıl yerlerdi?" veya "Orada güvende miydin?" gibi sorularına cevap almadığında saygıyla geri çekilmesini de biliyordu.

Hayır, babası hakkında bir şey bilmiyordu. Hayır, her zaman güvende değildi. İyiler de vardı, kötüler de ama en önemlisi hiçbiri kalıcı değildi. Fransa'daki evi almasının nedeni bir statü sembolü olması yanında kendisi için doğru dü-

rüst bir yuva yaratma ihtiyacıydı. Her zaman geri dönebileceği bir ev. Neden Fransa'da? İklimini seviyordu.

Bunları neden ona söyleyemediğini ise bilmiyordu. Herhâlde, çok uzun süre önce kendini özelini gizlemeye programladığı içindi.

Ve Melodie durumu kabullenmiş görünüyordu, o yüzden de Roy değişmeye gerek duymuyordu.

Ta ki Melodie yeni telefonunda oluşan bir sorun için Roy'dan yardım isteyene kadar. İşte o zaman Melodie'nin hem Virginia'da iş aradığını hem de sonraki hafta için tek yönlü uçuş detaylarına baktığını öğrendi.

Sanki birdenbire kanı çekilmişti. Donmuş gibi telefonun ekranına bakarken beyni bu tepkisini algılamıyordu. Hatta birkaç uzun dakika soluk aldığından bile emin değildi. Tek düşünebildiği: *o gidemezdi.*

Melodie'ye olan duygularını hafife almaya çalışsa da kendisi için ne kadar anlamı olduğunu anlayan Roy derinden sarsıldı. Roma'daki çatı katı dairesinin havuz kenarında uzanmış, tabletiyle oyalanan Melodie'nin yanına giderken bacakları titriyordu.

Roy telefonu sehpanın üzerine bıraktı, Melodie'nin yanındaki şezlonga oturdu ve bildiği şekilde gerçekle yüzleşti. "Gitmeyi mi düşünüyorsun?"

Masmavi gözleri şaşkınlıkla parlayarak Melodie ona baktı. "Göz atma geçmişine mi baktın?"

"Yaşadığın arama motoru sorunu için gerekti. Casusluk yapmaya çalışmıyordum." Roy tüm duygularını mühürlü bir kasaya kilitlemiş, ruhunun en derin yerine gömmüştü. Bu yüzden açık vermedi. "İşçi bulma kurumu karşıma çıktı."

Melodie yarı utangaç, yarı sitemkâr bir ifadeyle "Boş gezmeye alışık değilim, Roy," dedi. "Hiçbir şey yapmamak beni çıldırtıyor. Tamam, Berlin'e bayıldım, Roma'nın da muhteşem bir tarihi var... Ama aslında tatildeymişim gibi de değil. Sen çalışıyorsun. Belki uzaktan yapabileceğim bir iş bulabilirim diye düşündüm."

Tamam, bunu anlayabilirdi. "O hâlde uçuş aramak niye?"

"Ah, o bir arkadaş içindi. Avrupa'yı dolaşıyormuş ve eğer dönüş uçağını değiştirebilirse birkaç günlüğüne burada bize katılabilir diye düşünmüştük."

Roy'un rahatlaması öyle büyüktü ki neredeyse şezlongdan düşecekti ama tepkilerini gizlemekte çok ustaydı. "O hâlde gitmeyi plânlamıyorsun."

"Hayır." Melodie bakışlarını onun gözlerine dikti, belki de düşüncelerinin bir kısmını anladı. Çekinerek "Gitmemi istemediğin sürece," diye ekledi.

Onun bakışlarındaki kararsızlığı, emin olma ihtiyacını sezen Roy "İstemiyorum," dedi. Kendi içindeki ikilemi de hissetti. Sanki aralarındaki bir anlaşmazlığı çözmüşlerdi ama daha fazlasına ihtiyaç vardı. Yine de ayağa kalktı ve sadece "Yeni telefonun lansman partisini düzenlemeye ne dersin?" diye sordu. "Pazarlama bölümü zaman çizelgesi üzerinde çalışıyor ama olayı plânlamak

senin konun. Hoşuna gider miydi?"

"Yapmamı istersen, tabii ki."

"O hâlde onlara hemen bilgi veriyorum." Roy uzaklaşırken aralarındaki mesafeyi kapamak için daha fazla adım atması gerektiğini biliyordu ama muhtemel bir ayrılık düşüncesiyle yüz yüze gelmekle yeterince altüst olmuştu. Birlikte kalmaya devam edeceklerini öğrenince yaşadığı duygu patlamasını belli etmemek için mutlak bir sükûnet içinde işe odaklanmaktan başka çaresi yoktu.

O gece yatağa girinceye kadar Melodie bütün gün yüzüstü bırakılmış gibi hissetti. Uzun süre evli olan çiftler gibi dişlerini fırçaladılar, soyundular, yatak örtülerini açıp yatağa girdiler ve iyi geceler öpücüğü için birbirlerine sokuldular. O öpücükler genellikle sevişmeye dönüşürdü ama o gece nedense bunun ötesine uzandı. Roy çok sert ve aceleciydi, hatta Melodie hazır olmadan hızla içine girerek canını acıttı.

Roy homurdanarak özür diledi ve o noktadan sonra toparladı, onu tekrar tekrar zevkin doruklarına çıkardı. Öpücükleri, dokunuşları ve kokusuyla âdetâ vücuduna mührünü bastı. Melodie yaşadığı coşku ve tatminle ağlayacaktı.

Daha sonra, birbirlerine sımsıkı sarılmış yatarlarken Melodie yanağını onun bağrına sürttü. "Ne düşündüğünü ve hissettiğini bana söyleyebilmeni isterdim."

Uzun bir sessizlikten sonra Roy sadece "Biliyorum,"dedi.

Melodie, Roy'un içinde neler olup bittiğini bir şekilde söylediğini düşündü ama ya her şeyi yanlış anlıyorsa?

İki gün sonra Roy'un yatına geçtiler, Sardinya adasına doğru hareket ettiler. Maksatları Sardinya ve Korsika adalarını gezmek sonra da Cannes yakınlarındaki evine gitmekti. En azından Roy şimdi teknedeki ofisinde çalışıyor, sık sık ara vererek Melodie'yi yanına davet ediyordu. Duygusal olmasa da fiziksel olarak çok daha yakındılar.

Melodie kendi kendine zamana ihtiyaçları olduğunu söylüyordu. Eğer Roy hakkında şüpheleri varsa, sözleri beklemektense hareketlerine bakmalıydı. Hayatı bundan daha yolunda gidemezdi.

Bir akşam yemekten sonra "Telefonun kamera özelliklerini geliştirmenin bir yolu var mı?" diye sorarken Melodie kendini çocuk gibi şımarık hissetti. Aslında kamera yeterince iyiydi. Ama çocukluğunda keyif aldığı hobisi canlanmıştı ve o zamana kadar çektiği fotoğrafları göstermek için telefonu Roy'a uzattı. "Bütün telefonlarınkinden daha iyi, biliyorum. Ama denemek istediğim bir şeyler var ki—ne oldu?"

"Hiç. Bu kareler çok güzel. Kamera önünde çok doğal olduğunu düşünürdüm

ama arkasındaki yeteneği fark etmemişim."

"Hiç de değil. Sadece oyalanıyorum."

Ertesi gün tekneye en son teknolojiye sahip dijital bir fotoğraf makinesi ve bir düzine mercekle diğer parçaları getirildi.

Melodie artık onu azarlamaya bile zahmet etmedi. Çok sevinmişti.

Mutluydu. Hiç olmadığı kadar mutluydu. Bu yüzden de her şeyin ne kadar belirsiz olduğunu görmezden geliyor, suları bulandırmak istemiyordu.

İşte bu nedenle, birkaç gün sonra babası arayınca neredeyse yeni makinesini güverteye düşürecekti. Yüksek teknoloji seçeneklerinden birini çalıştırmaya öyle dalmıştı ki telefonu çalınca bakmadan açtı. Roy'un yanına gelmeye üşendiğini ve ofisinden aradığını düşünmüştü.

Babası "Charmaine," deyince Melodie son anda makineyi bacaklarının arasına sıkıştırdı ve yakınındaki minderli sandalyeye çöktü. Bir anda midesi kasıldı. O isimden nefret ediyordu. Babaannesinin ismiydi ve korkunç bir kadındı. Annesine her çeşit eziyeti yaptığı gibi, torununa kendi isminin takılmasında da ısrar etmişti.

Melodie bayılacak gibi olurken "Ne?" dedi. "Bu numarayı nerden buldun?"

"Ne fark eder? Buradaki önemli parça, yeni bir sevgilin olması."

Melodie'nin parmakları buz kesti. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Ah, emin ol ki bizi çok ilgilendiriyor. Avantajımıza çevireceğimiz bir şey."

"Nasıl?" derken Melodie boğulur gibi konuştu. "Ondan tekrar çalarak mı? Bana hiçbir şey yaptıramazsın!" Melodie sinir krizinin eşiğine gelmek üzereydi. "Bana hiçbir şey teklif edemezsin. Hiçbir şeyle tehdit edemezsin! Bu numarayı da sil. Bir daha sesini duymak istemiyorum," diye bağırdı. Kolunu arkaya attı, çok sevdiği telefonunu denize fırlatmaya hazırlandı.

Arkadan bir el kolunu tutunca Melodie'nin aklı başından gitti.

Roy. *Aman Tanrım*!

Melodie, onun ciddi yüz ifadesinden neler konuştuğunu tam duymasa bile kiminle konuştuğunu bildiğini anladı. Ona ihanet ettiğini sanacaktı ve her şey bitecek, aralarındaki her şey—

Roy telefonu onun kasılmış parmaklarından usulca aldı, hattı kapadı ve yüz yüze bakacak şekilde karşısında durdu.

Titremeye başlayan Melodie "Onu ben aramadım," diye kekeledi. "Numaramı nasıl bulduğunu bile bilmiyorum." Roy'un inanmayacağını düşünerek gözleri doldu. Yerinen kıpırdayamıyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ne yapacağımı bilemedim—"

Roy kararlı bir sesle "Melodie," dedi. "Sen doğru olanı yaptın." Telefonu bir kenara bıraktı, önünde diz çöktü, kucağındaki makineyi zapt etmeye çalışan titreyen ellerini tuttu. "Prototip telefonumu neredeyse denize fırlatman hariç. Ama onu bulmak için sinyalleri izlemek de komik bir deneyim olurdu."

Melodie gözyaşlarını tutmaya çalışarak "Şaka yapma," dedi, buz gibi elleriyle onun ellerine sarıldı. "Belki de postalarımı alıp, çiçeklerimi sulayan komşum vermiştir." Roy'un onu güverteden denize atmayacağını anlayınca beyni çalışmaya başlamıştı. "Onunla akrabalığım olduğunu bilmiyordu. Komşuma ulaştıysa numaramı almayı da başarmıştır. Roy, çok üzgünüm. Başımıza belâ olmasını asla istemem."

"Olmayacak," derken Roy öylesine emin görünüyordu ki Melodie gözyaşlarını daha fazla tutamadı.

Melodie acı acı güldü. "Naif bir adam olmadığını biliyorum ama onun aramıza girmek için çirkin şeyler yapabileceğinin farkında olduğuna eminim. Bunu nasıl öngöremedim?"

"Melodie." Roy, onun yüzünü avuçladı, gözyaşlarını başparmaklarıyla sildi. "Numarayı değiştirteceğim. Bir daha seni arayamayacak. Seni üzdüğünü görmekten hoşlanmıyorum."

Melodie "Denemeye devam edecek!" diye üsteledi.

"Bırak denesin. Onu yanına yaklaştırmayacağım. İnan bana."

"Onu nasıl durdurabilirsin?" Melodie üstesinden geldiğini sandığı çaresizlikle yine sarmalandığını fark etti. Sanki o kara şövalye yine gölgelerin arasından çıkacak ve onu cehennemin kızgın ateşine fırlatacakmış gibi hissediyordu. "Özellikle seninle birlikte olmamın onu nasıl çıldırtacağını nasıl göremedim?" Huzur bulması için Roy'dan ayrılması gerekirdi.

Roy uzun süre onu sessizce süzdü, önce kaşları çatıldı sonra gizemli bir gülüşle dudakları aralandı. "Yeni arkadaşımız Nic Marcussen'i çağıracağım."

"Ne için? Hayır. Lütfen yapma! Zaten benim ahmak olduğumu düşünüyor!" Yeni makinesiyle çekim yaptığının ikinci günü, dans eden yunusları görüntülerken ünlü medya patronunu da ailesiyle birlikte yatlarının ön tarafında vakit geçirirken görüntülemişti. Çocukları konusunda son derece koruyucu olan Nic birkaç dakika içinde Roy'un yatına yanaşmış, Melodie'nin hafıza kartını zorla almış ve en iyi fotoğraflarını ele geçirmişti.

Roy hiç memnun olmamıştı ama dünyanın en güçlü adamlarından biriyle kötü bir başlangıç yaptığından değil, Melodie çok üzüldüğü içindi. Daha sonra barış yapılmış, içkiler içilmiş ve aynı koyda demirlemişlerdi. Nic'in eşi çok tatlı bir kadındı ama Melodie hâlâ onların özelini ihlâl ettiği için üzgündü. Bu da ona iyi bir ders olmuştu. Deklanşöre basmadan önce izin almalıydı.

"Senden aldığı fotoğrafların parasını ödemedi."

"Ben istemedim ki!" Nic fotoğrafların haber değerini ödemek isteyince Melodie çok utanmış, tüm fotoğraflarını silmek istemişti. "Hem çok paraydı. Ben sadece bir amatörüm."

Roy kibirli bir bakış fırlattı. "Senin amatör fotoğrafların birçok profesyonelden daha iyi, bunu biliyorsun. Ve ödemeyi kabul etseydin, sen de profesyonel

olacaktın. Gel benimle."

Melodie ayaklarını sürüyerek onun peşinden gitti, Roy'un tabletinden Nic'i görüntülü aramasını izledi. "Melodie'ye bir iyilik yapacaksın. Babasının Garner Gautier olduğunun farkında mıydın? Bahsini duydun mu?"

Nic ihtiyatla "Zaman zaman," dedi.

"Anlaşılan ne tip bir adam olduğunu biliyorsun. Melodie çocukluğu hakkında bir anı yazısı yazmak istiyor. Bir hayli mahrem ve skandal içerikli."

Melodie başını iki yana sallayarak "Hayır, istemiyorum!" diye bağırdı.

Nic "Bu anı yazısının yayım haklarını bana mı öneriyorsun?" diye sordu.

Roy "Aynen öyle," dedi. İki erkek, Melodie'nin itirazlarını duymazdan gelerek konuşmaya devam ettiler.

Melodie "Roy, hayır!" diye üsteledi. "Ailemin kirli çamaşırlarını kullanmak istemem. Ne annemin anısının ne de benim adımın lekelenmesini isterim."

Nic "Gautier'i arayıp, olayları bir de onun yönünden yazmamı ister mi diye sorabilirim," diye fikir yürüttü.

"Nereye varmak istediğimi görüyorsun. Doğru yeri aradığımı biliyordum."

Melodie aynı fikirde değildi. "İkiniz de kesin. Ben bütün bunların ortaya dökülmesini gerçekten istemiyorum. Paparazziler, bütün medya dünyası..."

Roy, ona güven verircesine kolunu sıktı. "Asla dökülmeyecek, Melodie."

Nic "Gautier senin avansını bana ödemek isteyecek, ben de yazıyı yazılmadan yok edeceğim," diye açıkladı. "Bunun bedeli ne olmalı?"

"Üç milyondan bir kuruş aşağı olmaz. Hatta beş daha iyi."

Roy'un elinden kurtulan Melodie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Buna şantaj derler."

Roy ise "Sadece bir mesaj," dedi. "Ödemek zorunda değil ama bir daha yanına yaklaşırsa sonucunun ne olacağını anlayacak. Eğer öderse, annenin yattığı kliniğe yapabileceğin yardımları bir düşün."

"Yine de rüşvet sayılır," diyen Melodie bu acayip fikre ısınmaya başlamıştı.

"Ve Nic de fotoğraflarını zorbalıkla aldığına göre..."

Nic "Günahımın bedelini ödememe izin ver," diye ekledi.

Konuyu Nic'e bıraktılar ve Melodie tüm akşamüzerini başı dönerek geçirdi. O gecenin geç saatlerinde, Melodie garip bir çekim ve şehvet dalgasına kapıldı. Sanki Roy'a doyamıyordu. Roy, ona hassasiyetle yaklaştı, sakinleştirmeye çalışarak fısıldadı. "Tamam, Melodie, her şey yolunda."

Melodie pek de emin değildi. Kısacık bir an, onu kaybedeceğini sanarak dehşete kapılmış, yalnız bir gelecek gözünün önünde canlanınca içi yanmıştı.

Ama onu kaybetmemişti. Akdeniz'deki bir hafta, ikiye, sonra da üçe uzamıştı. Roy her gün çalışmış, Melodie de fotoğraf çekmekle, amatör forumlara katılmakla oyalanmıştı. En iyi fotoğraflarını paylaşmak için bir blog başlatmayı düşünüyordu.

Uzun yılların cefasından sonra Melodie inanılmaz rahat günler geçiriyordu. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor, bazen rahatsız oluyordu. Fazla çaba sarf etmediğini ya da görevlerini yapmadığını düşünüyordu. Gerçek bir çift olduklarını düşünerek güven duyacağına, bir şeyler onları ayıracak diye giderek daha fazla endişe duyuyordu.

Sahildeki eve yaklaşırlarken güvertede duran Melodie bir yandan fotoğraf çekerken diğer yandan '*Roy duygularını daha çok belli etse belki ona daha fazla güvenirim,*' diye düşündü. Ama haftalardır birbirlerine bu kadar yakın olmalarına rağmen, Roy'u ilk günden daha iyi tanımıyordu.

Roy yaklaşırken "Demin Ingrid'le konuştum, yarınki düğünde partnerim olacağını söyledim," dedi.

Son dakikada haber verilen şeyler... Melodie makineyi indirdi. "Ne dedi?"

Roy umursamazca omuz silkti. Bütün cevabı buydu. Hiç şaşırmayan Melodie içini çekerek fotoğraf makinesini tekrar kaldırdı. "Sanırım, önceden bir açıklama yapmadan yanında belirmediğim için minnettar olmam gerekiyor."

"Şu ana kadar birlikteliğimiz onu ilgilendirmiyordu."

"Gerçekten, söylemek için bunca zaman beklemenin tek nedeni bu muydu?"

"Ne demek istiyorsun?"

Melodie makinenin çekim seçeneklerini değiştirir gibi yaptı. "Hâlâ birlikte olacağımıza emin olmadığın için bugüne kadar beklediğini düşünmekten kendimi alamıyorum."

"Ve şimdi de bunun için kavga mı çıkartıyorsun?"

Melodie "Hayır," diye mırıldandı.

"Ben, kendime özgü bir adamım, Melodie. Bunu biliyorsun."

Bu kez Melodie çok daha derin ve sabırsız bir iç çekti. "Farkındayım, evet. Seninle konuşmanın neden bu kadar zor olduğunu bilmek isterdim ama sormaya cesaretim yok."

Sessizlik.

Pişmanlıkla sarmalanan Melodie zorlukla soluk aldı. İçtenlikle "Özür dilerim," dedi ama yine de sesinin tonunu değiştirememişti. "Gerçekten kavga çıkarmak istemiyorum. Sadece..." *Güvensiz hissediyordu.* Ama söyleyemedi.

Roy, onun sözünü tamamladı. "Keyfini kaçırdığım ilk kadın değilsin."

"Ah, güzel. Beni diğer *kadınlarınla* kıyasla. Bu her şeyi hafifletir." Melodie daha büyük bir kavgaya sebep olmamak için aniden konuyu değiştirdi. "Şuradaki beyaz şey nedir? Suların yaptığı bir olay mı? Girdap gibi filân?"

"Sualtı akıntısı," diyen Roy küpeşteye yaklaştı. Denize baktıktan sonra başını yatın iç kısmına çevirdi. Orada oyalanıp aralarını mı düzeltsin yoksa kaçsın mı karar vermiyor gibiydi.

Melodie hiçbir şey olmamış gibi davranmayı tercih etti. "Demek buraya ilk kez geldiğimde o yüzden dönmem çok zor oldu. Orada bir kaya vardı, şimdi

sular yükseldiğinden görünmüyor. Onun üstüne oturup soluklanmak zorunda kalmıştım. Yanımda fotoğraf makinesi olmadığına hayıflanmıştım ama—"

"Dur bir dakika! Sen neden bahsediyorsun? O akıntıda mı yüzdün? Ne zaman?" Roy âdetâ bir robota dönüşmüş, ardı ardına sorular soruyordu ve yemyeşil gözlerini dehşetle ona dikmişti.

"O gün. Buraya son gelişimde." Belki de o yüzden gergindi ve kavga çıkarmak istemişti. O eve tekrar gelmek ilişkilerinde hissettiği belirsizliği su yüzüne çıkarmıştı.

"Yüzmenin yasak olduğunu yazan levhalar vardı."

"Biliyorum ama terlemiştim, yorgundum ve ayaklarım acıyordu. Ayakkabı giymiyordum. Koyu yüzerek geçmek, etrafını dolanarak yürümekten daha kolay göründü, bu yüzden de—"

"Ben bir taksi yollamıştım, Melodie! Seni yoldan almalarını söylemiştim ve öyle olduğunu sanıyordum. Cidden, o girdabın içinden yüzdüğünü mü söylüyorsun?" derken Roy anafor yaparak dönen bembeyaz köpükleri gösterdi.

"Üstünden yüzdüm, içinden değil. O kadar da ahmak değilim."

"Ne farkı var?" Roy sesini yükseltti. "Orada her yıl bir sürü insan ölüyor. Yeterince güçlü olduğunu sanan ahmak turistler—Sen ne yaptığını sanıyordun?"

"Otele dönmek istiyordum." Melodie daha önce Roy'un sinirlendiğini görmüştü. Özellikle de *o* gün. Ama böyle değildi. Sadece tedirgin olmamıştı. O öfke dalgasının altında çaresizlik ve korku var gibiydi. Kontrolünü sağlamaya çalıştığını Melodie görebiliyordu ama öfkesi patlamıştı bir kere.

Roy "Ölebilirdin!" diye haykırdı. Peşinden gelen küfürler kesinlikle Melodie'ye yönelik değildi ama onu şaşırtacak kadar renkliydi. Melodie gözlerini kocaman açmış, güvertede hızla gidip gelen, kâh denize bakan, kâh ona öfkeli bakışlar fırlatan Roy'u izliyordu. Sanki onu kaldırıp denize atmaktan korkarcasına kolunu kaldırdı ve olanca gücüyle küpeşte demirine bir yumruk indirdi.

"Bir daha sakın böyle tedbirsiz bir hareket yapma! Beni duyuyor musun? Anneni kaybettiğin için ne kadar üzgün olsan da, bana ne kadar kızsan da hayatının hiç değeri yokmuş gibi davranma! Sen bundan daha akıllısın. Sen—" Roy başparmaklarını gözlerine bastırdı. "Dünyanın senin gibi insanlara daha çok ihtiyacı var. Sakın, tek kullanımlık bir şeymişsin gibi hareket etme!"

Roy ellerini küpeşteden çekti, döndü ve yatın içinde kayboldu.

Melodie boynundaki ağırlığın fotoğraf makinesi olduğunu fark etti. Kolları iki yanına düştü. Tanrıya şükür ki hep boynuna asıyordu yoksa çoktan denizin dibini boylamış olurdu.

Melodie zorlukla yutkundu. Roy'un hiç beklemediği şekilde duygusal tepki göstermesine çok şaşırmıştı. Şokundan kurtulması birkaç dakika sürdü, sonra toparlandı ve onu bulmaya gitti.

Roy ofisindeydi ve rahatsız edilmemek için kapısını kilitlemişti.

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

ROY kendini bir ahmak gibi hissetti. Bu da en sevmediği duyguydu. Orada anaç tavuklar gibi davranmanın ne gereği vardı?

Melodie haklıydı. Bir yanıyla, birlikteliklerinin düğüne kadar sürmeyeceğini, soğuk ve uzak kişiliğiyle onu kaçıracağını düşünmüştü.

Aksine, dünyasının öyle elzem bir parçası hâline gelmişti ki onsuz yaşayamayacağından korkuyordu. O gün espriyle karışık küçük uyarılarını yaparken Melodie'nin sesindeki kırgınlığı sezmişti. Belki diğer kadınları da bu şekilde kırmıştı ama o zaman yüreğinde böyle bir sızı hissetmemiş, onlara acı çektirdiği için kendinden bu kadar nefret etmemişti. Hayatı boyunca sadece bir dosya olduğunu, sanki mahremi olmak onun değil başka insanların hakkıymış gibi, kişisel bilgilerinin elden ele geçmesinin üzerinde böyle bir iz bıraktığını açıklamayı da düşünmemişti.

Belki dosyasındaki bilgiler gizliliğini koruyup, koruyucu evlerdeki diğer çocukların ağzına düşmeseydi, Roy daha kolay dayanabilirdi. Ama yetişkinler hep bir yerlerde dedikodu yaparlar, çocuklar da hep gizlice dinlerlerdi. Sonra da yargılamalar başlardı. İstismar edilmiş çocuklar kahraman olurken, onun gibi ailesi belirsiz ve kınanacak işler yapmış olanlar ise değersizleştirilirdi.

Garipti ama Melodie'nin aynı yargıları yapmayacağını zaten biliyordu. Ama onu rahatlatmaya kalkışması bile Roy için daha büyük ızdıraptı.

Bu yüzden de orada durup, kendini kapattığı çemberden çıkmanın yollarını ararken Melodie aniden konuyu değiştirmiş, o talihsiz gün evinden ayrılınca nasıl gittiğini anlatmıştı. Öfkeli, yorgun ve duygusal olarak stresteyken öyle sorumsuzca bir şey yapmıştı ki düşündükçe hâlâ tüyleri diken diken oluyordu.

Her yaz, yerel haberlerde o dip akıntısına kapılıp ölen birkaç turistten bahsedilirdi. Suların alçalmış olması Melodie'yi muhtemel bir ölümden kurtarmıştı.

Roy yatın motorlarının durduğunu fark etti. Evinin önündeki iskeleye yanaşmışlardı. Daha fazla saklanamazdı. *Kahretsin!* Ona nasıl bağırdığını tüm mürettebat duymuş olmalıydı ve hepsi ona bakacaktı.

Aslında üzgün de değildi. Melodie ciddi bir tehlikeye rağmen pervasız davranmıştı ama Roy sesini yükselttiği için kendine de kızıyordu. Öyle hassas bir kadındı ki düşüncelerini ve duygularını okumak çok kolaydı.

Ama duygularına kapıldığı için Roy kendine öfkeliydi. Melodie'nin onda neden bu kadar güçlü duygular uyandırdığını çözmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Tüm yapabildiği onları kontrol etmek ve gizlemekti.

Roy küfürler ederek yüzünü sıvazladı ve kapının kilidini açtı.

Onu terk etmek için Melodie'nin eşyalarını topladığını görseydi hiç şaşırmazdı ama Melodie, onun kamarasındaydı. Yatağın üzerine bazı eşyalarını yığmıştı ve fotoğraf makinesiyle meşguldü. Başını eğdiğinden saçları bir tarafa düşmüştü. Dudaklarını büzmüş, bir takım ayarlar yapmaya odaklanmıştı.

Fotoğraf makinesini hediye ettiğinden beri onu kaç kez böyle bulduğunu Roy hatırlamıyordu. Melodie makineye bayılıyordu ve Roy da bundan müthiş bir sevinç ve coşku duyuyordu. Fotoğrafları mükemmeldi ama yine de hep ayarları kurcalıyor, çektiklerini inceliyor ve geliştirmeye çalışıyordu. Roy da kendi işinde aynısını yapardı ve Melodie'nin yapması da hoşuna gidiyordu.

Melodie, ona hiç bakmadan "Beni burada isteyip istemediğinden emin olamadığın için bir türlü Ingrid'e söyleyemediğini düşünerek endişelendim," diye mırıldandı. Aralarındaki radarın iki taraflı çalıştığını anlatmak istiyordu. Roy ne zaman yanına gizlice yaklaşmak istese, henüz dokunma mesafesinde değilken, Melodie gülümseyerek onu karşılardı.

Bugün gülümsemiyordu. Hatta ona bakmıyordu.

"Bu evde ilk kez birlikte olduğumuzda sana nasıl davrandığımı bildiğim için burada olmayı isteyip istemeyeceğini tahmin edemiyordum." Roy bunu kendine bile itiraf edememişken dile getirmesi zor olmuştu. Ona hatırlatmak istememişti. Hak verebilir ve gidebilirdi.

Sonra da Melodie'nin duymaya ihtiyacı olan sözleri söyledi.

"Ve buraya senin ve Ingrid'in dışında hiçbir kadını davet etmedim. Daha önce buraya geldiğin için belki böyle düşünmem saçmaydı ama seni evime getirmekle doğru yaptığımdan emin olmak istedim."

Sonunda başını kaldıran Melodie'nin mavi gözlerinde hem hayret hem de kırgınlık vardı. Onu öyle bir süzdü ki Roy her ne arıyorsa bulacak diye korkarak bakışlarını kaçırdı. Melodie fotoğraf makinesini yatağa bıraktı, sakin bir tavırla ona yaklaştı. Bir eliyle yanağını tuttu, ayak parmaklarının uçlarında yükseldi, dudaklarını onun ağzının kenarına bastırdı.

"Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim," derken soluğu sıcacıktı.

Melodie'nin kokusu burun deliklerini doldurduğu anda Roy'un kolları **far-**

kında olmadan kalktı, onun beline dolandı.

Kelimeler, ah o kelimeler! Roy dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri mantıklı bir sıraya koyamıyordu. Hangisinin güvenli, hangisinin kırıcı olacağını çözemiyordu. Sadece onun omuzunun üstünden yerdeki halıya bakıyor, Melodie'nin kokusunu içine çekiyor, yanağını yanağına bastırıyordu.

Kapının dışında bir yerlerde adamlardan birinin valizlerden bahsettiğini duydular. Ayak sesleri yaklaşırken Melodie ve Roy birbirlerinden ayrıldılar.

Bir saat sonra, eşyalar eve taşınmış, çalışanların kimi tekneye dönmüş gibi araziye dağılmıştı ve ikisi evde yalnız kalmışlardı. Roy, Melodie'yi büyük yatak odasında yakaladı. Giyinme odasına geçmiş, ertesi gün düğünde giymeyi plânladığı elbiseyi asıyordu.

Roy, onu kendine döndürdü, nazikçe öptü. Onu istiyordu. Onunla sevişmeye ihtiyacı vardı. İlk seferki gibi şehvet ve tutkuyla değil, içinden taşan şefkatle sevişmeliydi. Minnet ve derin hayranlık gibi yumuşak duygularla öylesine sarmalanmıştı ki içindekileri ona akıtmak, ona ne kadar değer verdiğini bir şekilde göstermek istiyordu.

Öylesine yoğun seviştiler ki sonrasında sadece sessizce yattılar. Nemli vücutları birbirine yapışmıştı ve tek bir varlık olmak için sanki aralarında incecik, kırılgan bir duvar kalmıştı. Roy o anın büyüklüğüyle tedirgin olması gerekirken garip bir şekilde sakindi. İncecik perdeler hafif rüzgârda uçuşurken, dalgaların sesi ninni gibi duyulurken uykuya daldılar.

Ertesi sabah, Ingrid eve girdiği anda Melodie'ye iğneli bir bakış fırlattı. Beş dakikada bir gelen insanlarla hareketli bir gün başlamıştı. Melodie'nin yerine tutulan düğün organizatörü çift yeterince iyiydi ancak o kadar çok soru sordular ki Melodie organizasyonu kendi düzenliyormuş gibi hissetti.

Roy'u zorla işin içine sokmaktansa Melodie sessizce ve kendiliğinden işin başına geçti. Eğer o, Roy'a bir konuda fikrini sorarsa Roy konuya ciddiyetle eğilirdi. Ama başkaları sorarsa adamları bakışlarıyla kaçırabilirdi.

Böylece Melodie dikkatleri kendi üzerine çekti—hatta gelinin hazırlandığı konuk odasına bile girdi ve Ingrid'le baş başa kalmayı göze aldı.

İçi fırçalar, makyaj malzemeleri ve bigudilerle dolu küçük bir valizi açarken Ingrid "Nasıl oldu?" diye soruverdi.

Melodie anlamazdan gelmedi, gülümsedi. "Bir yanlış anlama vardı. Çözdük."

Ingrid başını iki yana sallayarak "Ah, Melodie," dedi. "Sen de tıpkı ona benzemişsin. Gerçekten ayrıntıya girmeyecek misin?"

Melodie "Belki başka bir zaman," diye yalan söyledi. "Bugün yapacak daha

iyi şeylerin olduğuna eminim. Salon ve oturma odası konuklarla dolmuş. Ben gidip son bir kez duruma bakayım. Aşağıda görüşürüz."

Her şey gayet güzel gitti. Ingrid merdivenin tepesinde belirdiğinde herkes onu hayranlıkla seyretti. Havuzda zambaklar yüzüyordu. Ingrid'in geçeceği yerlere kırmızı yolluklar serilmişti. Ingrid, Melodie'nin yanından geçerken daha sonra ifadesini almaya kararlı olduğunu gösterircesine göz kırptı. Sonra çiçeklerle süslü bir kemerin altında Huxley ile buluştu. Evlilik yeminleri ve derin bağları Melodie'nin gözlerini yaşlarla doldurdu.

Hem sevinç hem de hüzünden ağlıyordu. Onlar gibi, bir erkeğe ebediyen adanmak hayaliydi. Ama bunun olabileceğine inanmıyordu. Roy, onu umursuyordu. Dip akıntısı olan bölgede yüzdüğü için o kadar sinirlenmesi bunu iyice belli etmişti. Ama Ingrid ve Huxley'in paylaştığı gibi bir şey hissetmiyordu. İlişkileri ömür boyu sürecek bir aşkın ürünü değildi.

Melodie oyalanmak için geri plân fotoğraflar çekmeye başladı. Erkeksi ve samimi bir sesin "Hey, güzellik," dediğini duyunca şaşırdı.

Gülerek başını kaldırınca Roy'un telefonuyla yüz yüze geldi. Fotoğrafını çektikten sonra Roy kolunu indirdi.

"Gerçekten beni mi çektin?"

"Çektim. Ama sakın sen de çekme. *Onu bırak, gel ve benimle dans et.*"

"Böyle nazik sorunca," diye şakalaşan Melodie burnunu kırıştırdı ama bir poz alamadığı için de surat astı. Roy smokin giymişti ve çok yakışıklıydı.

Ama onunla dans etmeye de bayılıyordu. Boyları birbirine uygundu ve Roy çok güzel yönlendiriyordu. Melodie "Doğuştan bir yetenek *mi* yoksa ders mi aldın?" diye soruverdi.

Roy bir an durakladı ama sonra cevap verdi. "Resmi davetlere katılmaya başlayınca ders almak iyi bir yatırım gibi göründü."

Melodie, onun ilk kez şahsi bir soruya tereddütsüz cevap verdiğini düşündü. Belki de gelişme gösteriyorlardı.

"Bu davette eğleniyor musun? İlk konuştuğumuzda düğünlere karşıydın?"

Roy "Hayır," diye öyle çabuk cevap verdi ki Melodie, ona hayretle baktı.

İçinde acı bir hayal kırıklığı hissetti. Demek ki düğünleri hâlâ vakit kaybı olarak görüyordu.

Roy "Keşke herkes gitse de sen de bana kalsan," diye devam etti. "Gerçekten harika görünüyorsun. Mavinin bu tonu kesinlikle senin rengin ve o ayakkabılar da bizimle yatağa geliyor."

Melodie güldü. O sıkıntılı ses tonunun düğünden kaynaklanmadığını öğrenmek de yaptığı yorum da çok hoşuna gitmişti.

"Düğünlerden bu kadar nefret ediyorsan nasıl oldu da dört yüz kişiyi evine davet edebildin?"

Roy cevap vermeyince Melodie o tatlı iletişimleri koptuğu için üzüldü. Hep

böylc oluyordu ve bu da ümitsizliğe düşmesine yarıyordu.

Roy çok hafif bir sesle "Sana söylemeye utanıyorum," dedi.

Melodie ne kadar şaşırdığını belli etmemek için bocalayarak "Neden?" diye fısıldadı. "Yaptığın çok güzel bir şey."

"Ingrid'in hatırı için olsaydı, öyleydi. Ama ben, insanların—onun türünden olanların—beni eşitleri olarak görmesini istedim. Ama şimdi buradalar ve onlarla konuşmaya bile yeltenmiyorum. Seninle dans etmeyi tercih ederim."

Politikayla uğraşan bir aileden geldiği için Melodie statülerin önemini bilirdi. Ama Roy'un sesinde başka bir şey daha sezmişti. Alçak gönüllülük.

Melodie içtenlikle "Sen, onların eşitisin," dedi.

"Annemin nasıl biri olduğunu sana anlattım."

"Çocuğu için fedakârlık yapan bir anne. Güven bana. Skandallar veya trajediler sadece senin patentinde değil. Bence, hayatını başkalarının sabıka sicillerini araştırarak kazanan bir adamın daha rezil olduğunu daima hatırla."

Roy, onun hakkını teslim etmek zorundaydı. Ne zaman cesaretini toplayıp, şahsi sıkıntılarını paylaşsa, Melodie dik durması için her türlü nedeni olduğunu ona hatırlatmayı başarıyordu.

Daha sonra konuklar arasında dolaştılar, gelin ve damadın aileleriyle sohbet ettiler. Melodie ışıl ışıldı ve herkesin gözünü kamaştırıyordu. Hatta havuza nasıl düştüğünü anlatınca Roy da kahkahayla güldü. Ama konuklardan biri, onu Roy'un attığına, böylece hayat öpücüğü verme fırsatı yarattığına dair şaka yapınca onlardan izin istedi ve Melodie'yi bara doğru yönlendirdi.

Melodie "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Senin suçun değil. Herif sarhoş." Roy hakaret edilmiş hissederek aslında çocukluk ediyordu ama hiç kimsenin kadınlara kaba davrandığını düşünmesini istemezdi. O tip şeyler için yumruklarını çalıştırdığı dönemler de geçmişti. Ama onları dinlemek zorunda da değildi.

Dürüst olması gerekirse, günün bütünü Roy için bir deney vazifesi görmüş, durmadan Melodie'ye karşı duygularını ve niyetini incelemişti. Aslında, Huxley'in Ingrid'e bakışlarını görmüş ve Melodie'ye karşı hissetmeye başladıklarının pek de farklı olmadığını anlamıştı. Melodie, onun için çok değerli, güzel ve büyüleyiciydi. Ama bunu ne ona söyleyebiliyor, ne de başkalarının görmesine izin veriyordu.

Melodie, onun koluna dokundu. "Birkaç fotoğraf çekeceğim," diye mırıldandı ve uzaklaştı.

Roy başıyla onayladı. Onu geri çağırabileceğinin farkındaydı. Belki de Melodie bunu istiyordu ama yine de gitmesine izin vermişti. Duygularını belli edebilen bir adam değildi. Hatta onları nasıl ifade edeceğini de bilmiyordu.

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

MELODIE artık anlamıştı. Roy'dan sıkılmamıştı ama bir kadın bu kadar belirsizliği kaldıramazdı. Anda yaşamasını, elde ettiğinle yetinmesini, her günün tadını çıkarmasını kendine telkin edip durmuştu. Hem Roy'un özelliklerine sahip olup hem de açık kalpli, kendini adamaya istekli, çocuk için yanıp tutuşan bir erkek bulabileceğini hiç sanmıyordu. Birlikte olduğu adam hayal edebileceği en mükemmel erkekti.

Ama bu ilişkinin ne kadar süreceğini bilmemek onu kaygılandırıyordu. Hep bitecekmiş gibi bekleyerek darbeyi yumuşatabileceğini sanıyordu.

Aslında ondan ayrılmak istemiyordu. Onu sevmişti.

Onu seviyordu. Ona âşıktı. Hem de çok.

Hareketlerine bakarak yargılayacak olursa, Roy, onu çok fazla umursuyordu. Bu yüzden de bir iş teklifi alınca Melodie iki arada bir derede kaldı.

Başka koşullarda olsa teklif e-postasını aldığında sevinçten havalara uçardı ama bu, Roy'dan birkaç gün ayrılmak demekti. Bu da ilişkilerini test etmek için bir fırsat olabilirdi. Öte yandan, kaderlerinde ayrılmak varsa Melodie şimdiden geri çekilme pozisyonuna alışmış olacaktı.

Melodie konu hakkında birkaç gün suskun kaldı ama öyle bir an geldi ki ya karar verecek, ya da o fırsatı kaçıracaktı.

Mecburen, bayıldığı güneşli odada kahvaltı ederlerken konuyu açtı.

"İtalyan bir çift. Aslında kadın Kanada'lı. Marcussen'lerin arkadaşları ve çektiğim aile fotoğraflarını görmüşler. Como Gölü kenarındaki evlerine gidip, çocuklarıyla birlikte doğal fotoğraflarını çekmemi istiyorlar. Gelecek hafta olacak," derken Melodie ne kadar asabi olduğunu gizlemeye çalıştı.

Roy tabletini kenara bıraktı, sandalyesinde arkaya yaslandı. Her sabah olduğu gibi sadece pijama pantolonunu giymişti, üst kısmı çıplaktı ve çok erkeksi

görünüyordu. Melodie ise Roy'un Paris'ten aldığı ipek sabahlığı giymişti. Sabah meltemi limon ağaçlarının kokusunu getiriyordu. Bir süre dalgaların yumuşak mırıltısından başka ses duyulmadı.

"Benim New York'ta olmam gerek." Sesinin tonu bile değişmemişti. Bilgi alış verişi dışında gerçek bir tepki yoktu.

"Biliyorum. Bu yüzden anlatıyorum. Ben hayır demeye devam ettim ama onlar da her seferinde daha fazla para teklif ettiler. Uçak paramı ödeyecekler, alandan karşılayacaklar. Çok kararlılar ama ya gelecek hafta olmalı ya da hiç."

"Yapmak istiyor musun?"

Kafası gerçekten karışık olan Melodie omuz silkti. Roy istediği kadar kız arkadaşı olduğunu söylesin, Melodie, onun metresi olduğunu biliyordu. Ona maddi manevi destek olması cennet gibi bir şey olsa da, Melodie kendine yeterli ve bağımsız olabilmek için yıllarını harcamıştı. Hemen bir işe ihtiyacı olmayabilirdi ama bir işi olsun istiyordu ve fotoğrafçılık hayal ettiği kariyerdi.

Melodie "Çok iyi bir fırsat," diyebildi. "Fotoğraflarım için para alırsam profesyonel olabileceğimi söylemiştin. Ve bu çift de yeterince iyi olduğumu düşünüyor. Sanırım, bir yanım bunu denemek istiyor."

Roy'un yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. Sadece her hareketini izleyen yeşil gözleri parladı. Bu da Melodie'ye anında güvensiz hissettirdi. Yoksa kendini mi kandırıyordu? Aslında o kadar iyi değil miydi?

Gitmekten bahsettiği için Roy rahatsız olmuş muydu? Her an emrine amade olamayacağına?

Roy "Bu senin için bir kariyere dönüşebilir," dedi.

"Evet, ben de öyle düşünüyordum." Melodie sabahlığının kuşağını bağlayıp çözen ellerine baktı. Hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Roy bu işin onu—*onları*—nasıl etkileyeceğiyle ilgilenmemişti bile. "Hemen hayallere kapılıyor değilim. İhaleleri takip edeceğimi ve çok seyahat edeceğimi biliyorum."

Melodie, Roy'a kaçamak bir bakış fırlattı. Hâlâ bir tepki yoktu. Buz gibi bir elin kalbini yavaşça sıkmaya başladığını hissetti.

"Bu de hep istediğim bir şeydi. Seyahat etmek." Orada Roy'un '*Biz zaten seyahat ediyoruz*,' demesini beklerdi ama demedi. "Kendi işini yapmak kolay değil, biliyorum," diye devam etti. "Nereye vergi ödenir, çalışma vizesi almak gerekir mi bile bilmiyorum, ama..."

Roy "Denemezsen pişman olursun," diye özetledi. Sakin ve dikkatliydi ama kendi açısından hiçbir tepki göstermiyordu. Kararı ona bırakmıştı.

"Sanırım öyle, evet." Melodie de çok sakin konuştu ama kalbi giderek daha çok sıkışıyordu.

Roy başıyla onayladı. "O hâlde ne yapman gerekiyorsa yapmalısın. Kendini işe verirsen çok başarılı olacağına güveniyorum. Seni engellemeyeceğim."

Roy'un sözleri giyotinin bıçağı gibi Melodie'yi paramparça etti. Bu anın ge-

leceğini biliyordu ama yaşadığı şok sarsıcıydı. Her şey bitmişti. Roy'un savaşmasını isterdi ama o aksine gitmesini kolaylaştırıyordu. Melodie başını salladı. Âdetâ omuzları çökmüştü. "Gidip onlara kararımı bildireyim."

Melodie ayağa kalktığında bacaklarını hissetmiyordu. Aslında tüm vücudu uyuşmuştu. Havanın sıcağına rağmen ürperiyordu. Parmakları buz gibiydi. Yavaşça uzaklaşırken kokusu masada kaldı.

Ruh ve bedenin birbirinden ayrılması öylesine acılıydı ki Melodie tepki bile veremedi. Ağlayamadı.

O gece seviştiklerinde Melodie hazla sarsıldı ama sonrasında konuşamadı. Geleceğinin boşluğuyla yüzleşemiyordu ama boşluk onun tek seçeneğiydi.

Eğer bir şansları olduğunu bilseydi o işi reddeder ve onunla kalırdı ama Roy, onun gibi değildi. Kadınların eşliğini seviyor, sekse bayılıyor, bir dereceye kadar umursuyordu ama sevmiyordu, âşık değildi.

Ve eğer annesinin duygusal ve finansal bağımlığının özgüvenini nasıl yerle bir ettiğini gözleriyle görmemiş olsaydı, Melodie belki tek taraflı aşka razı olurdu. Ama bunu kendine yapamazdı.

Böylece Melodie, Roy birkaç gün sonra New York'a uçana kadar gözyaşlarını tuttu. Sonra da İtalya'ya gitti. Yakında görüşecekmiş gibi davrandılar ama Melodie bunun sonun başlangıcı olduğunu biliyordu. En iyisi aşk defterini kapamaktı.

Melodie tam İtalya'daki işini bitirip, onu refere ettiği için Marcussen'lere teşekkür mesajı yazarken Nic'in üç kardeşinden de iş teklifi aldı. Hiç tereddüt etmeden önerilerini kabul etti. O haftanın sonunda kendini Atina'da buldu. Ertesi hafta Paris'te, ay sonuna doğru da New York'taydı.

O zamana kadar Roy, New York'tan ayrılmış, bir tedarikçisinin Çin'deki fabrikasına gitmişti. Tablet üzerinden görüntülü konuşmaları giderek mesajlara ve e-postalara dönüşmüş ve seyrekleşmişti. Melodie, Roy'un onu bir şekilde takip edeceğini ya da bir yerlerde buluşmaya davet edeceğini düşünmüş—ummuştu. Ama programı yoğundu ve Roy da geri dönmesi için bir çaba harcamıyordu.

Görünen o ki, geçici ayrılıkları kendiliğinden doğal sona dönüşmüştü. Melodie bir uzvu kesilmiş gibi hissediyordu. Özlemle yanıyor, kavruluyor, acı çekiyordu. Yine de şansı vardı ki çok meşguldü, ancak gece yarısı işi bitiyor, yalnız uykusuna dalmadan önce tekrar onunla olduğunu hayal ediyordu.

En azından kendine düzgün bir hayat sağlayabilmişti. Adı yayıldıkça arayanlar da çoğaldı. Sonunda New York'daki bir stüdyo ona ulaştı. Çok saygın bir şirketti, baskı olanakları ve fotoğrafçıları için hazır bir sürü işi vardı. Hiç bek-

lemediği bir anda, Melodie'nin hep yaşamak istediği o şehirde bir dairesi olmuştu. Düğün organizasyon işi için yaptığı bütün hazırlıklar şimdi fotoğrafçılıkta işine yarıyordu. Yani kısa sürede kendi kendini desteklemişti.

Tabii ki Roy'un sayesindeydi. Bunu birkaç hafta sonra, stüdyo sahiplerinden biri ona nasıl ulaştığını söyleyince fark etti. Devren kiraladığı bir artı bir daireyi de aynı şekilde çok kolay bulmuştu ama bunun için Roy'la tartışmamayı tercih etti. Belki de düzgün bir kariyer edinmesi için onu yüreklendiriyordu. Ona yardım etmesine izin verdi. Bu iki taraflı bir iyilikti.

Ama aldığı her soluk, geçen her dakikayla birlikte onu daha çok özlüyordu.

Roy şaşkındı, donmuştu. Melodie'nin onu terk ettiğini algılaması iki haftasını almıştı. Bir sabah vücuduna dolanmış ipeksi kollarla uyanırken, sonraki gün bombardımandan sağ çıkmış, savaş sonrası bunalımı yaşayan biri gibi ortalıkta dolanıyordu ve etrafındaki boşluğa akıl sır erdiremiyordu.

Durmadan Melodie'nin iş teklifi aldığını söylediği o güne gidiyordu. İçindeki her şeyin kurumaya başladığını hissetmişti. Her şeyi kaybettiğini görüyordu ve bunu nasıl durduracağını bilmiyordu. Yeniden dokuz yaşında olmak gibiydi, başına gelenleri değiştirmekte tamamıyla güçsüzdü.

Tabii ki Melodie'nin istediği işi almasının önünde duramazdı. Zaten onu iki kez işinden etmişti. Ve fotoğraf çekmeyi çok seviyordu. Onu bırakması fikriyle bile fiziken hasta olduğunu nasıl itiraf ederdi?

Sorunun düğüm noktası da buydu. Hayatından çıkıp gitmekle içinde açtığı yaranın ne kadar derine işlediğiyle bile yüzleşmeye cesareti yoktu. Kanama asla durmayacak gibiydi. Çok az uyuyor, o boş yatağa hiç girmek istemiyor, uyandığında da kalkmak için bir neden göremiyordu. Şirketi finansal haberlerin en tepesinde yer alıyordu. Gautier İşletmelerinin ise işi bitmişti. İflaslarını açıklamışlardı ve yönetimin başı yolsuzluk iddialarıyla dertteydi. Bu da umurunda bile değildi.

İş programı Roy'u tekrar New York'a sürükledi. Melodie'nin orada bir dairesi olduğunu biliyordu ama kendisi şehir dışındaydı. Sosyal medya hesaplarından gördüğü kadarıyla şu anda İspanya'daydı.

Ekranında yanan ışığa bakılırsa özel asistanı Colette odaya giriyordu. Her şeyden haberdar olduğu için onu beğeniyordu. Ingrid her zaman neşeli ve etkindi. Colette de aynı şekilde detaylara hâkim ve sevimliydi ama Roy için artık bunların bir önemi yoktu. Daha önce kendini hayatında duygular olmadan yaşayan bir kukla gibi hissediyorsa şimdi hayalet gibi hissediyordu. Güzel bir yemek ya da iyi bir müzik gibi basit duyumsal hazlarını bile yitirmişti.

En kötüsü de, derin duygularla o kadar uzun süre savaşmıştı ki onları bastırmakta uzman olmuştu. Ama şimdi hissettikleri çok daha büyüktü. Çok karan-

lık, ağır ve kuşatıcıydı. İçinde çöreklenmiş iğne gibi delici acıdan kaçış yoktu.

Cehennemdeydi!

Colette "Öğle yemeği," diyerek elindeki beyaz torbayı gösterdi. "Ismarladığın için teşekkürler. Herkes gerçekten çok memnun."

Roy omuz silkti. Ofiste morali ve iletişimi yükseltmek için Colette, Cuma öğle yemeği geleneğini başlatmıştı. Hep birlikte yiyerek kaynaşıyorlardı. Onlara katılması için Roy'u da davet etti ama Roy tek başına oturmayı yeğledi.

Hep tek başına olacaktı.

Melodie'ye kalmasını söylemeliydi.

Ama yapamamıştı. Ona vereceklerinden çok daha fazlasına lâyıkken olmazdı.

Colette çıktı, Roy da robot gibi pakete uzandı, yan tarafındaki Çin Restoranı amblemine baktı. Hiç aç olmadığını fark etti ama yemek zorundaydı.

Paketin içinde çubukları ararken Roy'un eli bildiği ama görmek istemediği bir şeye dokundu ama yine de çekip çıkarttı: şans kurabiyesi.

Aylar önce, Melodie'yle ilk tanıştıklarında konuştuklarını hâlâ hatırlıyordu. Düğünlerin işe yaramaz bir kâğıt parçasından ibaret olduğunu söylediği zaman Melodie'yi nasıl da hayal kırıklığına uğratmıştı! O ise tüm iyimserliği ve pırıltısıyla evliliği tanımlamıştı.

Ne yaptığının farkına bile varmayan Roy, küçük selofan paketi öfkeyle avucunda sıkınca kurabiye unu fak oldu. Kontrolünü nasıl kaybettiğine küfürler ederek selofanı açtı, kırıntıları silkeledi ve içindeki küçük kâğıdı eline aldı.

'*Sabır er ya da geç mükâfatlandırılır.*'

Gerçekten rehberlik edeceğini mi ummuştu? Şans kurabiyeleri saçmalıktı!

Düğünler, evlilikler ve ömür boyu adanmalar da aynı şekilde güvenilmeyecek, faydasız şeylerdi. Tıpkı kadınlar gibi.

Roy yerinden kalktı, pencerenin yanına gitti, alnını sıvazladı. Göğsü sıkışıyordu. Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Kadınlar vefasız mıydı? Çünkü annesi onu geri alamadan öldüğü için miydi? Az da olsa umursadığı bütün kadınlar gittiği için miydi?

Onlara kalmaları için bir neden vermiş miydi?

Gerçek olan, babasının annesini terk ettiğiydi. Melodie'yi hayatında tutmak için çaba göstermeyen Roy'a ne demeliydi? Risk alması için mutlaka muhtemel bir bebek olması mı gerekiyordu? Bir insanı, diğer bir insanı hayatında tutmak için savaşmaya iten sebep neydi?

Gayi ihtiyari masasına dönen Roy, telefonunu aldı, nadiren aradığı ama ezbere bildiği numarayı çevirdi. Telefona cevap veren kadın, kendini tamamen bir erkeğe adayan bildiği tek kadındı. Hâlbuki o erkek—istemeden de olsa—onu yıllar önce bırakmıştı. "Brenda? Ben Roy. Sana yemek ısmarlayabilir miyim?"

Şaşkın bir sessizlikten sonra Brenda cevap verdi. "Neden sen buraya gelmiyorsun? Kızarmış peynir yaparım."

Kızarmış peynir ve domates çorbası. Belki alışık olduğu en güzel yemek değildi ama bir saat sonra, bir yıllığına da olsa gerçek evi gibi gördüğü evde, Brenda'nın mutfağında otururken Roy komik bir şekilde rahattı.

Onunla yaşarken dayanılmaz derecede anaç davranan Brenda, yine Roy'un önüne bir bardak süt koydu. Hâlâ onu beslemeye çalışıyordu. Roy sütten nefret ederdi. Belki de çoğunlukla ekşimiş süt içmeye mecbur kaldığındandı.

"Bu çok hoş bir sürpriz oldu, Roy," diyen Brenda orada durdu, neden geldiğini sormadı ama merakı belli oluyordu. Çünkü Roy'u anlıyor ve sınırlarına saygı duyuyordu. Roy da onun bu tavrına hep minnet duymuştu.

Bu yüzden de, kendini birinci sınıf ahmak hissetse de, Roy göğsünü açtı, kalbini masaya koydu ve "Kız sorunu yaşıyorum, Brenda," dedi.

"Ve bana geldin, ha? Çok duygulandım, Roy. Gerçekten. Onu anlat."

Roy durakladı. Melodie'yi ve onun için anlamını nasıl tarif edebilirdi? Gülümseyişini, sessiz inadını, dayanıklılığını ve yumuşacık kalbini?

"Sadece şunu bilmek istiyorum... İnsanların kalmasına ne sebep olur? Onun geri dönmesini sağlayacak ne söyleyebilirim? Temelli? Çünkü kelimelerle aram iyi değil ve..."

Brenda, ona gülmüyordu. Bembeyaz saçlı başını hafifçe eğmiş, bocalamasını sabırla izliyordu.

"Charles artık seni tanımıyor ama sen olabildiğince onun yanındasın. Bu sadakatin sebebi ne?"

Brenda önce irkildi sonra dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "*O.*"

Roy anlamak ister gibi gözlerini kıstı. Brenda bakışlarını çevirdi, çorbasını karıştırdı. "Charles'ın sırlarını hep sakladım ama görüyorum ki bunların bazılarını duymaya ihtiyacın var. Bir keresinde, seni işe aldıktan kısa süre sonra, sende kendini gördüğünü söylemişti. Bu beni hep üzmüştü çünkü çocukluğunda neler geçirdiğini biliyordum. Annesinin, Charles'a çok zulmeden bir erkek arkadaşı varmış. Çok, çok zalimmiş." Brenda'nın sesi titredi. "Bana her şeyi anlatmadığına eminim ama anlattığı kadarıyla..." Başını iki yana salladı. "Bir insanın başka bir insan evlâdına nasıl böyle davranabildiğini anlamıyorum."

Charles, ilk patronu, Roy'un gözünde atletik, zeki, yakışıklı, sert ama bilge hatta hiçbir şeyden etkilenmeyen bir adamdı. Onun adına derin bir öfkeye kapıldı. O zamana geri dönebilmek, saygı duyduğu, hayran olduğu hatta çok fazla umursadığını o anda fark ettiği adamı korumak istedi.

"İlk yıllarımız bizim için kolay değildi. Hiç konuşmak istemezdi. Bu baş etme stratejisini kesinlikle anlıyorum. Ben de sevdiğim adamı bir bakımevine koyup, sağlığının günden güne kötüleştiğini izlemenin ne kadar zor olduğunu kimseyle konuşmak istemiyorum. Onu her gün görmek ama bakışlarında beni tanıdığına dair bir izi asla görmemek." Gözleri dolan Brenda mendiliyle yaşla-

rını sildi, sonra devam etti. "Bazı şeyleri konuşmak çok acı veriyor."

"Brenda, ben ne yapabilirim?" diye sorarken Roy farkında olmadan uzandı. Bu tavrı hiç ona benzemiyordu ama üzüldüğü zaman Melodie'yi yatıştırmak için dokunmaya alışmıştı ve Brenda'ya karşı duyguları da çok derindi.

Brenda kaderci bir tavırla omuz silkti. "Sen yapılabilecek her şeyi yaptın. Araştırıyorsun. Umuyorum ki gelecekte diğer çiftler ve aileler böyle olmayacak. Söylemeye çalıştığım, değiştiremeyeceğin şeyleri konuşmanın ne kadar boş olduğunu anlıyorum."

Roy başını salladı. Kesinlikle öyleydi. Bir keresinde neredeyse tecavüze uğrayacağını, dirseğinin altında bir sigara yanığı izi olduğunu, annesi öldükten sonra ne kadar yalnız hissettiğini Melodie'ye anlatmanın ne yararı vardı?

Brenda buruk bir gülümseme ve kısık bir sesle devam etti. "Ama konuşmanın yardımı oluyor. Konuşmak önemli, Roy. Özellikle bir kadına. Charles, beni sevdiğini milyonlarca şekilde gösterdi ama kelimelere dökene kadar emin değildim. Bir kez söyleyince ve bir kez birbirimize adanınca, artık hiçbir şeyin bizi ayıramayacağını anladım. Hastalığı bana olan sevgisini göstermesine engel ama ben biliyorum. Buna inanmaktan vazgeçersem kalbi kırılır. Ama hastalığı başlamadan önce beni ne kadar sevdiğini söylemeseydi, asla bilemeyecektim."

Roy, dostunun evliliğine o kadar mahrem bir açıdan bakınca ürktü. Kalbini o şekilde açmaktan da korkuyordu. Ya Melodie sevgisini istemiyorsa? Evet, paketin tamamını istediğini biliyordu ama ya Melodie bunu başkasının teklif etmesini tercih ediyorsa?

Sessizce yemeklerini yediler ama sonrasında Roy telefonunu çıkardı ve Brenda'ya fotoğraf galerisindeki yüzlerce Melodie fotoğrafını teker teker gösterdi. Paris'teki bahardan, yatındaki kahkahalara kadar. Hatta ayrılmadan önce rüya gibi geçen son iki gün plajdaki komik karelere kadar.

"Bu kadının peşine düşmektense yaşlı bir kadının mutfağında oturmanın mantıklı bir nedeni var mı?" diye soran Brenda ekledi. "Bir fotoğraf binlerce kelimeye bedeldir. Bu fotoğrafların her birinde milyonlarca '*seni seviyorum*' var."

Roy'un yüreği hopladı. Ayağa kalkarken onun haklı olmasını ne kadar çaresizce istediğini gizlemek için zoraki gülümsüyordu. Brenda'nın omzuna dokundu, bir an tereddüt etti ve sonra ani bir kararla eğilip yanağını öptü. Sonra, bu işin nasıl çalıştığını anlamaya başladığı için "Yüce gönüllülüğün benim için her zaman dünyalara bedeldi, Brenda," dedi. "Bana ikinci bir anne gibi oldun. Keşke bana oğlun gibi davranmana izin verseydim."

Roy için bu sözleri söylemek korkunç bir riskti ama karşılığı anında ödendi.

"Ah, benim oğlum," diyerek Brenda, onun elini okşadı, kendine çekip, parmaklarını öptü. "Hâlâ izin vermek için vaktin var. Beni düğününe çağır."

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

MELODIE, Hint düğünü kadar güzel bir başka düğün olabilir mi diye düşündü. O güne kadar birkaç düğünü fotoğraflamıştı ve bunlardan biri de ihtişamın zirve yaptığı, kendini bir başka gezegende gibi hissettiği Arap düğünüydü. Bu düğün ise iki ailenin de yaşadığı Londra'daydı. Çok şenlikli bir ortamdı ve en az gelinin üzerinden sarkan altınlar kadar zengin ve büyüleyiciydi.

Hele renkler, ah o renkler! Ailenin ve çocukların coşkusunu yakalamaya gelince—ki bu onun güçlü yönüydü—aşk evliliğiyle bir araya gelen iki Hintli ailenin doğal sıcaklığı kadar mükemmel hiçbir şey olamazdı.

Belki de Melodie'nin geçen haftaki İspanyol zenginin düğününden daha çok hoşuna giden, bu düğündeki kültürel farklılıktı. O düğün, kendini gelinlikle, Roy'u da damatlık içinde hayal etmesini kolaylaştırmıştı. Gecesinde de ağlamaktan canı çıkmıştı. Bu düğünde öyle bir şey düşünemezdi. Yoksa yine ağlamaya başlayabilirdi.

Roy gitmişti. Hayat devam etmek zorundaydı.

Melodie zihnini toparlayıp çekeceği poza odaklandı. Damadın ailesini, bir sürü kardeşini, onların eşlerini ve çocuklarını yeni gelinle birlikte aynı kareye alacaktı. Dört yaşlarındaki bir çocuk huysuzlanmaya başladığından acele etmek zorundaydı.

"Hayır, lütfen, bu tarafa bakmaya devam edin," diye seslenmesine rağmen Melodie kalabalığın dalgalandığını, dikkatlerinin arka tarafa çekildiğini fark etti. Düğünlerde güzel ve mutlu bir kalabalık olurdu ama grup bu kadar büyük olunca onları aynı şeyi yapmaları için gütmek gerekiyordu.

Bir araya gelemiyorlardı. Giderek kalabalıklaşan konuklar da dikkatleri dağıtıyordu. Damat ise kalabalığı yararak gelen birini karşılamak için gruptan ayrıldı. Grubun gerisi de dağılmaya başladı. Melodie sessizce inledi sonra bir-

denbire o tanıdık ürpertiyi hissetti ve—

"Fotoğrafçınızla konuşmam lâzım," dendiğini duyduğu anda Melodie soluğunu tuttu ve hızla geriye döndü.

Roy! Ne kadar uzun boylu, ne kadar hükümrandı... Balo salonuna hiç uymayacak şekilde giyinmişti. Tişört, kot pantolon ve kahverengi deri ceket.

Yaşadığı şaşkınlıktan Melodie'nin sesi tizleşti. "Burada ne işin var?" Heyecandan bütün vücuduna iğneler batıyormuş gibi hissetti.

"Seninle konuşmak istiyorum."

"Hem, beni nasıl buldun?" Son dakikada çağrılmıştı ve sabahın köründe Londra'ya uçmuştu.

"Stüdyodan öğrendim. En başta seni önerdiğim için bana borçlular. Çalışıyor olacağını düşünmedim." Roy endişeli gelini dostça bir baş hareketiyle selamladı. "Neden düşünemedim bilmiyorum. Düğünler gece oluyor, dolayısıyla şans benden yanaydı. Ama kovulmana neden olmayacağım."

Roy, damada döndü, kartını uzattı ve eğer Melodie'yi birkaç dakikalığına götürmek için izin verirse ofisine ya da evine bedava güvenlik sistemi kuracağını söyledi.

"Bir yere gidebilir miyiz?" diye sorarken Melodie'nin kolunu tutan Roy kalabalığın üzerinden balo salonunun otelin içine açılan kapısına baktı.

Roy'un üniformalı bir görevliye el ettiğini gören Melodie "Nereye? Hayır!" dedi. "Otel odası olmaz. Ne olacağını biliyorsun ve *kesin* kovulurum."

Roy başını salladı, gülümseyerek "Söz," dedi. Yolunu değiştirip, balkona yöneldi.

"Hem hamile de değilim," diyen Melodie başka bir neden bulamadığı için ekledi. "Onun için buradaysan..."

Roy ağzını açtı, durakladı sonra "Ona da geleceğiz," dedi.

Öyle mi? Melodie'nin kalbi zaten deli gibi atıyordu, şimdi neredeyse göğsünden fırlayacak hâle geldi.

Roy, onu balkonda gezinen davetlilerin arasından geçirdi, gece için hazırlanmış ama henüz kapalı olan açık kafeye yöneltti. Alçak cam bariyerin üzerinden atlayarak geçti. Melodie ise ilerleyip kapıyı buldu ve içeri girdi. Bir çardağın etrafından dolandılar, Thames nehrine bakan bir köşede durdular.

Ve orada Melodie'nin dünyası durdu çünkü Roy'u gördüğü için hem çok mutluydu hem de perişan hissediyordu ve gözyaşlarını zor tutuyordu. Tekrar veda etmenin ne kadar zor olduğuna dair acaba Roy'un bir fikri var mıydı?

Yine de konuşması gerektiğine karar verdi ve sesini bulup, neden orada olduğunu sormaya hazırlandı.

Roy aceleyle söze başlayarak onu bir kez daha şaşırttı. "Sadece babanın ve

ağabeyinin davranışı yüzünden değildi." Sözleri kurşun gibi boşluğa düştü. Roy elleriyle tırabzanı kavradı, Melodie'ye bakmadı. "Hayatım boyunca tekrar tekrar aynı mesajı aldım. Benim ihtiyaçlarım önemli değildi. Duygularımın önemi yoktu. Hiç kimse umursamadı, o hâlde göstermenin, istemenin ne anlamı vardı? Kendine yetmek ve kimseyle konuşmamak çok daha kolaydı."

O hem garip hem de çok kişisel sözler karşısında Melodie şok oldu. Sanki Roy bağrından sökerek çıkardığı kelimeleri özenle seçip, sarf ediyordu.

Melodie eline uzanınca Roy hemen elini çevirdi ve onun parmaklarını kavradı. Melodie'nin kanı kulaklarında uğuldadı. Öylesine sıkıyordu ki konuşmanın onun için ne kadar zor olduğunu anladı. Yine de deniyordu. Ona uzanıyordu. Anlaşılmak istiyordu.

Melodie "Ben de kendimi kapatmayı öğrendim," dedi. "İnsanlar etrafımı sarıp, benim için önemli olanı görüp, aleyhime kullanmak istediklerinde. Seni asla o şekilde incitmeye çalışmazdım, Roy. Buna inanmanı umuyorum."

"İnanıyorum. İşte bu yüzden..." Melodie, Roy'un kontrolünü kazanmak için bocaladığını görebiliyordu.

Roy devam edemedi. O arada balo salonunun balkon tarafındaki kapıları açılınca dışarıya yansıyan ses yükseldi. Melodie diğer elini onun eline kapayarak yatıştırmaya çalıştı. "Neden buradasın, Roy?"

"Neden evlenildiğine asla anlam veremezdim," derken Roy, onun parmaklarını sıkmaya devam etti. Melodie gerildi. Hayallerinin ebediyen yok olduğunu duymak istemiyordu.

"Sonra fark ettim ki, eğer benim eşim olsaydın ve her işinden sonra geri dönmeni beklediğimi bilseydin, belki dönerdin."

"Aman Tanrım!" diye fısıldayan Melodie elleri sımsıkı kenetli olmasaydı balkondan aşağı düşebilirdi.

"Seni sevmek istiyorum, Melodie ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Acı çekmemek için herhangi bir şey hissetmekten yıllar önce vazgeçmiştim. Sana karşı hissettiklerime karşı çok savaştım ama başaramadım. Ve yeterli olup olmadığını da bilmiyorum. Bu aşk mı? Bilmiyorum. Sadece çok iyi olduğunu biliyorum. Seni düşündüğüm zaman, sana dokunduğum zaman çok iyi hissediyorum. Tatlısın, ümit dolusun, sıcaksın—güzel olan her şeysin. Sen yanımda olmayınca bütün bunları yitirdim. Sadece kocaman bir boşluk kaldı ve ben buna dayanamıyorum. Canımı yakıyor. Her gün. O iyi duyguları geri istiyorum. *Seni* geri istiyorum."

Melodie'nin başı döndü. Sanki hız trenine binmiş gibi kalbi çılgınca atıyordu.

"Buraya gelirken yol boyunca, en başta gitmene izin verdiğim için beni asla affetmeyeceğini düşündüm. Seni tekrar kırmaktan, erkeklere, aşka ve hak ettiğin her şeye olan inancını kaybetmene neden olmaktan korktum. Ama..." Roy serbest elini gömlek cebine uzattı ve küçük bir şey çıkardı.

Platin bir yuva içine yerleştirilmiş parlak bir siyah inci ile parlak bir beyaz incinin etrafına pırlantalar dizilmiş bir yüzüktü. Melodie o anda bayılacağını sandı. Ya da rüya görüyordu ve uyanacaktı. Bu gerçek olabilir miydi?

"İyimserlik için bu nasıl? Bunu gördüğüm anda seni düşündüm," diyen Roy diz çökmeye hazırlandı.

"Ah, Roy, hayır!"

Roy donakaldı. "Sen istemiyor musun—?"

Roy'un reddedildiğini sanarak nasıl irkildiğini hisseden Melodie kendini onun gergin vücuduna attı. "Hayır, yani, evet! Seninle evlenmek istiyorum. Seni seviyorum. Diz çökmene gerek yok."

Roy hızla soluğunu bıraktı ve Melodie'ye sımsıkı sarıldı. "Tatlım. Muhtemelen bu sana gösterebileceğim birkaç romantik tavırdan biri. İzin ver de yapayım." Onu nazikçe bir adım geriletti, dudaklarında yarım bir gülüşle tek dizinin üstüne çöktü. "En azından tereddüdüm kalmadı. Melodie Parnell, benimle evlenir misin?" Roy yüzüğü uzatınca Melodie'nin nutku tutuldu. Tek yapabildiği başını sallamak ve titreyen elini uzatmak oldu.

Roy yüzüğü takınca Melodie, onun üstüne yığıldı. Roy, ona sert baldırıyla destek verdi ve öyle sıkı sarıldı ki Melodie zorlukla nefes alarak "Evet," diyebildi.

"Ve beni seviyor musun? Çünkü eğer emin değilsen—"

"Seviyorum," diyen Melodie gözyaşlarına engel olamadı. Burnunu çekerek "İnan bana, sevmemek için çok direndim ama seni o kadar çok seviyordum ki sensiz ölecek gibi hissettim," diye devam etti. "Gitmeme izin verdiğin için sana öfkelendim. Ama peşimden geldiğine göre seni affedeceğim."

"Ne kadar yufka yüreklisin," diye mırıldanan Roy dudaklarını onun alnında gezdirdi. "O gün, gitmekle bana yapabileceğin en kötü şeyi yaptığını söyleyemediğim için özür dilerim. Seni nasıl durduracağımı bilmiyordum. Gereken kelimeleri bulamıyordum ve kahretsin! Seni iki kez işinden etmiştim, Melodie! Fotoğraf çekmeyi ne kadar çok sevdiğini de biliyordum. Bu konuda kariyer yapmayı denemene nasıl mani olurdum?"

"Fotoğraf çekmeyi çok seviyorum ama seni sevdiğim kadar değil," diyen Melodie somurtarak onun boynuna asıldı. Roy ise onu kaldırdı, en yakın sandalyeye taşıyıp, oturdu ve onu kucağına aldı. Melodie, ona yeterince yaklaşamıyordu. Vücudundaki her hücre yaşama tutunmak istercesine teker teker canlanıyordu.

Roy, onun saçlarının arasına fısıldadı. "Bunu duymayı ne kadar istediğimi bilemezsin."

"Seni sevdiğimi mi? Seviyorum!" Melodie tekrar ona sarıldı. "Ama işimi bırakmak istemiyorum. Tamamen olmaz. Sadece aramıza girmesine izin vermem."

"Tamam. Bu kadar çok sevdiğin bir şeyden vazgeçmeni istemem. Ama evet, biraz yavaşlamalı, belki müşterilerini azaltmalısın ki birlikte daha çok vakit geçirebilelim. Bu çok hoşuma gider. Daha fazla para istersin," diye tavsiye eden Roy azametle ekledi. "Çok daha fazlasını. Talepleri yavaşlat ve ücretini arttır ki yatağımızdan ayrıldığına değsin."

Melodie iç geçirdi. O anda yatakta olmak istiyordu. Roy da bunu istiyordu. Kalçalarına dayanan erkekliğinin sertliğini hissediyordu ve bunu belli etmek için hafifçe kıpırdadı. Bu bakımdan hiç değişmemişti ve onu *çok* özlemişti.

Roy kararlı ellerle onu durdurdu. "Sevgilim, bunun nereye varacağını biliyorsun. Ben tutuklanırım, sen de kovulursun."

Melodie, onun çenesini dişleyerek "Belki de buna değer," dedi.

Roy "Belki de," diyerek ellerini onun vücudunda gezdirdi. "Ama belki de şu anda vücudumu konuşturma şansım olmaması daha iyi. Kalbimi açmam benim için kolay değildi. Yine de senin için, bizim için denemek istiyorum. Hiç kimse beni senin gibi etkilemedi. İlk andan beri... Tanrım! İlk görüşte aşka ya da ruh eşine inanacak son insan bendim ama hiç kimse benim için senin kadar değerli olmadı."

Melodie yutkundu, başını onun bağrına gömdü. Öyle duygulanmıştı ki konuşamıyordu.

"Değişmek, senin istediğin erkek olmak istiyorum ama bu zor olacak. Bana sabret. Senden tek isteğim bu. Ve birbirimize yeterince zaman verdikten sonra..." Roy yutkundu, boğazını temizledi. "Belki bebekten konuşabiliriz. Eğer sen istersen."

Melodie, ona sımsıkı sarıldı, boğazından bir hıçkırık koptu.

Roy aceleyle "Ağlama," dedi. "Eğer istersen dedim."

Melodie boğulur gibi "Çok mutluyum!" dedi. "İstediğim her şeyi bana veriyorsun. Ağlamamak elimde değil."

"Tamam," diyen Roy, onu daha sıkı kucakladı, derin bir soluk aldı. "Seni mutlu etmek istiyorum."

"Ediyorsun. Yanımda olman bile yeter. Seni seviyorum."

"Bu böyle mi oluyor? Çünkü benim için de aynı," diyen Roy başını kaldırdı, onu da çenesinden tutarak göz göze bakmalarını sağladı. "Bir parçam kopmuş gibi özlüyordum seni. Sonra, bugün seni gördüğüm anda her şey yoluna girdi. Sen hayatımda olursan yaşamaya değer. Bu aşk olmalı, değil mi?"

"Bundan eminim," diyen Melodie dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

MELODIE dışarı adım atınca denize doğru alçalan akşam güneşinin ışıkları altında parıldadı. Merdivenin tepesine ulaştığında ipek gelinliğinin etekleri süt gibi ilk basamağa döküldü. Eteklerini toplamak için durakladı, merdivenin dibinde bekleyen damada gülümsedi.

Roy, krem rengi yeleği ve aynı renkte ipek kravatı olan, siyah bir smokin giyiyordu. Aslında o ne giyse yakışırdı. Her hâliyle erkeksi bir güzelliği vardı.

Roy basamakları atlayarak çıktı, Melodie'nin elindeki çiçek buketini aldı ve sakin olmasını sağlamak için serbest kolunu uzattı. Onu damada verecek bir baba yoktu. Melodie bunu düşünmemişti bile. '*Anı yazısına*' ve ağabeyinin finansal ve yasal dertlerine şükretti. Böylece babası ve Anton hayatlarından ebediyen uzak duracaktı.

Evet, Roy, onunla birlikte hazırlanan mihraba yürüyordu. Plajda durup, onun kendisine gelmesini beklemek istememişti. Düğün plânlarını yaparlarken '*Evliliğin anlamı her şeyi birlikte yapmak değil midir?*' demişti.

Ama yine de, Melodie yatak odalarında gelinliğini giyerken dışarı kovulmayı kabul etmişti. Hepsi buydu. Bir gece önce bile birlikte uyumuşlar, sevişmişler, sonrasında her gece yaptıkları gibi aşklarını birbirlerine mırıldanmışlardı. Şimdi, yürümeye başladıklarında Roy bunu tekrar söylüyordu. O sözleri her duyduğunda Melodie'nin yüreği tekrar tekrar kabarıyordu.

Soluk soluğa "Ben de seni seviyorum," dedi.

Üzerinde mumlar yüzen havuzun yanından geçtiler. Tepelerindeki gökyüzü parlak pembeden kırmızıya dönüyordu. Kocaman saksılardaki çiçeklerin parfümü sıcak havaya karışıyor, Melodie'de sanki bu anları bir başka hayattan hatırlıyormuş gibi *déjà vu* hissi uyandırıyordu.

Plaja ve konuklarının üzerinde beklediği halıya ulaştılar. Melodie'nin Virginia'dan birkaç arkadaşı ile New York'tan iki iş arkadaşının hazır bulunduğu ufak bir düğündü. Roy, Ingrid ve Huxley dâhil bir avuç insanı ve Brenda'yı

davet etmişti. Ingrid ve Huxley şahitleri olacaktı. Nikâh memurunun karşısında durduklarında Brenda gülümsüyor ve gözlerini kuruluyordu. Brenda hem gelinin hem de damadın annesi olarak çifte görev yapıyordu. Melodie gizli bir coşkuyla '*Yakında vaftiz annesi ve fahri babaanne de olacak*,' diye düşündü.

Tarih saptadıktan kısa süre sonra bir gece Roy "Neden denemeye başlamıyoruz?" diye sormuştu.

Düğün için acele etmemişler, birbirlerine zaman tanımışlardı. Nişanlandıktan sonra Roy kendini o kadar kolay açamamış, çoğunlukla iki adım ileri, bir adım geri gitmişlerdi. "Bunu sonra konuşabilir miyiz?" cümlesi Roy'un en sevdiği soruydu. Ama Melodie'yi iki günden fazla bekletmiyor, uygun kelimeleri bulup, düşüncesini ya da duygusunu açıklıyordu.

Yine de bebek büyük bir karardı. Melodie "Emin misin?" diye sorarken bir aile olma konusunda kaygılıydı. Ama ikisi için de en uygun zamanda olacağına inanıyor, hissediyordu.

Roy süklüm püklüm bir tavırla "Tek düşündüğüm bu," diye itiraf etti. "Nişanlandığımızdan beri düşünüyordum. Artık iyice eminim ve sabırsızlanıyorum." Melodie gülmüştü ve denemeye başlamışlardı.

Tören başlamadan önce giyinirken yalnız kalmak istemesinin bir nedeni de buydu. Test yapacaktı. Heyecanla bekliyor ve ona düğün hediyesi olarak hamilelik haberini vermek istiyordu.

Ama önce yeminlerini söylemeleri gerekiyordu. Roy bir şey olduğunu anladı. O günlerde birbirlerini çok iyi okuyorlardı. Yüzükler takılırken, elleri birleşirken, birbirlerine bir parça kâğıt dışında sözlerle bağlanırken Melodie'nin nasıl kocaman gülümsediğini gördü ve delici bakışlarını ona dikti.

Aşk, onları ebediyen bağlamıştı ve ayırmaya hiç kimsenin gücü yetmezdi.

Melodie "Ediyorum," dedi, sonra "Seni seviyorum," diye ekledi. Aynı sözleri Roy da tekrarladı ve öpüştüler. Sonra dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı ve "Bir bebeğimiz olacak," diye fısıldadı.

Melodie, onun şokla ürperen vücudunu hissetti. Roy geri çekildi ve onun yüzünü avuçladı. O bilgiyi özümsemeye çalışırken önce afalladı sonra yüzü gurur ve heyecanla ışıldadı. İfadesinde pişmanlık ya da tereddüt yoktu. Başını hayret ve coşkuyla iki yana salladı. "Bu zamana dek ne kadar mutlu olduğumuzu kutluyoruz sanmıştım ama bu günden sonra çok daha fazlası varmış, değil mi?"

Melodie "İyimser olmaya başlıyorsun," diye ona takıldı.

"Bu, güven duygusu, tatlım. Umut etmiyorum, biliyorum." Roy, Melodie'nin kahkahasını öperek susturdu.

SON